

ဆောင်းလုလင်

ဆောင်းလုလင်
တစ္ဆေအော်သံ

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ။

ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...

ပထမအကြိမ် တယ်လီဖုန်းသံထွက်ပေါ်လာသည်။

တယ်လီဖုန်းသံသည် ခေါ်သံသုံးကြိမ်အော်မြည်ပြီးနောက်
ရပ်သွား၏။

နှစ်မိနစ်တိတိ အသံပြတ်တောက်သွားပြီးနောက် နောက်
တစ်ကြိမ်မြည်လာပြန်သည်။

ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...

တယ်လီဖုန်းသံသည် ပထမအကြိမ်အတိုင်း ခေါ်သံသုံးခါ
မြည်ပြီးနောက်ပြတ်တောက်သွားပြန်လေသည်။

နှစ်မိနစ်တိတိအသံပြတ်တောက်ပြီး တတိယအကြိမ်ထွက်
ပေါ်လာပြန်သည်။

ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...

သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း တယ်လီဖုန်းသံသည် သုံးကြိမ်
သုံးခါအော်မြည်လိုက်သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းခေါ်သံသည် လုံးဝပြတ်တောက်
သွားပါလေ၏။

ခေါ်သံသုံးကြိမ်အော်မြည်လာသော တယ်လီဖုန်းသံ။
တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ်ကြားတွင် ၂မိနစ်တိတိပြတ်တောက်
သွားခဲ့သည်။

တယ်လီဖုန်းသံသည် တိတ်ဆိတ်သော ညသန်းကောင်အ
ချိန်တွင်ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လူသူမနေသောအဆောက်အ
ဦးအတွင်းထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ညအချိန် လူမနေသော ရုံးခန်းအတွင်းမှ တယ်လီဖုန်း
သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာရလေသ
နည်း။

တယ်လီဖုန်းသံသည် မှားယွင်းခေါ်ယူမှုကြောင့်ထွက်ပေါ်
လာခြင်းလား။ ဖုန်းလိုင်းတစ်ခုနှင့်တစ်ခုပူး၍ ထွက်ပေါ်လာရ
ခြင်းလား။

မတော်တဆ အသံထွက်ပေါ်လာရသော တယ်လီဖုန်းသံ
ဖြစ်လေသလား။

သို့တည်းမဟုတ် ...
တယ်လီဖုန်းမြည်သံတွင် ရည်ရွယ်ချက်တစုံတခုရှိသလား။
သက်ဆိုင်သောသူများကတော့ လူသူမရှိသည့်ရုံးခန်း အ
ဆောက်အဦးထဲတွင် ညသန်းခေါင်အချိန်၌ အော်မြည်လာသော
တယ်လီဖုန်းသံသည် ရည်ရွယ်ချက်ရှိကြောင်းသိကြပါသည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ဤကမ္ဘာလောကကြီး၌ ထိုကဲ့သို့အော်မြည်လာသောတယ်
လီဖုန်းသံ၏လျှို့ဝှက်ချက်အား ဖော်ထုတ်နိုင်သည်လူသား သုံးဦးထဲ
သာရှိပါလေ၏။

ထိုလူသားသုံးဦးသည်ကား ...

မလှပသောဇာတ်ကြောင်းကိုတင်ပြရသည့်အတွက် အား
နာလှပါသည်။

ဤဇာတ်လမ်းသည် ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်မှုများ၊တန်ပြန်လက်
စားချေမှုများ၊ အငြိုးထား သတ်ဖြတ်မှုများ၊ ဖောက်လွှဲဖောက်
ပြန်ပြုမှုများ၊ တဏှာရုဂအမှောင်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည့်
မလှပသော ဇာတ်အိမ်တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။

ဤဇာတ်လမ်းတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားသူများမှာလဲ... ဖောက်
ထွင်းဝိဇ္ဇာသူခိုးတစ်ယောက်၊ သူတစ်ပါးမယားကိုကြာခိုသူလူယုတ်မာ
တစ်ယောက်၊ လင်ယောကျ်ားကွယ်ရာတွင် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ပြု
သူ မိန်းမဆိုးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သုံးဦး၏ကြား၌ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံတစ်ခုသည်
လျှို့ဝှက်နက်နဲစွာပါဝင်ပတ်သက်နေခဲ့လေ၏။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

ကိုဘမင်းသည် သူ့ခိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
 သူ့ခိုးဖြစ်နေ၍ ကိုဘမင်းကို လေလွင့်နေသောတေလေ
 ဂျပိုးတစ်ယောက်လို့တော့ သတ်မှတ်လို့မရ။
 ကိုဘမင်းသည် ဥပဓိရုပ်ကောင်းသည်။ မှင်မောင်းကောင်း
 သည်။ တည်ကြည်ခန့်ညားသောကိုဘမင်းကိုကြည့်၍ မည်သူကမှ
 သူ့ခိုးသူဝှက်တစ်ယောက်လို့ စွပ်စွဲနိုင်မည်မဟုတ်။
 တကယ်လဲ ကိုဘမင်းသည် အဆင်ပြေသူ့ခိုးတစ်ယောက်
 ဖြစ်လေသည်။
 ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ၊ သောဝိဇ္ဇာ၊
 ကိုဘမင်းသည် အဆင်ပြေဆုံး ခိုးနည်း၊ ဝှက်နည်း၊
 သော့ဖွင့်နည်း၊ သော့တုလုပ်နည်းများကို တတ်ကျွမ်းထားသော
 ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။
 မြေအောက်လောကတွင် နာမည်အကျော်ကြားဆုံးသူ့ခိုး
 တစ်ယောက်ဟုဆိုရပေမည်။ ကိုဘမင်းဖောက်ထွင်းခိုးယူခဲ့သမျှအမျှ
 တိုင်း ဖမ်းမိသည်ဟူ၍မရှိ။ ကိုဘမင်းလုပ်သမျှသည် ပီယံသည်။
 သေသပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဘမင်းကိုတည်ခံလိုသူများလည်း

ဆောင်းလှလင်

.....
မြောက်များစွာရှိလေသည်။ သို့သော်... ကိုဘမင်းကတပည့်မမွေး၊
သူ့ပညာကို ဘယ်သူမှလဲသင်မပေး။ လက်ဆင့်မကမ်းခဲ့ပေ။

တပည့်တပန်းထားခြင်းသည် မိမိကိုယ်ကို ကြိုးကွင်းစွပ်
ခြင်းတစ်မျိုးဟု ကိုဘမင်းက ယုံကြည်သည်။ ကိုဘမင်းသည်
ကိုယ်ကကျူးလို့ ကိုယ်ဒူးတောင်မယုံသည်လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

ကျူးလွန်သမျှဖောက်ထွင်းမှုတိုင်းတွင် ကိုဘမင်းက တစ်
ကိုယ်တော်သာလှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ကိုဘမင်း၏ခံယူချက်က တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူလုပ်နေ
သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းသည် မကောင်းမှုဒုစရိုက်
လုပ်ငန်းဖြစ်တာကိုသူသိသည်။ သူ၏ အဒိန္ဒါဒါနကံကို ကျူးလွန်
နေသောဒုစရိုက်မှုများအား တစ်ပါးသူကိုခွဲဝေမပေးလို၊ တစ်ချိန်
တွင်တန်ပြန်ခံစားရမည် “ဝဋ်”အတွက် သူတစ်ယောက်ထဲသာခံယူ
လိုသည်။ မတော်တဆ ဖမ်းဆီးခံရပါကလည်း ရရှိမည်ဖြစ်ဒဏ်ကို
မိမိတစ်ယောက်ထဲသာခံပါမည်။ ထို့ကြောင့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်
ပညာကို မဖြန့်ဝေလိုခြင်း၊ ပွားမပေးလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခိုးဝှက်သည်အလုပ်ကိုလုပ်နေရ၍ ကိုဘမင်း အမြဲစိတ်မ
ကောင်းဖြစ်ရသည်။ မလွဲမကင်းသာ၍တစ်ကြောင်း၊ ဘဝပေးအခြေ
အနေကဖန်တီးလာ၍တစ်ကြောင်း သူသည် ဒုစရိုက်လောက၌ကျင်
လည်နေရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤဒုစရိုက်မှုကိုသူမလုပ်ချင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကိုဘမင်းက သံဓိဋ္ဌာန်တစ်ခုချထားသည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
သူသည် ကံငါးပါးထဲက သူတစ်ပါးပစ္စည်းခိုးဝှက်ခြင်း
ဆိုသော အဒိန္နဒါနကံကိုကျူးလွန်နေရ၍ ကျန်သောကံလေးပါးကို
လုံအောင်ထိမ်းပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားခဲ့လေသည်။

လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးအိမ်ရာကိုပြစ်မှားခြင်း၊
သူတစ်ပါးအသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ အရက်သေစာသောက်စားခြင်း စ
သည်ကံလေးပါးကိုလုံခြုံအောင်ထိမ်းထားဖို့ ကိုဘမင်းက ဆုံးဖြတ်
ထားပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှုကျူးလွန်စဉ်တွင်... တ
ဖက်သားမှရန်ပြုလာသည်တိုင် ပြန်လည်ခုခံခြင်းမပြုရန် သံဓိဋ္ဌာန်
ချထားသည်။ ခုခံခြင်းမပြုရုံသာမဟုတ်၊ သူတစ်ပါးကိုနာကြင်အောင်
လည်းမလုပ်၊ သူတစ်ပါးအသက်ကိုလည်း မည်သည့်အခါမှမသတ်ပါ
ဟုဆုံးဖြတ်ချက်ချထားခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် သူ၏အသက်လေးဆယ်ပြည့်သည်နှင့် ဤအလုပ်
ကိုလုံးဝစွန့်လွှတ်မည်ဟုလည်း ဘုရား၌သစ္စာဆိုထားခဲ့ပါသည်။

ကျွမ်းကျင်-ကျင်လည်လွန်း၍ ပိယိစ္စာ လှုပ်ရှားနေနိုင်
သော်လဲ တကယ်တန်းဆိုလျှင်ကိုဘမင်း၏လုပ်ငန်းသည် အန္တရာယ်
ကြီးလှပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူကတပည့်တပန်းမထား။ ရသမျှလည်း
ကိုယ်ပဲယူမည်။ ခံစရာရှိလျှင်လဲကိုယ်တစ်ယောက်ထဲခံမည်။ သက်

တစ္ဆေအော်သံ

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းလုလင်

.....
စွန့်ဆံဖျား ကြိုးပမ်းရယူထားသည်ပစ္စည်းပစ္စယကို သူတစ်ပါးလဲခွဲ
မပေး၊ ခွဲပေးခြင်းဖြစ်လည်း တစ်ပါးသူကို ပြစ်ဒဏ်ခွဲမခံစေလို။
ကိုယ်လုပ်သမျှကံအတွက် ကိုယ်တိုင်စံစား၍ ခံစရာရှိလျှင်လဲ ကိုယ်
တိုင်ခံသွားပါမည်။ ငရဲကိုအဖော်ခေါ်မသွားလို။

သည်လိုခံယူချက်ရှိသောကိုဘမင်းသည် အပေါင်းအဖော်မ
ရှိ၊ တပည့်လက်သားမထား။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုဘမင်းက လူဖြစ်နေ
သမျှဘဝကို တစ်ကိုယ်တော်ကျင်လည်ကျက်စားရင်းအချိန်ကုန်လွန်
သွားချင်သည်။ ဖြစ်နိုင်ပါက သံယောဇဉ်ပွားရမည် အိမ်ယာထူ
ထောင်ခြင်းအမှုကိုပင် ရှောင်လွှဲချင်သည်။

သို့သော် သူသည် မလွဲမရှောင်သာပဲအိမ်ထောင်ပြုခဲ့ရ
သည်။ မိန်းမယူခဲ့ရသည်။

ယမင်းကြိုင်ကို ချစ်ခင်နှစ်သက်ခြင်းမရှိလှပါပဲပေါင်းသင်း
ခဲ့ရခြင်းသည် သူ့အတွက် ဝန်ထုတ်ဝန်ပိုးတစ်ခုကို ထမ်းရွက်ခဲ့ရ
ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ထောင်မှအချုပ်အနှောင်သည်ပင် တစ်
ကိုယ်တော်သူ့ဘဝအား ဒုက္ခန္ဒာတွင်းသို့ ကျရောက်ရန်ဖန်တီးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်တော့သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

ယမင်းကြိုင်ကို သူမနှစ်သက်ပါ။ သူ့ထက်အသက်၁၅နှစ်
ငယ်သောယမင်းကြိုင်သည် သူ့လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရန်မသင့်တော်
သောအသက်အရွယ်လည်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူနှင့်ယမင်းကြိုင်
သည် စရိုက်သဘာဝချင်းလည်းကွားခြားလှသည်။

သူ့ခိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ကိုဘမင်းကစိတ်ဓာတ်
တည်ကြည်သူဖြစ်သည်။ ဖြောင့်မတ်သူဖြစ်သည်။ ယမင်းကြိုင်က
တော့... ရွက်ဝါတစ်စနယ် လေတွင်လွင့်မျောနေချင်သော မိန်းမ။
ငြိမ်သက်ခြင်းကင်းသည် မိန်းမ။ အလိုလောဘကြီးသော မိန်းမ။
ရမ္မက်ဆန္ဒကြီးမားသောမိန်းမတစ်ယောက်သာဖြစ်၏။

ကိုဘမင်းနှင့်ယမင်းကြိုင်သည် လားလားမှမအပ်စပ်သော
စုံတွဲတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကိုဘမင်းသည် ကျေးဇူးတရားကိုထောက်ထား
ကာ ယမင်းကြိုင်ကိုလက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ရသည်။

ကျေးဇူးတရား။ တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သော ကိုဘမင်း
သည်ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သူလည်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုငယ်စဉ်
ကတည်းကထိမ်းကျောင်းကျွေးမွေးခဲ့သောဆရာ၏ကျေးဇူးကို ကိုဘ

ဆောင်းလှလင်

မင်းထောက်ထားရပေမည်။ အထူးသဖြင့် သေခါနီးအချိန်တွင်မှာခဲ
သောဆရာ၏စကားကိုပယ်ရှားဖို့ရမသင့်ချေ။

သည်လိုနှင့် သူသည်သူ့ဆရာဦးခင်ကြိုင်၏ကျေးဇူးတရား
ကိုထောက်ထားကာ... ဆရာ့သမီး ယမင်းကြိုင်ကိုပေါင်းသင်းခဲ့ရ
လေသည်။

ကိုဘမင်း၏ဘဝသည် မလှပါ။

ဘကြီးဘုန်းကြီးရဲ့မိန့်ကြားချက်အရဆိုပါလျှင် သတ္တဝါတစ်
ခု၏ဘဝကောင်းခြင်း၊မကောင်းခြင်းမှာ ထိုသတ္တဝါ၏စိတ်ဆန္ဒပေါ်
တွင်မူတည်ပါသတဲ့၊ လူတစ်ယောက်၏ကံကောင်းခြင်းမကောင်းခြင်း
သည်လည်း ထိုသူ၏လုပ်ရပ်အပေါ် တွင်မူတည်ပါသတဲ့။

ဟုတ်ကောင်းဟုတ်ပေမည်။ ဘာသာတရား၏အဆုံးအမ
များအောက်၌နေခဲ့ရပါလျှက် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ကြီးပွားချမ်း
သာချင်လှသောမောင်ဘမင်းကလေးသည် အေးချမ်းသောလောကု
တ္တရာအရိပ်အာဝါသအောက်မှပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

မောင်ဘမင်းကလေးမမွေးဖွားမီကပင် ... မောင်ဘမင်း၏
ဖခင်မှာကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ မောင်ဘမင်းတို့မျိုးရိုးမှာ တောစွန်
တောင်ဖျားမှလယ်သမားများသာဖြစ်ကြလေသည်။ ဖခင်သည်

ဆောင်းလှလင်

.....
မောင်ဘမင်းကိုယ်ဝန်ခန့်လှူခွင့်ရှိ၍ လယ်ထဲဆင်းရင်းမြေကိုက်ခံရ
၍ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူကနောက်အိမ်ထောင်ပြုချိန်တွင် မောင်ဘမင်း
ကို ဖခင်၏အစ်ကိုဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းထိုင်သော ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသို့ အပြီးအပိုင်အပ်နှံလိုက်လေသည်။ မောင်ဘမင်းဘုန်း
ကြီးကျောင်းရောက်ချိန်၌ အသက်ငါးနှစ်သာရှိပါသေးသည်။

ဘကြီးဘုန်းကြီးက မောင်ဘမင်းကို ကျောင်းမှာပင်ပညာ
သင်ပေးကာစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌မောင်
ဘမင်းမပျော်ပေ။ သာသနာ့အရိပ်အာဝါသသည် သူတစ်သက်တာ
နားခိုရာဟု မောင်ဘမင်းကမမှတ်ယူခဲ့ချေ။ ဉာဏ်ကောင်းသော
မောင်ဘမင်းကိုဘုန်းကြီးကသာသနာ့အရေချုံပေးပြီး သူ့လိုပဲ ရာ
သက်ပန်သာသနာပြုသူဖြစ်ဖို့ထိရည်ရွယ်ခဲ့လေသည်။

မောင်ဘမင်း၌ မည်သို့သောဗီဇသွေးပါခဲ့လေသည်မသိ။
မောင်ဘမင်းသည်ဘုန်းကြီးကျောင်း၌သာမပျော်သည်မဟုတ်၊ တော
အရပ်မှာလည်း ပျော်ပိုက်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

တောမှလွန်သောတစ်နေရာတွင် ကျယ်ပြောသောလောက
ကြီးရှိနေတာကိုမောင်ဘမင်းသိသည်။ မောင်ဘမင်းက လူပီပီလူ
တွေထဲမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေချင်သည်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရလျှင်
လဲ ဘယ်လိုအခက်အခဲကြုံကြုံရုန်းကန်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ တော
အရပ်သည် သူတစ်သက်တာနေထိုင်ရမည့်အရပ်မဟုတ်၊ သာသနာ့
ဘောင်သည်လည်း သူ့လိုလူအတွက်လားလားမှမထိုက်။

ဆောင်းလှလင်

.....
မောင်ဘမင်းသည် တစ်နေ့တစ်နေ့ မြို့ကိုတက်ဖို့ရောက်
ဖို့အရေးကိုသာစဉ်းစားနေမိသည်။

သူ့အသက်ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်အရောက်တွင် သူ့အားကိုး
အားထားပြုရသော ဘကြီးဘုန်းကြီး ပျံလွန်တော်မူသွားလေသည်။
ကျောင်းတွင် အခြားဘုန်းကြီးတစ်ပါးရောက်လာ၍ ကျောင်းထိုင်
သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် မောင်ဘမင်းအတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိ
သောနေရာတစ်ခုမဟုတ်တော့ပေ။

သည်အချိန်တွင် အမေကလဲ နောက်အိမ်ထောင်နှင့်
ကလေးလေးယောက်ပင်ရနေပြီမို့ အိမ်ပြန်နေဖို့လဲ မဖြစ်နိုင်တော့
ချေ။

လူလိုရုန်းကန်လှုပ်ရှားချင်သည် မောင်ဘမင်း၊ ကြီးပွား
ချမ်းသာချင်သည် မောင်ဘမင်းသည် မည်သူ့ကိုမှတိုင်ပင်မနေတော့၊
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင်... အာရုံဆွမ်းခံရာမှအပြန် မောင်ဘမင်း
သည် ကိုရင်များ၊ ကျောင်းသားများနောက်တွင်ချန်ကာနေခဲ့သည်။
ရွာအဝင်ချောင်းဖျားအရောက်တွင် ချောင်းကမ်းပါးကိုကွယ်ကာ သ
ပိတ်ကိုပိုက်၍ ပုန်းကွယ်ချန်ရစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ဆောင်းလှလင်

.....
ဤမှ ငါးမိုင်ဝေးသောအရပ်တွင် မြို့သို့သွားရာလမ်းစ
ရှိသည်ကိုမောင်ဘမင်းသိသည်။

မောင်ဘမင်းသည် သပိတ်ကိုပိုက်၍မီးရထားလမ်းရှိသော
ရွာအထိခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့ရာ... မနက်နာရီလောက်တွင် မီး
ရထားလမ်းစပ်သို့ရောက်လေ၏။

သူက သပိတ်ထဲမှဆွမ်းနှင့်ဆွမ်းဟင်းများကို ကုန်အောင်
အဝအပြဲစားပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ်ထမင်းတစ်နပ်ကို ဘယ်
အချိန်မှာစားရမယ်ဆိုတာမသိနိုင်၍ သပိတ်ထဲရှိသမျှ ကုန်သည်ထိ
မဆန့်မပြဲစားပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သပိတ်ကို ရထားလမ်းကူးတံတားအောက်က
ချောင်းထဲသို့မျှောလိုက်လေသည်။

သူ့ဘဝအသစ်စတော့မည်။

မကြာခင် ကုန်တင်ရထားတွဲကြီးတစ်စင်းက လေးတွဲစွာ
ခုတ်မောင်းလာလေရာ... မောင်ဘမင်းသည် သစ်လုံးကြီးများတင်
ထားသောတွဲပေါ်သို့ လျင်မြန်သွက်လက်စွာခုန်တက်လိုက်လေ၏။

ဆောင်းလုလင်

မီးရထားသည် ရန်ကုန်ဖက်သို့သွားနေတာကိုတော့ မောင်
ဘမင်းသိသည်။ ရန်ကုန်ဆိုတာဘယ်လိုပုံစံမျိုးဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့
သူမသိ။

ရထားရပ်သည်နေရာသည် လူစည်ကားရာနေရာဖြစ်၍
သူဆင်းလိုက်သည်။ သူသည် ဘူတာရုံတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိသွား
လေသည်။ သည်အထိ သူဆင်းလိုက်သောဘူတာရုံမှာ **ကြည်မြင်
တိုင်ဘူတာ**ဖြစ်ကြောင်း သူမသိသေး။

အချိန်မှာ ညနေစောင်း၍ မှောင်စပျိုးပြီ။

မနက်အစောကတည်းကစားလာခဲ့သောအစာများလဲ ကြေ
ပြီ၊ ဗိုက်ထဲက အူတကြုတ်ကြုတ်မြည်အောင်ဆာလာသည်။

သူသည် ဘူတာရုံထဲသို့ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ
အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဒါ ရန်ကုန်ပဲ။ လူတွေဒါလောက်များပုံ
ထောက်တော့ ရန်ကုန်ပဲဖြစ်ရမည်။ လူတွေများလိုက်ပုံများ ရွာက
ဘုရားပွဲမှာစည်ကားတာထက်များသေးသည်။ ဘကြီးဘုန်းကြီးပျံလွန်
တော်မူတုန်းက ဘုန်းကြီးပျံပွဲစည်ကားတယ်ဆိုတာ ဘာဟုတ်သေး
လို့လဲ။

လူတွေများရုံမဟုတ်၊ လျှပ်စစ်မီးတွေကလဲ ထိန်ထိန်ငြီး
နေသေးသည်။ မောင်ဘမင်းတစ်သက်တာမှာ လျှပ်စစ်မီးအလင်း
ရောင်ကိုပထမဆုံးအကြိမ်မြင်ဖူးရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
ရောင်စုံမီးတွေ ထိန်ထိန်ငြီးငြီး ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကား
သိုက်မြိုက်နေသည်မြို့ပြကို မောင်ဘမင်းနစ်မျောသွားသည်။ နှစ်
သက်သွားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်အရေးကြီးတာက အစာစား
ဖို့။ ထမင်းရယ်လို့မဟုတ်၊ အစာတစ်ခုခုကို သူ့ဝမ်းဗိုက်က အငမ်း
မရတောင်းဆိုနေလေသည်။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါပါ။

မောင်ဘမင်းက အစားအသောက်ရောင်းသည့်ဆိုင်များကို
လိုက်လေ့လာသည်။ ဘူတာထဲတွင် ရေခဲရေရောင်းသည့်ဈေးသည်
ကအစရှိသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ရန်ကုန်မှာ ရေကိုတောင်ဝယ်သောက်ရ
တာပါလား။

ဘူတာပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အထမ်းနှင့် ရောင်းသော
ဈေးပေါသည်ထမင်းသည်များကို တွေ့ရသည်။ ထမင်းပန်းကန်ထဲ
တွင် ဟင်းကိုတပါထဲပုံပေးကာရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်။ လက်လုပ်
လက်စားဖြစ်၍ နွမ်းပါးဟန်တူသောသူများ ဆောင်ကြောင်ထိုင်၍
စားနေကြသည်။ သူ့မှာ ဈေးပေါသောထမင်းကိုပင်စားစရာပိုက်ဆံ
မရှိပါ။

မောင်ဘမင်းသည် ဘူတာစကြို ထဲပြန်လျှောက်လာလိုက်
၏။ တစ်နေရာတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြောင်းဖူးပြုတ်များ
ကိုဗန်းထဲထည့်ကာ ရောင်းနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကောင်မလေး
က သံမံတလင်းပေါ်တွင် ဖိနပ်ဖင်ခုထိုင်ကာ ဟိုငေးသည်ငေးနှင့်
လုပ်နေသည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
ကြံရာမရသည်အဆုံး မောင်ဘမင်းသည် ပြောင်းဖူးပြုတ်
ဖြင့် သူ့ဝမ်းကိုဖြည့်တင်းရန်ကြံစည်လိုက်သည်။ ဝယ်စားဖို့မဟုတ်။
ငေးတိငေးငိုင်နှင့်နှံ့အပုံရသော ဈေးသည်မလေးဆီက အလစ်နှိုက်
ဖို့ကြံခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ပြောင်းဖူးပြုတ်သည်မ
လေးကိုအကဲခတ်နေခဲ့သည်။ ပြောင်းဖူးပြုတ်သည်လေးဆီ ချဉ်း
ကပ်ရမည်နည်းလမ်း၊ ပြောင်းဖူးနှိုက်ပြီးပြန်ထွက်ရမည်နေရာ၊ လူ
မမိအောင်ထွက်ခွာရမည်နေရာများကို ကြိုကြည့်ထားလိုက်သည်။

အကွက်ဝင်လောက်ပြီထင်မှ တစ်ဖက်မှလျှောက်လာသော
ခပ်ဝဝမိန်းမကြီးကိုကွယ်ကာ လိုက်လာခဲ့သည်။ ပြောင်းဖူးပြုတ်
သည်မလေးနားအရောက်... သူက တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက်မြင်
လိုက်ရသည်ပုံမျိုးဖြင့် ကောင်မလေး၏ နောက်နားဆီသို့ ကဲ၍
ကြည့်လိုက်သည်။ စပ်စုတတ်ပုံရသောဈေးသည်မလေးက မောင်
ဘမင်း ကဲကြည့်လိုက်သည် သူမ၏နောက်ကြောဖက်ဆီသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်ကလေးမှာပဲ မောင်ဘမင်းကဗန်းထဲမှပြောင်းဖူး
တစ်ဖူးကိုရအောင်နှိုက်လိုက်နိုင်ပါသည်။ ပြောင်းဖူးကိုအကျီရင်ပတ်
ကြားထဲသို့လည်း အမြန် ထည့်လိုက်နိုင်သည်။ သူ့အပြုအမူကို
ဘယ်သူမှမမြင်လိုက်၊ သတိမထားမိလိုက်။

သူသည် မိန်းမကြီးနောက်မှ ဣန္ဒြေမပျက်ဆက်လိုက်ခဲ့
ကာ ဂုံးကျော်တံတားကြီးနားအရောက်တွင် နောက်ချန်နေခဲ့လိုက်

ဆောင်းလုလင်

သည်။ ဂုံးကျော်တံတားအတက် လှေကား၏မှောင်သောအရိပ်
အောက်တွင် မောင်ဘမင်းက ပြောင်းဖူးပြုတ်ကိုအခွံခွာကာအငမ်း
မရစားလိုက်လေသည်။ တစ်သက်တာစားဖူးသမျှ အရသာအရှိဆုံး
ပင်တည်း။

သူစားနေစဉ် သူ၏ဂုတ်ပိုးကို အေးစက်ကြမ်းတမ်းသော
လက်ကြီးတစ်ဖက်ကလာ၍ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

မောင်ဘမင်းထိတ်လန့်စွာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လူကြီးတစ်ယောက်က သူ့ကိုပြုံးစေနှင့်ကြည့်နေလေ
သည်။

“ ကျုပ်- ကျုပ် ”

သူ့ကိုဖမ်းတော့ဆီးတော့မည်အထင်နှင့် မောင်ဘမင်းက
ထွက်ပြေးရန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်- လူကြီးကသူ့ပခုံးကိုဆုပ်
ကိုင်ထားလေ၏။

“ စားပါကွာ၊ ကုန်အောင်စားပါ၊ မင်း တော်တော်ဆာနေ
ပုံရတယ် ”

“ ဗျာ ”

“ မင်း လုပ်ပုံကိုင်ပုံပီရိသားပဲ၊ အတော်လက်သွက်တဲ့
ကောင် ”

“ ဗျာ၊ ဦးလေးက ကျုပ်လုပ်တာကိုမြင်တယ် ”

“ မြင်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုငါစောင့်ကြည့်နေတာကြာပြီ ”

“ ကျုပ်- ကျုပ် ဆာလို့ပါဦးလေးရယ် ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
“ အေးပါကွာ၊ ဆာတော့ စားစရာကိုရအောင်လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ ငါကမင်းကိုချီးကျူးချင်လို့ပါ၊ ဟား-ဟား-ဟား- ”

လူကြီးက သူ့စကားသူသဘောကျလို့လား၊ မောင်ဘမင်း လုပ်ရပ်ကို သဘောကျလို့လားမသိ၊ အကြာကြီးအော်ရယ်နေလေ သည်။

ထိုအဖြစ်နှင့် မောင်ဘမင်းနှင့်ကိုခင်ကြိုင်တို့ စတင်ဆုံ ဆည်းရခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုခင်ကြိုင်သည် မောင်ဘမင်းဘူတာထဲရောက်လာကတဲ က အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောင်မှပြန်ပြောပြ လေသည်။

လူမွေးရန်သားကောင်ရှာနေသည်ကိုခင်ကြိုင်သည် မောင် ဘမင်းကိုအကြိုက်တွေ့သွားလေ၏။

“ မင်းဘယ်ကလဲ၊ ဘူတာထဲဘာလာလုပ်တာလဲ ”

“ ကျုပ် အိမ်က- အဲ... ကျောင်းက၊ ဟို- ရွာကထွက် ပြေးလာတာဗျ ”

“ ဟေ-မင်းစကားကလဲ လုံးချာကိုလည်နေတာပဲ ”

မောင်ဘမင်းက ရွာတွင်ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ကျောင်းသား အဖြစ်နေရပြီး ရန်ကုန်ရောက်ဖူးချင်၍ထွက်ပြေးလာကြောင်းကို အ တိုချုံးပြောပြလိုက်သည်။

“ မင်းအရင်က ရန်ကုန်ရောက်ဖူးလား ”

“ မရောက်ဖူးဘူး ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

“ ရန်ကုန်မှာဆွေမျိုးမရှိဘူးပေါ့ ”

“ ဂျောက်တောင်မဂျောက်ဖူးပါဘူးဆိုမှဗျာ ”

“ ကြိုက်ပြီဟေ့၊ ရန်ကုန်ကိုတစ်ယောက်ထဲစွန့်စွန့်စားစား ထွက်လာရဲတဲ့သတ္တိ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဖူး၊ မင်း ငါနဲ့လိုက်နေ ပေတော့ ”

“ ဦးလေးက ကျုပ်ကိုအလုပ်ပေးမှာလား ”

“ အမယ်၊ လာ လာချေသေး၊ ငါကအလုပ်ပေးတော့ မင်းကဘာလုပ်တတ်လို့လဲ ”

“ ဘာဖြစ်ဖြစ်လုပ်မယ်ဗျာ ”

“ ကြိုက်ပြီဟေ့၊ မင်းပြောရဲဆိုရဲပုံကိုပါကြိုက်သွားပြီ၊ ငါနဲ့အတူတူအလုပ်လုပ်ရင် မင်းထမင်းမငတ်ဖူးစိတ်ချ၊ ငါခိုင်းတာ သာလုပ်၊ ကံကောင်းရင် မင်းကြီးပွားချမ်းသာသွားနိုင်တယ်၊ ဟေ-ဟေ ”

သူ့ကိုကြီးပွားချမ်းသာသွားနိုင်တယ်လို့ ပြောတဲ့လူကြီးကို ကြည့်၍ မောင်ဘမင်းရယ်ချင်သွားသည်။ လူကြီးပုံစံက ကြီးပွားချမ်းသာနေပုံမရသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်ဂျောက်ဂျောက်ချင်း အလွယ်တကူ လက်ခံမယ်လူနဲ့တွေ့လိုက်တာတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ဆိုရမည်။

“ မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ ”

“ ဘမင်း ”

ဆောင်းလုလင်

.....
 “ ငါ့နာမည်လဲမှတ်ထား၊ ခင်ကြိုင်တဲ့၊ ခင်ကြိုင်ဆို
 ကြည်မြင်တိုင်မှာမသိတဲ့လူမရှိဘူး၊ ဒါတွေ နောက်တော့ မင်းသိ
 လာမှာပါကွာ၊ အေး-နောက်တစ်ခုမှတ်ထားဦး၊ မင်း ငါ့ကိုဆရာလို့
 ခေါ်ရမယ်၊ ဦးလေးလို့မခေါ်ရဘူး၊ ကြားလား ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

ကိုခင်ကြိုင်က မောင်ဘမင်းကို သူ၏အိမ်ဂေဟာသို့ ခေါ်
သွားခဲ့လေသည်။ ကိုခင်ကြိုင်၏အိမ်ဂေဟာမှာ ရထားလမ်းဘေးရှိ
တဲကြီးတစ်လုံးဖြစ်ပါ၏။

ရထားလမ်းဘေး လူသူဝေးသည်နေရာတွင် တဲကြီးတစ်
လုံးဆောက်၍ ကိုခင်ကြိုင်နေသည်။ သူတစ်ယောက်ထဲမဟုတ်၊
မောင်ဘမင်းထက်အရင်ရောက်နှင့်နေသည့် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို
မောင်ဘမင်းတွေ့ရသည်။ ထိုလူငယ်နှစ်ယောက်မှာလည်း မောင်ဘ
မင်းကဲ့သို့ပင် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်အိမ်ပြေးကလေးများဖြစ်ပြီး ကို
ခင်ကြိုင်ကခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုခင်ကြိုင်က သူ့လူနှစ်ယောက်နှင့် မောင်ဘမင်းကိုမိတ်
ဆက်ပေး၏။

“ သူကတင်ထွန်း၊ **နှာနီတင်ထွန်း**လို့ခေါ်တယ်၊ ဘာလို့
ခေါ်လဲဆိုတာ သူ့နှာခေါင်းကြီးကိုကြည့်ရင်မင်းသိပါလိမ့်မယ် ”

တင်ထွန်း၏နှာခေါင်းမှာ ထိပ်တွင်လုံး၍ပွနေသည်။ ချွေး
ပေါက်များကျယ်ကာ နှာခေါင်းထိပ်သည်နီရဲနေပေ၏။ တင်ထွန်းက
မောင်ဘမင်းထက် အသက်သုံးလေးနှစ်ကြီးပိုရပြီး... လူပျိုပေါက်
အရွယ်ဖြစ်နေလေပြီ။

ဆောင်းလုလင်

.....
မိတ်ဆက်ပေးတော့ တင်ထွန်းက သူ့ကိုမနှစ်မို့သည်ပုံ
နှင့်ကြည့်နေသည်။ ပြုံး၍တောင်မပြ။ တင်ထွန်းနှင့်သူသည် တွေ့
စကပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြည့်မရခဲ့သည်မှာ ရေစက်
ကုန်၍ခွဲခွာရသည်ထိ မတည်ခဲ့ချေ။

“ဒီကောင်ကိုတော့ **ကောက်ကွေး** လို့ပဲခေါ်တယ်၊ သူ့
နာမည်ရင်းတော့ ငါလဲမမှတ်မိတော့ဘူး ”

မောင်ဘမင်းနှင့်ရွယ်တူကောင်လေးက သူ့ကိုပြုးကြောင်
သောမျက်လုံးဖြင့်ကြည့်နေသည်။ ကောင်လေး၏ညာဖက်လက်မှာ
ကောက်ကွေးနေပြီး ခြေတစ်ဖက်ကလည်းသိမ်နေသေးသည်။ ဒါ
ကြောင့်ကောက်ကွေးလို့ခေါ်တာထင်ပါရဲ့။

“ ဒီကောင်ကိုတော့ အိမ်မှာထမင်းဟင်းချက်ဖို့နဲ့နင်းနှိပ်
ခိုင်းဖို့ပဲသုံးရတယ်ဟေ့၊ ကြည့်လေ- ကွေးနေတဲ့လက်ကြီးနဲ့ဘယ်
လိုလုပ်ခါးပိုက်နှိုက်မလဲ၊ သူများအိမ်တက်ခိုးလို့မှလူမိလို့ထွက်ပြေး
ရင် သူ့ခြေထောက်နဲ့ဘယ်လိုပြေးမလဲ၊ ဟား-ဟား-ဟား ”

ကိုခင်ကြိုင်စကားများက သူ၏ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း
အလုပ်ကိုဖော်ပြလိုက်လေသည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

ကိုခင်ကြိုင်သည် ခါးပိုက်နှိုက်အကြီးစား၊ သူခိုးအကြီးစား တစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ အကြီးစားဟုဆိုရခြင်းမှာ ကိုခင်ကြိုင်သည် ခါးပိုက်နှိုက် အလုပ်ကိုကိုယ်တိုင်မလုပ်တော့ပဲ တပည့်များမွေးကာ တပည့်တွေ နှိုက်လာခိုးလာသမျှကို ဒိုင်ခံသိမ်း၍မိုက်ကြေးခွဲစား နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဤအနားတဝိုက်မှ တေလေဂျပိုးများ၊ သူခိုးခါးပိုက်နှိုက် များသည်လည်း ကိုခင်ကြိုင်ကိုလွန်ဆန်လို့မရပေ။ ခိုးဝှက်လာ သည်ပစ္စည်းများကိုထုခွဲပေးနိုင်သူမှာ ကိုခင်ကြိုင်သာဖြစ်သည်။

ကိုခင်ကြိုင်ကလဲ သူ့ကိုလွန်ဆန်သူများကို လက်ထောက် ချတတ်သည်။ အချုပ်ထဲရောက်သည်ထိပို့နိုင်သည်။ သည်တော့ တေလေဂျပိုးအားလုံးက ကိုခင်ကြိုင်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်ကြချေ။

ကိုခင်ကြိုင်သည် ဒုစရိုက်လောကတွင် ဆရာအခေါ်ခံကာ မင်းမူနေသူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါသတည်း။

ညအချိန်ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကိုခင်ကြိုင်တဲ၌ လူစုံတတ် သည်။ ကိုခင်ကြိုင်တပည့်တွေမနည်းပါလား။ အိမ်တွင်အတူနေသူ မှာ နှာနီတင်ထွန်းတစ်ယောက်သာဖြစ်သော်လည်း ကိုခင်ကြိုင်မွေး ထားသည့်ခါးပိုက်နှိုက်ကလေးများက နေရာအနှံ့မှာရှိလေသည်။

တပည့်များသည် တစ်နေ့လုံး နှိုက်လာ၊ အလစ်သုတ် လာသမျှကို ညပိုင်းတွင် ကိုခင်ကြိုင်တံယူလာရသည်။ ကိုခင်ကြိုင်

ဆောင်းလှလင်

က သင့်သလို သူတို့ကိုပြန်ခွဲဝေပေးသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယများကို တော့တန်ဖိုးတစ်ခါထဲဖြတ်ကာသိမ်းထားလိုက်သည်။ အလျဉ်းသင့် သည်အချိန်ကျမှ ကိုခင်ကြိုင်က ပစ္စည်းများကိုပြန်ထုခဲ့လေသည်။

ကိုခင်ကြိုင်တဲရောက်ပြီး သုံးလေးရက်မှာပင် ကိုခင်ကြိုင် ၏လုပ်ငန်းတွေကို မောင်ဘမင်းနားလည်လာရသည်။

ညရောက်လျှင် ဒုစရိုက်သမားများအစုံအညီရောက်လာကြ ကာ ကိုခင်ကြိုင်ကိုခစားကြသည်။ သူတို့တွင် အရက်များလည်းပါ လာကြသည်။ အရက်တွေဝိုင်းဖွဲ့သောက်ကြသည်။ ဖဲဝိုင်းထောင်ကြ သည်။ မောင်ဘမင်းတို့သည် ဒုစရိုက်သမားတွေပြန်သွားပြီး ည သန်းခေါင်တိုင်မှ အိပ်စရာနေရာရကာ အိပ်စက်ရလေသည်။

မောင်ဘမင်းက ကိုယ်တိုင်စွန့်စားခိုးဝှက်လာသည့်ပစ္စည်း များကို ကိုခင်ကြိုင်ထံလာအပ်နေကြသည်ကိုအစပိုင်း၌နားမလည်။ စုံစမ်းကြည့်တော့မှ... ကိုခင်ကြိုင်သည် တစ်မြို့လုံးအနှံ့မှာ ဘယ် သူက ဘယ်နေရာမှာခါးပိုက်နှိုက်ရမည်၊ ဘယ်မှတ်တိုင်ကနေ ဘယ်မှတ်တိုင်အထိက ဘယ်သူ့အပိုင်း... စသည်ဖြင့် တစ်ဦးချင်း ၏ကျွမ်းကျင်မှုအလိုက် နေရာချထားပေးထားကြောင်းသိရလေ၏။

ဖောက်ထွင်းခိုးယူမည်အိမ်များကိုလဲ သူကိုယ်တိုင်စုံစမ်း၍ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲတာဝန်ခွဲဝေပေးသည်။ သိပ် အရေးကြီးမည်ဟုယူဆလျှင် သူကိုယ်တိုင်လိုက်သည်။

ဒီလိုဆိုတော့လဲ ကိုခင်ကြိုင်ဟာ ဒုစရိုက်သမားသာဆိုရ သည်။ သူ့နေရာက စီမံခန့်ခွဲရသည်နေရာ၊ ဦးနှောက်စားရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းလှလင်

.....
နေရာ၊ ... ဆိုတော့က သူသည် ဆရာကြီးတစ်ပါးအနေဖြင့်
ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးလို့ရနေသည်မှာမဆန်းလှတော့ချေ။

ကိုခင်ကြိုင်ကိုသွေးတိုးစမ်းကာ မိမိဘာသာတစ်စင်ထောင်
သွားကြသူများသည် မကြာခင် ထောင်နန်းစံသွားရတတ်သည်တဲ့။

ကိုခင်ကြိုင်ကား မြေအောက်ဒုစရိုက်ကမ္ဘာ၏ ဆရာကြီး
တစ်ပါးပါလား။

မောင်ဘမင်းကိုလည်း ကိုခင်ကြိုင်ကအလကားမထားခဲ့
ချေ။

မောင်ဘမင်းကို သူ့အိမ်ခေါ်လာပြီး သုံးရက်မြောက်နေ
မှာပင်... ခါးပိုက်နှိုက်နည်းပေါင်းစုံကိုသင်ပေးခဲ့လေသည်။

“ မင်းကိုကောင်းကောင်း ထရိုက်ပေးရမယ်၊ မင်းရုပ်
ကချောတယ်၊ ဥပမိရုပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီတော့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်
ဝတ်စားလိုက်ရင် ကျောင်းသားလိုဟန်ဆောင်လို့ရတယ်၊ မင်းကို
ဘယ်သူကမှကလေးကချေလို့ထင်မှာမဟုတ်ဖူး၊ လူရည်သန့်တော့
ကားပေါ်တွေ၊ ဈေးထဲတွေမှာ ကိုယ်အလုပ်လုပ်မယ်လူတွေနား
ချည်းကပ်ရင် သံသယအဝင်မခံရဘူးပေါ့ကွာ ”

သင်ပေးတာက ခိုးနည်း၊ ဝှက်နည်း၊ ခါးပိုက်နှိုက်နည်း။
သို့သော် ကိုခင်ကြိုင်က “ ထရိုက် ” ပေးသည်ဟုသုံးနှုန်း
သည်။ သင်ပေးသည်ပညာများကလည်း အဆင်ပြေပါသည်။ နက်
နဲသိမ်မွေ့ပါသည်။ မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်နည်းဖြစ်နေ၍ လောက

ဆောင်းလှလင်

.....
ကောင်းကျိုးနှင့်ဆန့်ကျင်နေသော်လဲ အဆင်မြင့်သောနည်းပညာ
များဆိုတာမငြင်းနိုင်။

မောင်ဘမင်းသည် ရေထဲထားသောအင်ဒိုကြီးထဲမှ စက္ကူ
လှေကလေးကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ အင်ဒိုထဲမှရေများသည်
တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကျောက်ကျောတုံးတစ်ခုနှယ်
ရေပြင်ငြိမ်သက်သွားချိန်တွင် မောင်ဘမင်းက စက္ကူလှေကလေးကို
လက်ဖြင့်ညှင်သာစွာဆွဲမ-လိုက်သည်။

ကြမ်းတမ်းသောရိုက်ချက်တစ်ချက်က ဗျန်း-ကနဲ သူ့ဂုတ်
ပိုးပေါ်သို့ကျရောက်လာလေသည်။

“ ရေတွေလှုပ်သွားတယ်၊ ဒီလိုကြမ်းတမ်းပုံမျိုးနဲ့ မင်း
ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခါးပိုက်နှိုက်မလဲ၊ ပြန်လုပ် ”

ရေပေါ်ကစက္ကူစကို ရေမလှုပ်အောင်ဆွဲယူသည်နည်းကို
ရအောင်သင်ယူခဲ့ရသည်။ ကိုခင်ကြိုင်သည် အသေးစိတ် အခြေခံ
ကစလို့ သင်ပြပေးခဲ့လေသည်။ သူ့အပြောအရ ထရိုက်ပေးခဲ့
လေသည်။

“ မှတ်ထား၊ ခါးပိုက်နှိုက်လုပ်ရင် နူးညံ့နေရမယ်၊ ညှင်
သာနေရမယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ် သူ့ကိုကိုင်တာ၊ ထိတာ
မသိအောင် တတ်နိုင်သမျှ ညှင်သာပျော့ပျောင်းရမယ်၊ သူ့ဆီက
ပစ္စည်းတို့ ငွေတို့နှိုက်ယူတဲ့အခါမှာလဲ သူ့အိတ်ထဲက ပါသွား၊
လျော့သွားတာမသိအောင် နှိုက်တတ် ယူတတ်ရမယ် ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

.....
ကိုခင်ကြိုင်၏ထရိုမ်နင်များဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့လည်း
လုပ်ကြည်ကာ ကိုခင်ကြိုင်စိတ်ကြေနပ်သည်ထိလေ့ကျင့်ရသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကြည်၍ချဉ်းကပ်နည်း၊
သူ့တွင်ငွေသား သို့မဟုတ် အဖိုးတန်ပစ္စည်းပါ-မပါအကဲခတ်နည်း
များကိုလည်းသင်ပေးခဲ့သည်။

“ တချို့လူတွေဟာ အပြင်ပန်းကြည့်တော့ နံ့ချာပေမယ့်
သူတို့မှာ ငွေတွေအများကြီးပါလာတတ်တယ်၊ ဥပမာ-ဈေးသည်
တွေပေါ့၊ တစ်နေ့ကုန်အလုပ်လုပ်ရလို့ လူကနွမ်းနယ်ပြီး နံ့ချာနေ
ပေမယ့် ပိုက်ဆံတွေအများကြီး သူတို့အိတ်ထဲမှာပါလာပြီ၊ ဈေး
သွားနဲ့ဈေးပြန်လဲ ခွဲခြားတတ်ရသေးတယ်၊ ဈေးဝယ်ဖို့သက်သက်
ဈေးကိုသွားတဲ့လူဟာ အသွားမှာပိုက်ဆံပါတယ်၊ အပြန်မှာပိုက်ဆံမ
ပါဘူး၊ ဈေးရောင်းဖို့သွားတဲ့ဈေးသည်တွေကတော့ အသွားမှာပိုက်
ဆံမပါဘူး၊ အပြန်မှ ငွေတွေပွေ့ပြီးပြန်လာတတ်တာမျိုး ...

“ တခါတလေမှာ လူတစ်ယောက်အခြေအနေကို တစ်
ကြိမ်ထဲကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး၊ စောင့်ကြည့်သင့်ရင် တစ်
ပတ်တန်သည်၊ တစ်လတန်သည်စောင့်ကြည့်ရတယ်၊ အကွက်ချ စီ
စဉ်ပြီးအချို့ကြီးကြီးသင်ကြီရတယ်ကွ ”

ကိုခင်ကြိုင်၏လက်ချာများပင်တည်း။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

တစ်လကြာသည်အချိန်တွင် ကိုခင်ကြိုင်က လက်တွေ့
လုပ်ငန်းခွင်သို့ဆင်းခိုင်းလေသည်။

မောင်ဘမင်းဆင်းရသည်လုပ်ငန်းခွင်က ကြည်မြင်တိုင်ည
ဈေး။ ညဈေးသို့လာသောဈေးဝယ်များထံမှ ခါးပိုက်နှိုက်ရသည်။
ပစ္စည်းအလစ်သုတ်ရသည်။

လေးဘီးအငှားကားများ ရပ်နားထားသည့်နေရာတွင် အ
ငှားကားစပ်ပေးသလို၊ ပစ္စည်းကူသယ်ပေးသလိုနှင့် ဈေးဝယ်များ
အနားသို့ကပ်ကာ ပစ္စည်းသော်၎င်း၊ ငွေသော်၎င်း သင့်တော်ရာ
ကိုနှိုက်ယူရလေသည်။

အစပိုင်းတွင် တန်ဖိုးများများ၊ နင်နင်နဲနဲမရသော်လည်း
မောင်ဘမင်း တစ်ခါမှအမိမခံခဲ့ရ။ ဆရာကိုခင်ကြိုင်ကတော့
မောင်ဘမင်းကိုချီးကျူးလေသည်။

မောင်ဘမင်းကို ဆရာက ပ,စားပေးချီးမွန်းတာမြင်ရတိုင်း
မရှုစိမ်းနိုင်သူက နှာနီတင်ထွန်း။ မောင်ဘမင်းက သူ့အရင်ရောက်
နှင့်နေသောနှာနီကို ဘယ်လိုမှသဘောမထားသော်လည်း နှာနီက
တော့ မောင်ဘမင်းကို သူ့နေရာဝင်လုမည်ရန်သူဟု မြင်နေပေ၏။

ဆောင်းလှလင်

.....
မောင်ဘမင်းသည် နှိုက်ရခိုးရသမျှ ဆရာ့ကိုအကုန်အပ်
သည်။ မောင်ဘမင်းမှာ သုံးစွဲစရာကိစ္စလဲမရှိ၊ ရသမျှထဲက
ကဲထား၊ ကိုယ့်အတွက်ဖယ်ထားစရာနေရာလဲမရှိ၊ အကြောင်းလဲ
မရှိ၍ ရသမျှကို ဆရာ့လက်သို့အပ်ခဲ့သည်သာဖြစ်သည်။

တစ်ခါတော့ နှာနီတင်ထွန်း ရလာသမျှကို မအပ်သည့်
ကိစ္စအတွက်ပြသနာတက်လေသည်။ ကိုခင်ကြိုင်က နှာနီတင်ထွန်း
နှင့်ကြိုက်နေသော ဈေးထိပ်ကကွမ်းယာသည်မလေးထံတွင် နှာနီ
တင်ထွန်း ပိုက်ဆံတွေအပ်ထားကြောင်းကိုသတင်းရသွားသည်။ နှာ
နီတင်ထွန်းကို ဝန်ခံခိုင်းသည်။ နှာနီဝန်ခံလိုက်ရသည်။ ကိုခင်
ကြိုင်က နှာနီကိုရိုက်နှက်ဆုံးမသည်။

ဤကိစ္စအတွက် နှာနီက မောင်ဘမင်းကိုညှိုးသည်။ နှာနီ
နှင့်ကွမ်းယာသည်မလေးကြိုက်နေသည်ကို မောင်ဘမင်းသိတာမှန်
ပါသည်။ မောင်ဘမင်းအလုပ်လုပ်နေစဉ်မှာ နှာနီကို ကောင်မ
လေးကွမ်းယာဆိုင်၌ တွေ့တွေ့နေရသည်လည်း မှန်ပါသည်။ နှာနီ
က ကောင်မလေးထံငွေတွေအပ်သည်ကိစ္စကိုတော့ မောင်ဘမင်း
တကယ်မသိပါ။

အဖြစ်မှန်ပေါ်သွားတော့ မောင်ဘမင်းပြောလို့ ဆရာသိ
ရတယ်ထင်ပြီး နှာနီက မောင်ဘမင်းကိုအထင်မှားလေသည်။

တကယ်က ဆရာ့ကိုခင်ကြိုင်တွင် ဒလျှိုဒလံတွေရှိပြီး
သား၊ အချင်းချင်းကို ပြန်၍စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ထောက်လှမ်းခိုင်း
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ဘမင်းပြန်ပြော၍မဟုတ်။

ဆောင်းလှလင်

ထိုသို့သော အချင်းချင်းစောင့်ကြည့်သည်ဒလံတွေက
မောင်ဘမင်း၏ရိုးသားမှုကိုလည်း သတင်းပေးကြလေသည်။

မောင်ဘမင်း၏ဖြောင့်မတ်မှုများအတွက် ဆရာကချီးမွန်း
လေ။ နှာနီ၏အညှိုးများက မောင်ဘမင်းအပေါ်ကြီးမားလာလေ
ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဆောင်းလှလင်

ကိုခင်ကြိုင်ထံသို့ရောက်ရှိပြီး သုံးနှစ်အကြာတွင် ဘမင်းသည် အတော်ပင်လူရည်လည်လာခဲ့လေပြီ။ အတွေ့အကြုံလည်း စုံလာခဲ့လေပြီ။

ဆရာကလည်း ဘမင်းကိုနေရာတကာမှာ အသုံးချလာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အားကိုးလာသည်။

မောင်ဘမင်းအသက်သည်လည်း ၁၅နှစ်ထဲသို့ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဘမင်းသည် အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ထွားကြိုင်းလာသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ကျစ်လစ်မာကျောကာအချိုးအစားကျလှသည်။ ဘမင်းသည် ကိုယ်ခံပညာများကိုလည်းလေ့ကျင့်ခဲ့လေ၏။

ကိုခင်ကြိုင်တဲတွင် လူပေါင်းစုံသလို အတတ်ပေါင်းလဲစုံလှလေသည်။ ညစဉ်အရက်ဝိုင်းရှိသလို၊ ဖဲဝိုင်းလဲရှိသည်။ တခါတရံ လေလွင့်မိန်းမများလဲ တဲသို့ပါလာတတ်သေးသည်။ ကိုခင်ကြိုင်တပည့်မှန်သမျှ အရွယ်ငယ်ရင်သာငယ်ဦးမည်၊ မတတ်သောအတတ်မရှိ၊ မလုပ်ဖူးတာမရှိ၊ မကောင်းမှုမှန်သမျှစုံအောင်တတ်ကျွမ်းသူချည်းဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး သူတို့သည် အရက်တော့သောက်တတ်နေကြပြီ။

အောင်းလှလင်

ဒါတွေအားလုံးနဲ့ကင်းသူဆိုလို့ မောင်ဘမင်းတစ်ယောက် သာရှိပါသည်။ ဘမင်းသည် အသက်၁၂နှစ်ထိ ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင်နေလာရသူဖြစ်၍ ဘကြီးဘုန်းကြီး၏ဘာသာရေးအဆုံးအမများ က သူ့ရင်ထဲတွင်ကျန်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူသည် ခိုးဝှက်ခြင်းဆို သောဒုစရိုက်မှုကိုမလွဲမရှောင်သာကျူးလွန်နေရ၍... ကျန်သောမ ကောင်းမှုအလုပ်များကို ရှောင်ရှားခဲ့လေသည်။ တစ်သက်လုံးလဲ မလုပ်ပါဟု ဘုရားမှာသစ္စာပြုထားခဲ့သည်။

ကြာတော့ ဒုစရိုက်လောကထဲမှာနေသော်လဲ တည်ကြည် မှန်ကန်သည်ဘမင်းကို အားလုံးကလေးစားလာရသည်။ ဖြုံလာရ သည်။ ဆရာကိုခင်ကြိုက်ကလည်း ထူးခြားသောသူတပည့်အတွက် ဂုဏ်ယူသည်။

သူ့အသက်၁၅နှစ်ပြည့်ပြီးချိန်တွင် ဆရာက သူ့ကိုအိမ် ဖောက်ထွင်းမှုများ၌ လိုက်ခိုင်းခဲ့သည်။ သူ့အတွက်ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံဖြစ်သည် ဖောက်ထွင်းသောအိမ်ကို ဆရာကိုခင်ကြိုက် ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါပေးခဲ့သည်။ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ဘမင်းသည် ခါးပိုက်နှိုက်ခြင်းထက် အိမ်ဖောက်ထွင်း ခြင်းလုပ်ငန်းကို ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ခါးပိုက်နှိုက်အလုပ်မှာ သေးသိမ်သည်ဟုထင်သည်။ ပြီးတော့ ခါးပိုက်နှိုက်ခြင်းသည် အ များအားဖြင့် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာလုပ်ရသည်။ ကိုယ်ခါးပိုက်နှိုက်တဲ့ လူတန်းစားက ဘတ်စ်ကားစီးတဲ့လူတန်းစားဆိုတော့ လူချမ်းသာ များမဟုတ်တာတော့အမှန်ပင်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသည်သာမန်

ဆောင်းလှလင်

.....
လူတန်းစားများပင်ဖြစ်သည်။ သည်လိုအတန်းအစားထဲက ချွေးနံ့
စာကို ခေါင်းပုံဖြတ်ခိုးဝှက်ရတာကို ဘမင်းစိတ်မကောင်း။

တစ်ခါက လခထုတ်လာသောဝန်ထမ်းမိန်းမတစ်ယောက်
သည် ခါးပိုက်နှိုက်ခံရ၍ ဘဝပျက်သွားသလောက်ငိုကြွေးနေတာကို
ဘမင်းကြုံဖူးသည်။ တကယ်တော့ တစ်လစာချွေးနည်းစာသည်
ထိုမိန်းမမိသားစုအတွက် ထိုတစ်လရပ်တည်စားသောက်ရမည်ငွေ
ကြေးဖြစ်ပေမည်။ သူမငိုကြွေးတာသဘာဝကျပါသည်။ သည်ကတဲ
က ဘမင်းသည် အစိုးရဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ဝေးဝေးကရှောင်တော့
သည်။

တခါတရံ နယ်မှလာ၍လည်ပတ်ကြ၊ ဘုရားဖူးကြသောသူ
များလည်း မနူးမနပ်နှင့်ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတတ်သေးသည်။ သူတို့ခ
မှာ အပိုအလှုံ့မပါလျှင် မခက်ပါလား။

မတော်တဆ ခါးပိုက်နှိုက်စဉ်မိပါကလည်း ဝိုင်းအရိုက်ခံ
ရသေးသည်။ ဘမင်း တစ်ခါမှမခံရဖူးသော်လည်း ခံဖူးသူတွေရှိ
သည်။

ထို့ကြောင့် ခါးပိုက်နှိုက်သည်အလုပ်ကို ဘမင်းစိတ်ပျက်
မိသည်။

အိမ်ကိုဖောက်ထွင်းခိုးယူရတာက ဒီလိုစိတ်ဓာတ်ပျက်စရာ
မရှိ။ ဘမင်းတို့ ဖောက်ထွင်းပြီဆိုမှတော့ ထိုအိမ်သည် ပြည်စုံ
ချမ်းသာရုံမက ပိုလှုံ့နေသောအနေအထားရှိ၍သာဖြစ်သည်။ တစ်
ခါတရံ အိမ်ကိုမဖောက်ထွင်းပဲ ဈေးဆိုင်လို၊ ဂိုဒေါင်လိုဟာမျိုးကို

ဆောင်းလှလင်

.....
ဖောက်ထွင်းကြသည်။ သူဌေးသူကြွယ်များ၏ပစ္စည်းများမို့ ယုတ်
လျော့သွားလို့လဲ သူတို့အတွက်ဒုက္ခရောက်မသွားပါ။

ပြီးတော့ အဆောက်အဦးဖောက်ထွင်းရတာ ပညာသား
ပါသည်။ စွန့်စားရသည်။ ရင်ခုန်ရသည်။ အောင်မြင်လျှင်ခံစားရ
သည်ကြောင့်နပ်မျှကို ခါးပိုက်နှိုက်၍ပိုက်ဆံအနည်းအကျဉ်းရလိုက်တာ
နှင့်နှိုင်းဆမပြနိုင်။ မျိုးမျိုးမြက်မြက်လဲရသည်။

ထို့ကြောင့် ဘမင်းက သူ့ဆန္ဒကိုဆရာအားတင်ပြလိုက်၏
အောက်တန်းကျသောခါးပိုက်နှိုက်အလုပ်ကို သူမလုပ်လို
တော့ကြောင်း၊ အိမ်ဖောက်ထွင်းသည်လုပ်ငန်းတွင်သာ
သူ့ကိုသုံးပါ ဆိုသည်အကြောင်း တင်ပြလိုက်၏။

ဘမင်းကိုအထင်ကြီးနေသော ဆရာကလည်းခွင့်ပြုခဲ့လေ
သည်။ ဘမင်းကို တစ်ဆင့်မြှင့်၍ ပညာသင်ပေးသည်။ သော့တု
လုပ်နည်း၊ သော့ဖျက်နည်းပညာများဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ဘမင်း၌ အတတ်ပညာများစုံလင်လာခဲ့လေသည်

သည်လိုနှင့် ဆရာထံတွင်နေလာခဲ့သည် လေးငါးနှစ်
အတွင်း ဘမင်းသည် တပည့်ကောင်းတစ်ဦးအဖြစ်ရပ်တည်ရင်း
အဆင်ပြေစွာနေလာနိုင်ခဲ့လေသည်။

သူတို့ဘဝထဲသို့ **ဂျင်နီ** ဆိုသောမိန်းမ ဝင်ရောက်မလာ
ခင်အထိဆိုပါစို့။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းလှလင်

.....
တစ်နေ့တွင် ဆရာသည် ညကြီးမင်းကြီးအပြင်မှပြန်လာ
ရာ... မိန်းမတစ်ယောက်ပါလာလေသည်။

ထိုမိန်းမသည် မိတ်ကပ်နှင့်နှုတ်ခမ်းနီများကို အစွမ်းကုန်
ချယ်သထားရာ သူမ **ဘယ်လိုမိန်းမစားဆိုသည်ကို** ဖော်ပြနေပြီး
သားဖြစ်နေတော့၏။ ပထမတော့ ဘမင်းသည် ဆရာ တစ်ည
တာပျော်ပါးရန်ခေါ်လာခဲ့သောမိန်းမလို့ပင်ထင်နေခဲ့သည်။ ဆရာ
က သည်လိုပဲ မိန်းမတွေခေါ်နေကျမို့မဆန်း။

ခုတော့ ဆရာသည်သူခေါ်လာသောမိန်းမကို သူ့တပည့်
များနှင့်အကျအနုမိတ်ဆက်ပေးနေလေ၏။

“ဟောဒါ ကိုယ့်တပည့်တွေပဲ၊ အိမ်မှာအတူနေတာတော့
သုံးယောက်ရှိတယ်၊ သူကနာနီ၊ သူကကောက်ကွေး၊ သူကတော့
ဘမင်းတဲ”

“ ကိုကိုတပည့်ဆိုတော့ နီနီတပည့်တွေပဲပေါ့၊ ဟင်း...
ဟင်း... ဟင်း... ခစ်... ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

မိန်းမက အဓိပ္ပါယ်မရှိ ပေါ့ပျက်စွာရယ်မောနေပေသည်။
ထိုမိန်းမသည် ဘမင်းကိုအသေအချာစိုက်ကြည့်ကာ...

“ သူလေးကသိပ်ချောတာပဲနော်၊ ချစ်စရာလေး ”
ဆရာမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ ဟိတ်-မိဂျင်နီ၊ နင် ငါနဲ့နေမယ်ဆိုရင် ဒီသောက်ချိုး
တွေပြင်နော်၊ အဲလိုမှမဟုတ်ရင် ခုကတည်းကဂျောင်းပေတော့ ”

ဆောင်းလုလင်

.....
ဆရာက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မိန်းမကိုငေါက်လိုက်
လေသည်။

ဘမင်းသည် ဆရာနှင့်မိန်းမကြားတွင်မျက်နှာမထားတတ်
အောင်ဖြစ်ကာ ခေါင်းကိုငုံ့ထားမိ၏။

“ အို-ကိုကိုကလဲ၊ နီနီက သဘောရိုးနဲ့ ပြောတာပါ။
ကောင်လေးကဖြင့် ကလေးသာသာရှိသေးတာကို၊ နီနီက ကိုကိုတ
ပည့်ဆိုတော့ မောင်လေးတစ်ယောက်လိုချစ်လို့ပြောတာပါ-ဟွန်း”

“ ဒါဆိုပြီးရော၊ မင်းတို့လဲမှတ်ထားကြ၊ သူ့နာမည်က
ဂျင်နီတဲ့၊ သူ့ကိုငါယူဖို့ခေါ်လာတာပဲ၊ အရင်ကတော့ သူဟာ
အတန်းထဲကမိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းတို့ကိုရှင်းအောင်ပြောထား
တာ ”

“ ဟင်- ကိုကိုကလဲ ”

“ အသာနေစမ်း၊ မင်းတို့သူနဲ့ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေကြပါ။
ဂျင်နီ မင်းလဲငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်၊ ငါ့ဆီမှာကောင်းကောင်း
နေရင် ရသမျှဟာ မင်းဖို့ချည်းပဲ၊ ကြားလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါကိုကို ”

ဆောင်းလုလင်

ဂျင်နီသည် အသက်အစိတ်လောက်သာရှိဦးမည်ဟုခန့်မှန်းရ၏။ ဘမင်းထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီးပြီး... ဆရာ့ထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ငယ်သည်အသက်အရွယ်မျိုးပင်။

ဆရာ့မိန်းမဖြစ်လာသည်နေ့ကစ၍ အိမ်မှာ ဂျင်နီကသာ မင်းမူလေတော့သည်။ ဂျင်နီအိမ်ရောက်လာ၍ ပိုပြီးပင်ပန်းရသူမှာ ကောက်ကွေးဖြစ်သည်။ မဂျင်နီက အိမ်အလုပ် ချက်ရေးပြုတ်ရေး ကူလုပ်ပေးဖို့ဝေးလို့၊ ထမင်းဟင်းမချက်တတ်ဖူးဟုဆိုသည်။ ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်နေလာရသော သူဌေးသမီးလေးက ထမင်းဟင်းမချက်တတ်ဖူးဟုပြောသည်ပုံမျိုးနှင့်ပြောခြင်းဖြစ်၏။

ကောက်ကွေးအဖို့ ဂျင်နီကိုနင်းနှိပ်ပေးရသည်အလုပ်တစ်ခုပိုလာလေ၏။ မဂျင်နီအလုပ်ကတော့ တစ်နေ့လုံးအိပ်စက်ခြင်း၊ ညပိုင်းမှာ ဆရာ့တပည့်များလာအပ်သောပစ္စည်းများကို မယုံသင်္ကာစွာစစ်ဆေးယူခြင်းနှင့် တွေ့သမျှလူကိုမြည်တွန်တောက်တီး၍အပြစ်ရှာနေခြင်းတို့ပဲဖြစ်လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

ဂျင်နီသည် နာမည်လိုက်အောင် ဂျင်ကလေးတစ်လုံးထိပ်
ကအနီစက်ကလေးလို မှတ်နေအောင်လည်သည်။ ဂျင်ထက်လည်
သည်။

ကိုခင်ကြိုင်သည် ဤလောက၏ဘုရင်ဖြစ်မှန်းသိတော့
ကို ခင်ကြိုင်အကြိုက်နေပြသည်။ ဂျင်နီအနေနှင့်လဲ လမ်းဘေး
တွင် လူထည်လဲနှင့်စီးပွားရှာစားနေရခြင်းထက် ကိုခင်ကြိုင်မယား
ဖြစ်နေရခြင်းက ပို၍သာနေ၏။ အိမ်နှင့်ယာနှင့် တပည့်တပန်းနှင့်
မဟုတ်လား။

ရွှေလေးငွေလေးဝတ်နိုင်လာတော့ မဂျင်နီတို့ခေါင်းမော်
လာခဲ့သည်။ ဂျင်နီဟာ တကယ်ပဲပြောင်းလဲသွားခြင်းလား၊ ကိုခင်
ကြိုင်ကြောက်လို့ငြိမ်နေရတာလား စောင့်ကြည့်ရပေဦးမည်။

သည်လိုနှင့် ကိုခင်ကြိုင်နှင့်ဂျင်နီမှာ ကလေးတယောက်
ရလာသည်။ ကလေးကမိန်းကလေး။

တစ်သက်လုံး ဒုစရိုက်သမားလူကြမ်းကြီးအဖြစ်နေလာ
သောဆရာကိုခင်ကြိုင်သည် သမီးလေးမွေးလာတော့ ထူးဆန်းစွာ
စိတ်တွေနူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားတော့သည်။ သမီးလေးကိုသိပ်ချစ်
သည်။ သူ့သမီးကိုလက်ကမချ။

ဆောင်းလှလင်

.....
အယုံအကြည်မရှိပါဘူးဆိုတဲ့ပေဒင်ကိုသွားမေးကာ သမီး
လေးအတွက်နာမည်ရွေးခဲ့သည်။ ပေဒင်ဆရာရွေးပေးလိုက်သည်
နာမည်က **ယမင်းကြိုင်** တဲ့။

ယမင်းကြိုင်ကို မိခင်ထက်ဖခင်ကပိုချစ်ခဲ့လေသည်။

“ အင်း- ငါမွေးထားတာက မိန်းကလေးဖြစ်နေတယ်၊
ငါ ဒီအလုပ်ကိုတစ်သက်လုံးလုပ်နေလို့ဖြစ်ပါ့မလား ”

တစ်ကိုယ်ထဲညီးညှူသလိုနှင့် ကိုခင်ကြိုင်ပြောစပြုလာ
သည်။

“ စုမိဆောင်းမိရင် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လေးလုပ်
ကိုင်စားမှပဲ ”

သမီးအပေါ်ချစ်သည်စိတ်နှင့်စိတ်ကူးယဉ်လာသည်။

“ ငါ့နေရာကိုတော့ မင်းကဆက်ခံပေါ့ကွာ၊ မင်းမှာ
အရည်အချင်းရှိပါတယ် ”

ဆရာ့နေရာဆက်ခံဖို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဆရာ့လိုလူမျိုးဖြစ်ဖို့
သူ့မှာအင်အားရှိရဲ့လား။ တကယ်တော့ သူသည် ဆရာ့ကိုခင်ကြိုင်
ဘဝကိုအားမကျပါ။

ဆရာတစ်ဆူဖြစ်နေသော်လည်း အန္တရာယ်တွေပတ်လည်
ဝိုင်းနေသည်။ မလွဲသာ၍တစ်ကြောင်း၊ ကြောက်၍တစ်ကြောင်း
တပည့်ခံနေကြရသော်လည်း အကြောင်းသင့်ရင် တန်ပြန်ကြဖို့
ဝန်မလေးသူတွေကဒုနဲ့ဒေး။ ဆရာ့ဘဝကို သူ့အားမကျပါ။

ဆောင်းလှလင်

.....

သူဖြစ်ချင်သည်က တစ်ကိုယ်တော်ဖောက်ထွင်းရေးသမား
 ဘဝ၊ ကိုယ်ရတာကိုယ်ယူ၊ ဘယ်သူ့မိုက်ကြေးခွဲမှမခံရတဲ့တစ်ကိုယ်
 တော်ဘဝ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှပြန်ပြီးငဲ့စောင်းကြည့်စရာမလိုတဲ့အဖြစ်မျိုး
 ကိုသာ သူလိုလားသည်။

ဆရာ့လိုလဲ အရက်၊ ဖဲ၊ မိန်းမ၊ မူးယစ်ဆေး...စုံလှသော
 ဒုစရိုက်နွံထဲ၌မနေနိုင်ပါ။ ယခုကပင် သည်နွံတောထဲက ဘမင်း
 ရုန်းထွက်ချင်နေပြီ။

ဆောင်းလုလင်

တကယ်တန်းကျတော့ ဆရာကိုခင်ကြိုင်သည် ဤလောကထဲမှရုန်းမထွက်နိုင်သေးသည့်အပြင် ဒုစရိုက်နယ်ပယ်မှာ ပို၍ကျယ်ပြန့်လို့ပင်လာခဲ့သေး၏။

ဆရာကိုခင်ကြိုင်၏ခြေလှမ်းများက ပို၍ကျယ်လာခဲ့သည်။ အခြားနယ်က ဒုစရိုက်ခေါင်းဆောင်များနှင့်ဆက်သွယ်မိလာသည်။ သည်နယ်မြေလေးထဲမှာတင် လူတွင်ကျယ်လုပ်နေရုံမဟုတ်တော့။ ဒုစရိုက်သမားအချင်းချင်းပညာဖလှယ်မှုမျိုးတွေရှိလာသည်။

ကိုယ်ကျွမ်းကျင်သည်ပညာကို သူ့ကိုသင်ပေး၊ သူ့ဆီက ကိုယ်မကျွမ်းသေးသည်ပညာကို ထပ်ပွားယူနှင့် ပညာချင်းဖလှယ်ကြသည်။ ကိုခင်ကြိုင်အား နယ်သို့ဖိတ်ခေါ်၍ဆရာတင်ခြင်းများလဲရှိလာသည်။ ဖောက်ထွင်းမှုကျွမ်းကျင်သော ကိုခင်ကြိုင်သည် နယ်မှဒုစရိုက်သမားများ၏ဖိတ်ကြားခြင်းကို ခံရသည်။ သူတို့သားကောင်အဖြစ် ပစ်မှတ်ထားသောအိမ်၏အနေအထားကို ကိုခင်ကြိုင်အားအစီရင်ခံကာ... ကိုခင်ကြိုင်ကို ဦးဆောင်စေ၍ဖောက်ထွင်းကြသည်။ ကိုခင်ကြိုင်ရသည့် အဖိုးအခက ရသမျှအားလုံး၏ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း(သို့မဟုတ်)တစ်ဝက်။

ဆောင်းလှလင်

.....
နယ်ဒုစရိုက်သမားတွေကလဲ ကိုခင်ကြိုင်ကိုဆရာတင်ကာ
အခလဲကောင်းကောင်းပေး၊ ကိုခင်ကြိုင်ဆီကပညာတွေကိုလဲ ရ
အောင်ယူလိုက်ကြသည်။

သည်လိုနှင့် ကိုခင်ကြိုင်သည် မကြာမကြာ နယ်ထွက်၍
အလုပ်လုပ်ရသည်များရှိလာ၏။

ဆရာနှင့်အတူ တခါတရံ ဘမင်းလိုက်ရသည်။ တခါတရံ
နာနီလိုက်ရသည်။

ကိုခင်ကြိုင် မကြာခဏခရီးထွက်ရ၍အိမ်မှာမရှိသည့်အခါ
ဂျင်နီ၏ဗီဇများပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ကိုခင်ကြိုင်ကိုကြောက်လို့ငြိမ်
ဝပ်ချုပ်တီးထားရသည်များကိုအတိုးချကာ ကိုခင်ကြိုင်ကွယ်ရာတွင်
ထင်သလိုသောင်းကျန်းတော့၏။

ဆရာနှင့်နာနီတို့ နယ်ကိုဆင်းသွားသည့်တစ်ခေါက်။

ဘမင်းက အိမ်မှာအစောင့်အဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။

ဂျင်နီသည်အိမ်မကပ်။ မိုးချုပ်သည်ထိ အပြင်ထွက်နေ၏။
သူ့မိတ်ဆွေဟောင်း၊ သူ့ကျင်လည်ခဲ့ရာပတ်ဝန်းကျင်ဟောင်းများသို့
ပြန်သွားသည်။ ဘမင်းဘာမှဝင်မပြော၊ သည်တိုင်းကြည့်နေခဲ့သည်။
ဆရာကိုပြန်ပြောဖို့လဲစိတ်မကူးပါ။

တစ်ည။

ဘမင်းအိပ်မောကျနေစဉ် တစ်စုံတခု၏ပွတ်သပ်မှုကြောင့်
ဘမင်းအိပ်ရာမှလန်နိုးသွားသည်။ အမှောင်ထုထဲတွင် ရုတ်တရက်
ဘာမှမမြင်ရ။

ဆောင်းလှလင်

.....
နောက်မှ ကုတင်ခြေရင်းတွင်ထိုင်နေသောမိန်းမသဏ္ဍာန် တစ်ခုကိုမြင်ရသည်။ ဂျင်နီ။

ဘမင်းက အိပ်နေရာမှဆတ်ကနဲထလိုက်ကာ...

“ မဂျင်နီ၊ ခင်ဗျားဘာလုပ်တာတုံး ”

“ နင်ကလဲဟယ်၊ ငါအိပ်မပျော်လို့ပါ ”

“ ခင်ဗျားကျုပ်အခန်းထဲကထွက်သွား ”

ဂျင်နီက ဘမင်း၏ရင်ပတ်ကိုအသာအယာပွတ်သပ်ကာ...

“ ငါတစ်ယောက်ထဲအိပ်ရတာကြောက်လို့ဟဲ့ ”

“ မဂျင်နီ၊ ခင်ဗျားသွားစမ်းဗျာ ”

ဘမင်းက ဂျင်နီလက်ကိုကြမ်းတမ်းစွာဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက် ကာ ထပ်၍ပြောလိုက်သည်။

“ ကျုပ်ကိုဘယ်လိုကောင်မှတ်လို့လဲ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကိုဆွဲ ထိုးမှာနော် ”

ဘမင်းအကြောင်းကိုသိထားသောဂျင်နီ လန့်တော့လန့် သွားလေသည်။

ထိုစဉ် ကလေးငိုသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ ခင်ဗျားကလေးငိုနေပြီ၊ သွားတော့ဗျာ ”

“ ဟင်း-အလကားကောင်၊ ယောကျ်ားမဟုတ်တဲ့အတိုင်း ပဲ၊ သောက်အ ”

ဆဲဆိုကာအခန်းထဲမှထွက်သွားလေ၏။

ဆောင်းလှလင်

.....
ထိုအဖြစ်ကို ဆရာပြန်လာတော့ ဘမင်းပြန်မပြောခဲ့ပါ။
ဆရာစိတ်မကောင်းရုံသာရှိမည်။ ဘမင်းပြောပြလျှင် ဆရာကဂျင်နီ
ကိုရိုက်နှက်ကောင်းရိုက်နှက်လိမ့်မည်။ ဂျင်နီကတော့ အရိုးစွဲနေ
သောသူ့အကျင့်ကိုပြင်မည်မဟုတ်။

ဘမင်းတွေ့မိတာတစ်ခုရှိသည်။

ဆရာနှင့်နှာနီခရီးထွက်စဉ်မှာ သူ့အပေါ်သည်လှိုကြံစည်
သလို... သူနှင့်ဆရာခရီးထွက်နေတုံးကဇရာ၊ ဂျင်နီသည် အိမ်မှာ
ကျန်ခဲ့သည်။နှာနီနှင့်ကင်းပါမည်လား။ နှာနီကဇရာ ဘမင်းငြင်းဆန်
သလို ငြင်းဆန်မယ်လူမျိုးလား။

ထိုအချက်သည် နောက်တစ်နှစ်လောက်အကြာတွင် ရှင်း
၍သွားလေသည်။

ထိုစဉ်က ဘမင်းသည် ဆရာနှင့်အတူ မန္တလေးသို့ခရီး
ထွက်ခဲ့ချိန်ဖြစ်၏။

ဆောင်းလှလင်

ထိုအခေါက်သည် ဘမင်းအတွက် များစွာအကျိုးရှိခဲ့သော ခရီးစဉ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်သောဆရာက သူ့လုပ်ငန်းများကို ဘမင်းအားလွှဲပေးဖို့စိတ်ကူးရှိသည်နည်းတူ ပညာကုန်ကိုသုံး၍ပြခဲ့သည်။

မန္တလေးတွင် ဖောက်ထွင်းမှုပညာမြင့်မားလှသောဆရာကြီးများနှင့်လဲတွေ့ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် **ငွေသော့ထင်အောင်** ဆိုသူ သော့ပြင်သမားအိန္ဒိယအဘိုးအိုကြီးနှင့် သိကျမ်းခဲ့ခြင်းသည် ဘမင်းအတွက် များစွာအကျိုးရှိခဲ့လေ၏။

ငွေသော့ထင်အောင်ဆိုသည်က သော့ပြင်ဆိုင်ဖွင့်ထားသော်ငြား အဓိကအလုပ်က ဖောက်ထွင်းရေးသမားများနှင့် အတူလိုက်ပါကာ အဆောက်အဦများ၏ သော့များကို ဖွင့်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေသော့ထင်အောင် မဖွင့်နိုင်သည့်သော့ ကမ္ဘာပေါ်တွင်မပေါ်သေးဟုဆိုသည်။ မြေအောက်လောကသားအားလုံးက ငွေသော့ထင်အောင်ဆိုသော ဟိန္ဒူကုလားအဘိုးကြီးကို အားကိုးကြရသည်။

သို့သော် ငွေသော့ထင်အောင်ကြီးက မာနကြီးသည်။ သူ့ကိုခေါ်တိုင်းမလိုက်။ လိုက်လျှင်လဲ သူ့ကြိုက်သည့်အခကြေးငွေရမှလိုက်သည်။ ပို၍ထူးသည်က သူ၏သော့ပညာကိုဘယ်သူမှလက်ဆင့်ကမ်းသင်မပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလှလင်

.....

ဘမင်းတို့ မန္တလေးရောက်တော့ ပထမဆုံးကျူးလွန်သည် ဖောက်ထွင်းမှုမှာပင် ငွေသော့ထင်အောင်ပါလာသည်။ ငွေသော့ ထင်အောင်က ဘမင်းကိုမြင်မြင်ချင်းခင်သွားသည်။ သူ့အိမ်မှာ တည်းခိုဖို့ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ ဘမင်းသည် မန္တလေးတွင် တစ်လခန့် နေခဲ့သည်။ တလျှောက်လုံး ငွေသော့ထင်အောင်ဆိုသည် ကုလားကြီး အိမ်၌တည်းခိုခဲ့လေသည်။ ဆရာက တစ်နေရာ၊ သူကတစ်နေရာ။

ငွေသော့ထင်အောင်နှင့်တွေ့မှ သူတတ်ထားသည့် သော့ ပညာများသည် သူငယ်နှစ်စားအဆင့်သာရှိသေးကြောင်းသိလာရ၏။

“ လူလေး၊ အဘရဲ့ပညာတွေကိုလိုချင်သလား ”

ငွေသော့ထင်အောင်က မေးသည်။

“ လိုချင်ပါတယ်အဘ ”

“ အဘရဲ့သော့ပညာကို အဘဟာဘယ်သူမှလက်ဆင့်မ ကမ်းခဲ့သေးဘူး၊ အဘမသေခင်တော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုလက် ဆင့်ကမ်းသင်ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်လူလေး၊ တစ်ဦးတစ်ယောက် မှ တကယ်ကိုတစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲကိုသင်ပေးမှာ၊ အဲဒီသူဟာလဲ ပညာကို အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ နောက်တစ်ယောက်ကိုလက်ဆင့် ကမ်းရမယ်ကွဲ့၊ တစ်ယောက်ထဲကိုပဲလက်ဆင့်ကမ်းရမယ်၊ ဒါဟာ အဘရဲ့အဓိဋ္ဌာန်ပဲ၊ ဘဲနဲ့ အဘစည်းကမ်းကိုလူလေးလိုက်နာနိုင်မ လား ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
“ လိုက်နာနိုင်ပါတယ်အဘ၊ အဘက ဘာလို့တစ်ယောက် ထဲကိုပဲ ပညာဖြန့်ဝေချင်တာလဲအဘ ”

“ ဒီပညာကို မကောင်းမျှလုပ်တဲ့နေရာမှာသာ အများ အားဖြင့်အသုံးပြုကြတာကိုးကွဲ့၊ ဒါ့ကြောင့် လူတကာကိုမဖြန့်ဝေ ချင်တာပဲ၊ လုံးလုံးမဖြန့်ပဲထားရင်လဲ အဘသေရင် ပညာတွေတိမ် ကောသွားမှာစိုးတယ်၊ သိပ်ပြန့်သွားရင်လဲအန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ဒါ့ ကြောင့် နောက်လူကိုဖြန့်ဝေရင်လဲ တစ်ယောက်ထဲကိုပဲဖြန့်ဝေဖို့ ကတိတောင်းရတာ၊ အဲဒီနောက်လူကလဲ နောက်တစ်ယောက်ထဲကို ပဲဖြန့်ဝေရမယ်၊ တကယ်လို့အဘရဲ့သစ္စာမိဌာန်ကိုဖောက်ဖျက်ခဲ့ရင် ဒုက္ခကောင်းကောင်းရောက်ဖို့လဲ အဘကကျိန်စာတိုက်ထားတယ်၊ လူလေးစဉ်းစား၊ အဘကတော့ လူလေးကိုချစ်လို့ ဒီပညာပေးမယ် လို့ဆုံးဖြတ်မိတာပဲလူလေး ”

“ ကျွန်တော်လိုက်နာနိုင်ပါတယ်အဘ၊ ကျွန်တော်ကိုပညာ သင်ပေးပါ ”

“ အေး- လူလေးအဘနဲ့လာနေနိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ အဘ ဒီပညာတွေကိုသင်ပေးပါမယ်ကွယ် ”

“ ဟင်-အခုသင်ပေးမှာမဟုတ်ဖူးလား ”

ဟိန္ဒူကြီးကပြုံးလိုက်သည်။

“ ဒီလိုနက်နဲတဲ့ပညာကို အလွယ်တကူသင်ပေးလို့ ဘယ် ရမလဲကွယ်၊ အပြင်ပန်းကြည့်တော့သာ သော့တုလုပ်နည်း၊ သော့ ဖျက်နည်းလို့လွယ်လွယ်ထင်ရတာကိုး၊ ဒီပညာကိုရဖို့ ဥပုသ်စောင့်

ဆောင်းလုလင်

ရမယ်။ သက်ဆိုင်ရာနတ်ဒေဝတာတွေကိုအပ်ရမယ်။ လိုအပ်တဲ့ သစ္စာမိဋ္ဌာန်တွေကိုလိုက်နာရမယ်။ ဒါ့ကြောင့် ပညာသင်မယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ဖို့လဲလိုပြန်တယ်ကဲ့ ”

“ ဟင် ”

“ အဘကတော့ လူလေးကိုပညာဖြန့်ဝေပေးဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီ။ လူလေးဖက်ကသာ အဘဆီမှာလာနေပြီးပညာယူဖို့အချိန် ကိုစဉ်းစားပေတော့ ”

“ ကျွန်တော်သင်ဖြစ်အောင်သင်မယ်အဘ။ အဘဆီကို တစ်နေ့ လာနေနိုင်အောင်ကြိုးစားပါ့မယ်။ အဘစည်းကမ်းတွေ ကိုလိုက်နာနိုင်အောင်လဲ ကျွန်တော်ကြိုးစားပါ့မယ် အဘ ”

ထိုအခေါက် ရန်ကုန်ကိုပြန်လာတော့ သူရော၊ ဆရာပါ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်နှင့်ကြုံလိုက်ရလေသည်။

ကောက်ကွေးသည် မသန်စွမ်းသည်ကြားမှ နှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးကို မနိုင်တနိုင်ချီပိုးကာထိမ်းကျောင်းနေရှာသည်။ အိမ် သည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်ကာ ပစ္စည်းအတော်များများယုတ် လျော့နေလေ၏။

“ မင်းအစ်မရော ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

“ ထွက်ပြေးသွားပြီဆရာ၊ ကိုနာနီနဲ့ထွက်သွားကြတယ်၊
 ပစ္စည်းတွေလဲအများကြီးယူသွားကြတယ်၊
 ကလေးကိုထားပစ်ခဲ့တယ် အစ်မက ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာကို
 ကိုနာနီက ရှုပ်တယ်၊ ထားပစ် ခဲ့တဲ့ သူတို့သွားတာ ၂-ရက်ရှိပြီ၊
 ကလေးကို ကျွန်တော်နွားနို့တွေ ဝယ်တိုက်ပြီးထိမ်းထားရတယ်၊
 ကလေးကအရမ်းငိုတာပဲ ”

“ တောက် ”

ဆရာက နာကြည်းစွာတောက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ တစ်နေ့ဒီလိုဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ် ”

ဆရာက ငိုနေသောကလေးကို ကောက်ကွေးလက်ထဲမှယူ
 ၍ပွေ့ချိုလိုက်သည်။

“ ငါ့သမီးကို ထားခဲ့တာတော်သေးတာပေါ့ ”

ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးငယ်ကိုထားခဲ့ပြီး နောက်ယောကျာ်းတ
 ယောက်နှင့်ထွက်ပြေးရက်သော မဂျင်နီကို ဘမင်းအံ့ဩလို့မဆုံး
 နိုင်တော့။

“ ငါက ကောင်းကောင်းထားရက်နဲ့ ဒီဖာသယ်မ သူ
 သောက်ကျင့်ကိုမပြင်နိုင်ဘူး၊ တွေ့ရင်တော့လားကွာ၊ နှစ်ယောက်
 စလုံးကိုအမဲဖျက်ပစ်မယ်ဟေ့ ”

“ တွေ့အောင်လဲ ရှာမနေပါနဲ့တော့ဆရာရယ် ”
 ဘမင်းက မဝံ့မရဲပြောလိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
 “ အေး-ဒီသစ္စာဖောက် အကောင်နဲ့အကောင်မကို အချိန်ကုန်ခံပြီးတော့ရှာမနေဘူး၊ တစ်ကွေ့ကွေ့တွေ့ရင်တော့ မလွယ်ဘူးမှတ်၊ အွန်း- နှာနီ၊ နှာနီ၊ ကျွေးမွေးထားတဲ့ကျေးဇူးကိုမှ မထောက်ကာ ”

ဆရာနှင့်နှာနီခရီးထွက်စဉ်က မဂျင်နီ၏အပြုအမူကို သတိရမိသည်။ သည်တုန်းက နှာနီနှင့်မဂျင်နီတို့အခြေအနေကို သူစဉ်းစားခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ ဘမင်းထင်သည်အတိုင်းဖြစ်နေပါပြီကော။

“ သူတို့ဖြစ်နေတာကြာပြီကွ၊ ငါက ဒါလောက်စောစော ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်မထင်မိဘူး ”

“ ဟင်- ဆရာစကတည်းကသိတယ်ပေါ့ ”

“ သိတယ်၊ ငါအားလုံးသိတယ်၊ မင်းအိပ်ရာထဲ ဒီကောင်မဝင်တဲ့အကြောင်းလဲသိတယ်၊ အမယ်- သူက ငါပြန်လာတော့ အရင်ဦးအောင်တိုင်သေးတာ၊ မင်းက သူ့ကိုကြိုစည်ပါတယ်တဲ့ ”

“ ဟာ-ဆရာ ”

“ ငါမယုံပါဘူး၊ မယုံလို့ဘာမှမပြောခဲ့တာပေါ့၊ တကယ်တော့ အိမ်မှာဖြစ်နေသမျှတွေဟာ ကောက်ကွေးပြန်ပြောပြလို့ ငါနားထဲရောက်ပြီးသားတွေပါကွ၊ သူတို့က ကောက်ကွေးကိုတော့ လူလို့တောင်မမှတ်ကြဘူး၊ ကောက်ကွေးကသူတို့ကိုကြောက်တယ်၊ သူတို့လူလို့ တွက်ကြတာကွ၊ တကယ်တန်းက ကောက်ကွေးဟာ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ကလေးပါ၊ အားလုံးငါ့ကိုပြန်ပြောပြခဲ့တယ် ”

ဆောင်းလှလင်

.....
ဆရာသည် မဂျင်နီထွက်ပြေးသွားပြီးနောက်ပိုင်း အရက်
ကိုချည်းသောက်နေတော့သည်။ လူမမယ် မိတဆိုးသမီးလေးနှင့်
အချိန်ကုန်နေသည်ကများ၏။ကလေးကိုနှိုင်းနှိုင်းနင်းနင်းထိမ်းကျောင်း
ပေးမည် သူလဲမရှိချေ။

အလုပ်အပေါ်မှာအာရုံထားမှ၊ လျော့နည်းလာသည် ဆရာ
သည် သူ့နေရာတွင် ဘမင်းကိုတာဝန်ပေးလာ၏။

ဘမင်း၏အသက်အရွယ်သည် ငယ်လှသေးရာ ဘမင်းကို
ဦးစားပေးခြင်းအတွက် မကြေနပ်သည် သူတွေ့ရှိလာ၏။

ဘမင်းကလဲ လူမိုက်အချင်းချင်း ကိုယ်ထက်ကြီးသူများ
ဆီကပစ္စည်းကို မိုက်ကြေးခွဲယူရသည် အလုပ်ကိုမနှစ်မျို့ချေ။

တကယ်တော့ ထိုသို့သောအခြေအနေများသည် ဆရာကို
ခင်ကြိုင်အား အကျဖက်သို့တွန်းပို့နေသောအခြေအနေများဖြစ်ခဲ့
လေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူမိုက်အချင်းချင်း မိုက်ကြေးခွဲ၍
ဆရာကြီးလုပ်လာသော ကိုခင်ကြိုင်ကို လေးစားသူကြောက်ရွံ့သူ
လဲနည်း၍လာသည်။ တချို့က ပြောင်ပြောင်ပင် ကိုခင်ကြိုင်တဲသို့
ဝင်ထွက်ခြင်းမပြုတော့ပေ။

ကိုခင်ကြိုင်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

သူ့အိမ်တွင်းရေးအခြေအနေသာမက ပတ်ဝန်းကျင်မှအစ
စအရာရာသောအခြေအနေများသည်လဲပြောင်းလဲလာခဲ့လေသည်။

သက်ဆိုင်ရာများသည် နယ်မြေလုံခြုံရေး၊ ပြည်သူလူထု
၏အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေးအစီအစဉ်များကို အ

ဆောင်းလုလင်

.....
လေးထားဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်။ ဒုစရိုက်မှများ၊ ဒုစရိုက်သမားများကို ပြတ်ပြတ်သားသားနှိမ်နင်းပစ်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်သည် ဒုစရိုက်သမားပေါင်းစုံတို့တွင်ကျယ်ရာ မဟုတ်တော့၊ တချို့ ရန်ကုန်မှရှောင်ပြေးသွားကြသည်။ လူမိုက်တို့ အဖို့နယ်ကျဉ်းသွားခဲ့ပြီ။

ကိုခင်ကြိုင် ပိုင်ပါသည်၊ နိုင်ပါသည်ဆိုသော လုံခြုံရေးအဖွဲ့သားတွေလဲ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့၊ ကိုခင်ကြိုင်ပေးကမ်းလာဘ် ထိုးထားသော လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များလဲ မရှိတော့ချေ။ သက်ဆိုင်ရာက နယ်မြေလုံခြုံရေးအဖွဲ့ကိုသန့်စင်ပစ်လိုက်ရာ ကိုခင်ကြိုင် ပိုင်နိုင်သည်သူများ အကျင့်ပျက်ဝန်ထမ်းအဖြစ်ပါသွားခဲ့လေပြီ။

ဆရာကိုခင်ကြိုင်အဖို့ နေဝင်ချိန်ရောက်လေပြီ။

အဆိုးဆုံးက မိရထားလမ်းဘေးတွင် လူမနေရဆိုကာ စည်ပင်သာယာမှ ကိုခင်ကြိုင်တဲကြီးကိုဖျက်ခိုင်းကာ နှင်ပစ်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကိုခင်ကြိုင်အဖို့ ဝှင်ပျက်ပြီ။

ဆောင်းလုလင်

သူတို့အားလုံး ကိုခင်ကြိုင်အစ်မရှိသော မြောက်ဥက္ကလာ သို့ပြောင်းခဲ့ရလေသည်။ ကိုခင်ကြိုင်အစ်မမုဆိုးမကြီးသည် သား သမီးရှစ်ယောက်နှင့်အတူ မြောက်ဥက္ကလာ၌ဆင်းရဲကြပ်တည်းစွာ နေနေသည်အချိန်ဖြစ်ပေ၏။

ထိုကာလကမြောက်ဥက္ကလာပမြို့သစ်သည် ဖွံ့ဖြိုးမှုမရှိ သောဝေလံခေါင်းပါးသည့်အရပ်ဒေသတစ်ခုဖြစ်ပေ၏။ ဆင်းရဲသား လက်လုပ်လက်စားများနေထိုင်ကြပြီး ညစ်ပတ်ပေရေရှုပ်ပွနေသော ဆင်းရဲသားတို့၏တဲများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော အရပ်တခု ဖြစ်ပေသည်။

မြောက်ဥက္ကလာပသို့သွားရာလမ်းများသည်ကား လကမ္ဘာ မြေသားပြင်ကဲ့သို့ ချိုင့်ဝှမ်းကမူအပြည်ဖြင့်ကြမ်းတမ်းခက်ထရော် လှပေ၏။

ထိုသို့သောအရပ်တွင် ဘမင်းမပျော်။
မပျော်ရုံသာမဟုတ်၊ မိသားစုများ၍ ဝင်ငွေနည်းသော မုဆိုးမကြီးထံမှာ မှီခိုနေသလိုဖြစ်ရသည်အတွက်လည်း လိပ်ပြာမ

ဆောင်းလှလင်

.....
လုံ၊ ဘမင်းတို့အလုပ်မှာလဲ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသော
သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များကြောင့် အလုပ်မဖြစ်ချေ။ ဝင်ငွေမရှိချေ။

ဘမင်း သည်အတိုင်းဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ချေ။

သူ ရန်ကုန်မှခွာမှဖြစ်တော့မည်။

ဆရာထံမှာ သူခွင့်ပန်သည်။

“ ကျွန်တော်သွားပါရစေတော့ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကိုခွင့်ပြု
ပါ ”

“ မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ ”

မျက်ရည်ဝဲနေသောမျက်လုံးကြီးများဖြင့် လူမိုက်ကြီးက
မေးရှာသည်။

“ မန္တလေးကိုသွားမှာပါ။ သော့ကုလားကြီးကိုဆရာမှတ်မိ
တယ်မဟုတ်လား၊ သူက ကျွန်တော်ကိုမွေးစားပြီးပညာသင်ပေး
မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်ဆရာ၊ မန္တလေးမှာတစ်လှည့်နေပြီး
ကျွန်တော်လှုပ်ရှားကြည့်ဦးမယ်ဆရာ ”

သူ့ဖက်မှာအခြေအနေမကောင်းတော့၍ ကိုခင်ကြိုင်တား
မြစ်ဖို့ရာ ဘာမှမတတ်နိုင်ချေ။

“ အေး-သွားပေါ့ကွာ၊ မင်းကတော့ ငါ့တပည့်ထဲမှာလူ
ကောင်းလေးပါ။ မင်းကိုငါသံယောဇဉ်ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာ
တတ်နိုင်မှာတုန်း၊ လူဆိုတာဒီလိုပေါ့၊ အေး-သွား၊ သွားပါ၊ ငါခွင့်
ပြုပါတယ် ”

ဆောင်းလှလင်

.....
သွားမည်နေ့တွင် ဒုစရိုက်သမားလူမိုက်ခေါင်းဆောင်ကြီး
ကို တက်သစ်စဒုစရိုက်သမားလေးက မြေတွင်ပျပ်ဝပ်စွာထိုင်၍ ရို
ကျိုးစွာရှိခိုးကန်တော့လိုက်လေသည်။

သူ့ခိုးအကြီးစားကြီးမျက်ရည်ကျရလေ၏။

“ ငါ့ဆီလဲ တခါတခါလာပါဦး၊ ဝင်ပါထွက်ပါဦးဘမင်း
ရယ်၊ ငါ့ကိုလဲ ဒီတိုင်းပစ်မထားပါနဲ့ကွာ ”

“ စိတ်ချပါဆရာ ”

သည်လိုနဲ့ သူသည် လွန်ခဲ့သောခုနစ်နှစ် ရွာမှထွက်
ပြေးခဲ့စဉ်ကအတိုင်း အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနှင့် မန္တလေးသို့
တက်ခဲ့လေသည်။

ကိုခင်ကြိုင်ဆီမှာ ခုနစ်နှစ်တာ နေခဲ့လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်အ
တွက် သူ့လက်ထဲ၌ဘာမှစုဆောင်းမိခြင်းမရှိပေ။

သည်အချိန်မှာ ဘမင်းအသက် ၁၉နှစ်ရှိပြီ။

ဆောင်းလှလင်

မန္တလေးတွင် ဘမင်းသည် အလုပ်ကို ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကြိုးစားသည်ဆိုခြင်းမှာ ဖောက်ထွင်းရေးသမားတစ်ယောက် တတ်မြောက်ထားသင့်သည်ပညာမှန်သမျှဆည်းပူးခဲ့ခြင်းကိုဆိုလိုပါသည်။

ငွေသော့ထင်အောင်ဆိုသောဟိန္ဒူကုလားအဘိုးကြီးက သူ့ကို သော့ပညာများမချွင်းမချန်သင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ငွေသော့ထင်အောင်ဆီက ပညာရဖို့အတွက် ဘမင်းသည်စည်းကမ်းပေါင်းများစွာကိုလိုက်နာခဲ့ရသည်။ သစ္စာရေသောက်ခဲ့ရသည်။ အဘိုးကြီး၏ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုအရ သူ့ကိုနတ်ဒေဝတာများထံ အပ်နှံပေးခြင်းကိုလဲလက်ခံခဲ့ရသည်။

ကုလားအဘိုးကြီး၏စည်းကမ်းချက်များအရ သူသည် ဤပညာကို အချိန်ကျလျှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအားဖြန့်ဝေပေးရပေမည်။ တစ်ယောက်ထက်ပို၍ သော့ပညာကိုသင်မပေးရ။ ဘမင်းက ငွေသော့ထင်အောင်၏စည်းကမ်းချက်များကိုလိုက်နာပါမည်ဟုဝန်ခံတိပြုခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ငွေသော့ထင်အောင်သင်ပေးလိုက်သည်ပညာဖြင့် ရှာဖွေ၍ရသည်ငွေထဲမှ သုံးပုံတစ်ပုံတိတိအား ပညာဉာဏ်ပူဇော်ခအဖြစ်ပေးရပေမည်။ ဒါလဲ အချိန်ကန့်သတ်ချက်ရှိ၏။ ငါးနှစ်သာ

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

ဖြစ်သည်။ ငါးနှစ်အတွင်းရသည်။ ဝင်ငွေ၏သုံးချိုးတစ်ချိုးကို ဟိန္ဒူ အဘိုးအိုအား ဉာဏ်ပူဇော်ခအဖြစ်ပေးအပ်ရမည်။ ငါးနှစ်ပြည့်လျှင် တော့ပေးစရာမလိုတော့ပါ။

ထိုစဉ်ကမ်းကိုလည်း ဘမင်းကလိုက်နာခဲ့ပါသည်။ သူ ရှာဖွေရသမျှပိုက်ဆံကို သုံးပုံတစ်ပုံသာမက... ရသမျှအကုန်အပ် လိုက်သည်။ ကုလားကြီးက သူ့ကိုသားအရင်းတစ်ယောက်သဖွယ် ပို၍ချစ်ခင်လာခဲ့၏။ မန္တလေးမှာလဲ ငွေသော့ထင်အောင်၏အိမ်၌ ပင် ဘမင်းနေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ငွေသော့ထင်အောင်က မြစ်ကမ်းနားရှိ ကျောက်သပိတ် ဆိုသောအရပ်၌နေသည်။ ကိုယ်ပိုင်တဲလေးတစ်လုံးရှိသည်။ “ငွေ သော့ထင်အောင်”ဆိုသည်အမည်နှင့်ပင် ဈေးချိုအနီး ရှာလမ်း ဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်၌ သော့ပြင်ဆိုင်လေးကိုရုပ်ပြုအဖြစ်ဖွင့် ထားသည်။

သူတို့နေသည် ကျောက်သပိတ်ဆိုသောအရပ်သည်လည်း ထိုစဉ်က မကောင်းမှုပေါင်းစုံသောအရပ်ဖြစ်၏။ ပြည်တန်ဆာ အိမ်များတင်းကြမ်းပြည်နေသည်အရပ်။ “ကျောက်သပိတ်၊ မှောက် အိပ်၊ တစ်ယောက်အစိတ်”ဆိုသည် ဆိုရိုးစကားပင်ရှိသေး။

သို့သော် သူသည် ကုလားကြီးအား ငါးနှစ်ပြည့်သည်ထိ လုပ်ကျွေးခွင့်မကြုံခဲ့ပါ။

ဆောင်းလှလင်

.....
သုံးနှစ်ပြည်သည် အချိန်တွင်... ငွေသော့ထင်အောင်ကြီး
ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ အဘိုးကြီး၏ကျန်ရှိသောပစ္စည်းပစ္စယများ
ကို အမွေအဖြစ်ဘမင်းရလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးဆုံးသွားတော့ ဘမင်း ကျောက်သပိတ်၌ဆက်မ
နေတော့ပါ။ မကောင်းမှုပေါင်းစုံသောအရပ်မှခွာခဲ့ကာ နန်းရှေ့
တွင်ဈေးပေါပေါနှင့်ရသောအိမ်အိုကြီးတစ်လုံးကို ငှား၍နေခဲ့သည်။
အိမ်ကြီးက ခြံကျယ်ပါပါသဖြင့် သူ့အလုပ်အကိုင်အတွက်ကိုက်
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်လဲကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေနိုင်သည်။ မလွဲ
သာ၍ဆက်ဆံရသော အရပ်ထဲမှလူတစ်ချို့ကိုသူက အစိုးရဝန်ထမ်း
ယောင်ယောင်ပြောထားသည်။ မကြာခဏခရီးထွက်ရသောဝန်းထမ်း
တစ်ယောက်။

တကယ်လည်း သူသည်မကြာခဏခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။

တောင်ပိုင်းရှမ်းပြည်တခွင် တောင်ကြီးကိုဗဟိုပြု၍လည်း
သူလှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ဘမင်းသည် ပညာလဲစုံပြီ၊ အတွေ့အကြုံလည်းစုံပြီ။ အ
ပေါင်းအသင်းလည်းဆန်ခဲ့ပြီ။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခိုးဝှက်ဖောက်ထွင်းနေစရာလိုသောအခြေ
အနေမျိုးလည်းမဟုတ်တော့။ အချို့ကြီးကိုအပွဲကြိုနိုင်လျှင် တစ်လ
တစ်ကြိမ်ထဲသာအလုပ်လုပ်ရုံနှင့် ထိုင်စားနေနိုင်သည်။

ဘမင်းသည် သူလိုလားသော တကိုယ်တော်ဖောက်ထွင်း
ရေးသမားဘဝကိုပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့လေပြီ။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ဘမင်းသည် ဆရာကိုခင်ကြိုင်တို့ထက် သူကပို၍လိမ္မာ ပါးနပ်မှုရှိသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်သည်။ ဆရာသည် ဒုစရိုက် လောကတွင်ကျင်လည်ကာ ဆရာကြီးတစ်ဆူဖြစ်ခဲ့သော်လည်း တ ကယ်တမ်းကျ ဘာမှ စုစုဆောင်းဆောင်းမရှိခဲ့ချေ။ နာမည်ဆိုးသာ အဖတ်တင်ကာ ကံကြမ္မာမှေးမှိန်သော ယခုလိုအချိန်၌ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဘဝနှင့်ရှိနေခဲ့ရသည်။

ဆရာကိုခင်ကြိုင်သည် ဦးစွာ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရသည်။ နောက်တော့ အရက်၏ကျေးကျွန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဘမင်းသည် ဆရာ့လိုအပြစ်မျိုးအပြစ်ခံမည်မဟုတ်ပေ။

ဘမင်းကတော့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကိုလုပ်သော်လည်း သစ္စာရှိသည်။ သူသည်နိမ့်ကျနွမ်းပါးသူများထံမှ ဘယ်တော့မှမခိုး။ အစိုးရပိုင်၊ အများပိုင်ပစ္စည်းများကိုလဲ ခိုးဝှက်ခြင်းမပြုဖို့သံဓိဋ္ဌာန် ချထားသည်။

သစ္စာတရားကိုတန်ဖိုးထားတတ်ဖို့ သူ့မွေးစားဖခင်ကုလား အဘိုးကြီးကသင်ပေးသွားခဲ့သည်။ သစ္စာ၏စွမ်းအင်ထက်မြက်မှုကို ဘမင်းကလဲယုံကြည်သည်။

သူသည် ကံငါးပါးထဲက သူတစ်ပါးပစ္စည်းခိုးဝှက်ခြင်း ဆိုသော အဒိန္နဒါနကံကိုကျူးလွန်နေရ၍ ကျန်သောကံလေးပါးကို လုံအောင်ထိမ်းပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားခဲ့လေသည်။

လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်း၊ သူတစ်ပါးအိမ်ရာကိုပြစ်မှားခြင်း၊ သူတစ်ပါးအသက်ကိုသတ်ခြင်း၊ အရက်သေစာသောက်စားခြင်း စ

ဆောင်းလှလင်

သည်ကံလေးပါးကိုလုံခြုံအောင်ထိမ်းထားဖို့ ဘမင်းကဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဖောက်ထွင်းခိုးယူမှုကျူးလွန်စဉ်တွင်... တဖက်သားမှရန်ပြုလာသည်တိုင် ပြန်လည်ခုခံခြင်းမပြုရန်သံဓိဋ္ဌာန်ချထားသည်။ ခုခံခြင်းမပြုရုံသာမဟုတ်၊ သူတပါးကိုနာကြင်အောင်လည်းမလုပ်၊ သူတပါးအသက်ကိုလည်း မည်သည့်အခါမှမသတ်ပါဟုဆုံးဖြတ်ချက်ချထားခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် သူ၏အသက်လေးဆယ်ပြည့်သည်နှင့် ဤအလုပ်ကိုလုံးဝစွန့်လွှတ်မည်ဟုလည်း ဘုရား၌သစ္စာဆိုထားခဲ့ပါသည်။

သူ၏အဓိဋ္ဌာန်အတိုင်း ကိုဘမင်းသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ၏စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုသာထိပါးခိုးယူခဲ့လေသည်။ သူ့ကျူးလွန်သောအမှုကြောင့် တစ်ဖက်သားမျက်ရည်ကျရမည်ကိစ္စမျိုးကိုရှောင်ကျဉ်ခဲ့သည်။

သူသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ဆိုရာတွင်... တရားမဝင်လုပ်ငန်းများဖြင့် ကြွယ်ဝနေသည်သူများ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုသာထိပါးခိုးယူခဲ့လေ၏။ ထိုခေတ်က နည်းမျိုးစုံသော တရားမဝင်လုပ်ငန်းများရှိလေရာ မှောင်ခိုပစ္စည်းလို၊ ဘိန်းလို လုပ်ငန်းများကြောင့် မတရားသဖြင့်ချမ်းသာနေသည် သူဌေးသူကြွယ်များ၏ အိမ်များကိုသာ ကိုဘမင်းကဖောက်ထွင်းခဲ့လေသည်။ ထိုသူတို့သည် သူတို့ပစ္စည်းအခိုးခံရ၍လည်း တရားဝင်တိုင်တန်းရဲသူများမ

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
 ဟုတ်၊ တိုင်တန်းပါကလည်း ဘယ်ရွှေဘယ်မျှပါသွားသည်ကို ဖွင့်ဟရဲသူများမဟုတ်ကြ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က တရားမဝင်လုပ်ငန်း ဖြင့်ရရှိထားသောပစ္စည်းများဖြစ်နေသည်။ အများအားဖြင့် ကြိတ်ခံ လိုက်ကြသည်သာဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူတို့ပစ္စည်းယုတ်လျော့သွား လို့လဲ ဒုက္ခရောက်သွားကြသူများမဟုတ်ကြချေ။

ကိုဘမင်းသည် ထိုခေတ်က ဘုဇ္ဇာအခေါ်ခံလူတန်းစား များကိုစုံစမ်းကာ ပစ်မှတ်ထားလှုပ်ရှားခဲ့လေသည်။ ရှမ်းပြည် တောင်ကြီးတစ်ခွင်သည် ကိုဘမင်းအတွက်လုပ်စားလို့အကောင်းဆုံး နယ်ပယ်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

သူက အိမ်တစ်အိမ်ကိုဖောက်ထွင်းတော့မည်ဆိုတိုင်း ထို နယ်မြေတွင် ရက်လရှည်ကြာနေ၍ အသေးစိတ်စုံစမ်းသည်။ ပိုင်မှ နိုင်မှလှုပ်ရှားသည်။ လှုပ်ရှားသည်အခါတွင်လည်း အဖော်မခေါ်၊ တပည့်တပန်းမထား။ လောဘလည်းမကြီးပေ။ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်ကို သာယူသည်။

သည်လိုစည်းကမ်းတကျလှုပ်ရှားခဲ့၍လည်း သူလုပ်သမျှ ပီယံခဲ့သည်။ သူလုပ်ခဲ့သည်ဖောက်ထွင်းမှုမှန်သမျှပေါ်ပေါက်သည် ဟုမရှိ။

သူသည် လောဘတကြီးနှင့်မကြာခဏလည်း မလှုပ်ရှား ပေ။ လောဘကိုသတ်နိုင်သည်။ ပိုင်မှလုပ်သည်။ အလွန်ဆုံး တစ် လတစ်ကြိမ်ပဲအလုပ်လုပ်သည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
သည်လိုနှင့် ကိုဘမင်းသည် မန္တလေးနှင့်တောင်ကြီးကို
သွားချည်လာချည်လုပ်ကာ ဆယ်နှစ်လုံးအချိန်ကုန်လွန်လာခဲ့လေ
သည်။

သည်ကြားထဲတွင် ရန်ကုန်မြို့ကိုလည်း ရံဖန်ရံခါရောက်ပါ
သည်။

ရောက်တိုင်း ငယ်ဆရာဦးခင်ကြိုင်ကို ဝင်ကန်တော့မြဲ
ဖြစ်သည်။ ဦးခင်ကြိုင်ကား အိုဇာတာမကောင်းပေ။ အရက်နွံထဲ
ဦးနှစ်ကာ အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်နိုင်တော့၊ သူတတ်ကျွမ်း
သော အလုပ်သည်လည်း သူ့ကျန်းမာရေးအနေအထားနှင့် လုပ်
ကိုင်လျှပ်ရှားလို့မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ဦးခင်ကြိုင်ကား ဆွေမျိုးသား
ချင်းများကို မှီခိုကာ အရက်သမားကြီးလုံးလုံးဘဝဖြင့် ဘဝကို
ရေစုန်မျှောနေလေ၏။ အသက်ကလည်းကြီးပေပြီ။ ငါးဆယ်နီးပြီ။
ကိုဘမင်းပင် အသက်သုံးဆယ်ပြည့်ခါနီးပြီကော။

ကိုဘမင်းသည် ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ဆရာ့ထံဝင်ကာ
ကန်တော့ရင်းထောက်ပံ့ပေးကမ်းခဲ့ပါသည်။

“ ဝမ်းသာပါတယ်ငါ့တပည့်၊ မင်းဟာလူတော်လူကောင်း
လေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒါနဲ့ မင်းလဲအသက်မငယ်တော့ဘူးဘမင်း၊
အိမ်ထောင်ရက်သားမပြုသေးဘူးလားကွဲ့ ”

“ ကျွန်တော်အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်အ
လုပ်က သားနဲ့မယားနဲ့နေလို့လဲမကောင်းဘူးလေ၊ တတ်နိုင်သမျှ

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

ပိပိယိယိနေနိုင်မှဖြစ်မှာ၊ ဆရာ့ကိုကြည့်ပြီး မိန်းမယူရမှာကြောက်
ပါတယ်ဆရာရယ် ”

ဦးခင်ကြိုင်မျက်နှာကသုန်မှန်သွားလေသည်။ အတိတ်မှ
အကြောင်းများကိုတွေးမိကာ အရက်ခိုးဝေသောမျက်လုံးထဲ၌ နာ
ကြည်းရိပ်များထင်ဟပ်လာသည်။

“ ဒါနဲ့မဂျင်နီတို့သတင်းကောရသေးလားဆရာ ”

“ မရပါဘူးကွာ ”

“ ကောက်ကွေးရောဆရာ ”

“ ငါမကျွေးနိုင်တော့ဘူးလေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်းရောက်သွားပြီ ”

“ ကောင်းပါတယ်ဆရာ ”

“ ငါမသေခင်တော့ လာလာတွေ့ပါဦးကွာ ”

“ ဆရာ့ကိုလဲအရက်လျှော့သောက်ဖို့ ကျွန်တော်တောင်း
ပန်ချင်တယ် ”

“ ငါ့ဘဝက မထူးတော့ပါဘူးဘမင်းရယ် ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
နောက်တစ်နှစ်လောက်အကြာတွင် ဦးခင်ကြိုင်ကဘမင်း
ကိုလူကြိုဖြင့်အတန်တန်လှမ်းမှာ၍ ကိုဘမင်းရန်ကုန်ဆင်းခဲ့ရပြန်
သည်။

ဦးခင်ကြိုင်သည်လေဖြတ်သွားလေပြီ။

ကိုဘမင်းရောက်သွားချိန်တွင် အိပ်ရာထဲလဲနေလေပြီ။

ဦးခင်ကြိုင်ကိုပြုစုပေးနေသောမိန်းကလေးကိုတွေ့လိုက်ရ
တော့ ကိုဘမင်းကြက်သီးထသွားလေသည်။

မဂျင်နီ။

မဖြစ်နိုင်၊

မဂျင်နီနှင့်တူသော်လည်း မဂျင်နီမဖြစ်နိုင်ပါ။ ကောင်မ
လေးကိုအပျိုအရွယ်လေးပဲရှိသေးသည်။

သည်တော့မှ

ဦးခင်ကြိုင်နှင့်မဂျင်နီတို့မွေးခဲ့သောကလေး

ကိုသတိရမိတော့သည်။ ယမင်းကြိုင်။

ကြည့်စမ်း၊ သူသည် ယမင်းကြိုင်ကိုသတိမရမိခဲ့။ ယခင်
အခေါက်တွေ ရန်ကုန်လာတုံးကလဲ ယမင်းကြိုင်ရှိသည်ကိုသတိ
မပြုမိခဲ့၊ မေးလဲမမေးခဲ့မိချေ။ ဆရာနှင့်မဂျင်နီတို့သမီးလေး
ယမင်းကြိုင်ကို ကိုဘမင်းတကယ်မေ့နေခဲ့ပါသည်။

သူ့ရောက်သွားတော့ ယမင်းကြိုင်က ဖခင်၏အညစ်အ
ကြေးဝတ်များကိုယူပြီး အခန်းအပြင်ထွက်သွားသည်။

“ ဘမင်း ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

“ ဆရာ ”

“ ငါ့သိပ်မနေရတော့ဘူးဘမ်း၊ မသေခင်ငါ တစ်ခုစိတ် ချသွားချင်တယ်ကွယ် ”

“ ဘာအလိုရှိသလဲဆရာ၊ ပြောပါ ”

“ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့သမီးလေးပါ၊ ငါ့သမီးလေး ယမင်းကြိုင်ကိုမင်းမှတ်မိသေးရဲ့လား၊ ငယ်ငယ်က မင်းကိုယ်တိုင် ထိမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ကလေးလေ ”

“ ခုနဟာယမင်းကြိုင်မှတ်လားဆရာ၊ တော်တော်တောင် ကြီးပြီပဲ၊ သူ့အမေမဂျင်နီနဲ့တူတယ်နော် ”

“ ငါမသေခင် ငါ့သမီးအတွက်စိတ်ချသွားချင်တယ်ဘမ်း ”

“ ဗျာ ”

“ မင်းမှာလဲအိမ်ထောင်မရှိဘူး၊ တကယ်တော့ မင်းအိမ် ထောင်ပြုသင့်ပါပြီ၊ ဟိုတစ်ခေါက်ကတည်းက ငါပြောချင်တာ၊ ပြောမထွက်လို့၊ ခုတော့ ငါ့လဲသိပ်မနေရတော့ဘူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပဲပြောမယ်၊ ငါမရှိရင် မင်း ငါ့သမီးယမင်းကြိုင်ကိုစောင့် ရှောက်လိုက်ပါကွာ ”

“ ဆရာ ”

“ မင်း ငါ့ကိုကတိပေးပါ၊ ငါ မင်းကိုအားကိုးပါတယ် ဘမ်း ”

“ သူ- သူ- ငယ်ပါသေးတယ်ဆရာ ”

“ ဆယ်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

“ ဟုတ်ကဲ့၊ သူ ကျွန်တော်ထက်၁၅နှစ်ငယ်တာ ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ် ”

“ မင်းအသက်လဲသုံးဆယ်ကျော်ပြီပေါ့၊ ငါ့စကားကိုစဉ်းစားပေးပါငါ့တပည့်ရယ်၊ ငါမရှိရင် ငါ့သမီးလေး မျက်နှာငယ်ကျန်ခဲ့တော့မယ်ကွဲ့၊ သူများစော်ကားခံရလိမ့်မယ်၊ ခုတောင် တို့မှာ စားဖို့သောက်ဖို့အနိုင်နိုင်ရယ် ”

“ ဆရာရယ် ”

“ ဘယ်လိုလဲဘမင်း၊ မင်း ငါ့ကိုကတိပေးမလား ”

“ဆရာ့ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်အပေါ်မှာရှိပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကျေးဇူးမမေ့တတ်ပါဘူး ”

“ ဝမ်းသာလိုက်တာငါ့တပည့်ရယ် ”

“ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ယမင်းကြိုင်ကို ကျွန်တော်ညီမလေးလို၊ တူမလေးလို ခေါ်ယူစောင့်ရှောက်ထားလိုက်ဖို့ ... ”

“ ဘမင်း ”

“ ဆရာ ”

“ သွေးမတော်သားမစပ်၊ မောင်နှမလိုစောင့်ရှောက်လို့ ဘာခိုင်မြဲမှာလဲကွ၊ ငါ့သမီးလိမ္မာဖို့ငါ့တာဝန်ထားပါကွာ၊ မင်းလဲ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ပါပြီ၊ ယမင်းကြိုင်ကိုမင်းလက်ထပ်လိုက်ပါ၊ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့စကားပါ၊ ငါ့ကျေးဇူးကိုထောက်ထားရင် ငါ့စကားကိုနားထောင်ပါဘမင်း ”

“ ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာစိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်လေ ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

“ ဒါမှပေါ့၊ မင်းကတိပေးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ”

“ အေး-အေး- ငါအသေဖျောင့်ပြီကွ ”

လူကြမ်းလူမိုက်ကြီး၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များစီးကျလာလေသည်။ ဖခင်တစ်ယောက်၏မေတ္တာတရားကို ကိုဘမင်း မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဖခင်မေတ္တာ။ အဖေတစ်ယောက်ရဲ့ သားသမီးအပေါ်မှာ ထားတဲ့မေတ္တာ။

သူ့မှာမရှိခဲ့ဖူးတဲ့... သူ့မမြင်ခဲ့ဖူးတဲ့... သူ့မခံစားခဲ့ဖူးတဲ့ ဖခင်မေတ္တာပါတကား။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

နောက်တစ်နှစ်ကြာတော့၊ ခရီးတစ်ခုထွက်ပြီးသူပြန်အလာ
 မန္တလေးကသူ့လိပ်စာနှင့်စာတစ်စောင်ရောက်နေတာတွေ့ရသည်။
 စာက သူတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသော စောင်းရွဲယိုင်နဲ့သည်။ မ
 လှပသောလက်ရေးနှင့်။ ယမင်းကြိုင်ဆီကစာ။

ဦး-

အဖေဆုံးသွားပါပြီ။
 အဖေ့ကိုသဂြိုလ်ပြီးပါပြီ၊
 အဖေကမှာခဲ့တယ်၊ သူသေရင် ဦးနဲ့အတူသွား
 နေပါတဲ့။ ဦးလာခေါ်လိမ့်မယ်တဲ့၊
 ကျွန်မ ဒေါ်ကြီးတို့အိမ်မှာပဲရှိပါတယ်၊ ဦးလာ
 ခေါ်မှာကိုစောင့်နေပါတယ်။

ယမင်းကြိုင်

သေသူထံပေးခဲ့သည်ကတိကို သူလိုက်နာခဲ့ပါသည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
မန္တလေးနန်းရွှေကဏ္ဍားနေတဲ့အိမ်အိုကြီးကို ပြန်အပ်လိုက်
သည်။ သူ့သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားသည့်ပစ္စည်းများကို ထုခွဲကာ ရွှေ
ထည်နှင့်ငွေသားများအသွင်ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသမျှပိုက်ကာ ရန်ကုန်သို့ဆင်း
လာခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်းယမင်းကြိုင်ကိုသွားမခေါ်သေး။
တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသည့် တစ်နေရာမှာ သူတို့နေထိုင်ဖို့
အဆင်ပြေနိုင်မည့်အိမ်တစ်လုံးကိုရှာကာ ငှားရသေးသည်။ လူသူ
ကင်းဝေး၍ ဖာသိဖာသာသီးခြားနေတတ်သောဝန်းကျင်ဖြစ်ရမည်။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်၊ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် စပ်စုသွားလာ
နှီးနွယ်မှုကင်းသည်ရပ်ကွက်မျိုးဖြစ်ဖို့လိုသည်။

သို့နှင့် သူ့လုပ်ငန်းနှင့်ကိုက်ညီသည့်... အသင့်အတင့်
ကျယ်ဝန်းသောခြံကလေးအတွင်းမှ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံး
ကိုသဘောကျကာ ငှားဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ကမာရွတ်လှည်းတန်းထိပ်
နှင့်မနီးမဝေးမှ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အိမ်
ကလေးက သပ်ရပ်ကာ ရေမီးအစုံအလင်ရှိရုံမက တယ်လီဖုန်းတ
လုံးပင်ပါသေးသည်။

နေစရာအိမ်အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ယမင်းကြိုင်ကို
သူသွားခေါ်ခဲ့လေသည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....

သူတို့သည် ကိုဘမင်းကိုမျှော်နေကြပေသည်။
 ယမင်းကြိုင်ကိုလာခေါ်မည် ကိုဘမင်းကိုမျှော်နေကြခြင်း
 ဖြစ်၏။ ယမင်းကြိုင်ကို ကိုဘမင်းနောက်သို့ထည့်လိုက်ချင်ကြပြီ။
 တကယ်တော့ ယမင်းကြိုင်သည် ဦးခင်ကြိုင်ရှိစဉ်ကတည်းကပင်
 သူတို့အတွက်လူပို၊ မလွဲသာ၍ကျွေးမွေးထားရခြင်းဖြစ်သည်။
 ဦးခင်ကြိုင်မသေခင်က သူသေရင် ကိုဘမင်း ယမင်း
 ကြိုင်ကိုလာခေါ်မည်အကြောင်းပြောထားသည်။ သူတို့သည် ယ
 မင်းကြိုင်ကို သူတို့လက်ထဲကလွတ်လိုက်ချင်ပြီ။ တာဝန်မယူချင်
 တော့။

ကိုဘမင်း တကယ်လာခေါ်သည်အချိန်တွင် တစ်မိသားစု
 လုံးဝမ်းသာသွားကြသည်။

သို့သော် ဦးခင်ကြိုင်၏အစ်မဖြစ်နေသည့်အတွက် လည်
 ပတ်လှသောအဘွားကြီးက တူမဖြစ်သူကိုထည့်လိုက်ရမည့်အတွက်
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေဟန်ဖြင့် မျက်ရည်ကျပြနေပြန်သေးသည်။

“ တစ်သက်လုံးပြုစုစောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးလာရတဲ့တူမ
 လေးကွယ်၊ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလိုထည့်လိုက်ရမှာလား ”

အဘွားကြီးက တူမလေးကိုသိပ်ချစ်သည်ကြီးတော်ကြီးအ
 သွင် ဟန်လုပ်ပြသည်။

ကိုဘမင်းကယုံချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပါသည်။ မိန်းမကြီး
 ဘာလိုချင်လို့မူရာမာယာများနေတယ်ဆိုတာ သူသိသည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
ကြီးတော်ကြီးစကားများနှင့်အမှုအရာကို မယုံကြည်နိုင်သူ
ကယမင်းကြိုင်။ ယမင်းကြိုင်က မျက်ရည်လေးတစ်စင်းစမ်းလုပ်နေ
သည်။ သူ့အဒေါ်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ ကျုပ်က ခင်ဗျားတူမကိုဟင်းရွက်ကန်စွန်းလိုခေါ်သွား
မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက ဝယ်သွားမှာပါ၊ ရော့- ”

ကိုဘမင်းက ငွေတစ်သောင်းထုတ်ကိုအဒေါ်ကြီးလက်ထဲ
ထည့်ပေးလိုက်သည်။ အဘွားကြီးမျက်နှာသည် ဟန်မဆောင်နိုင်
အောင်ရွှင်ပျသွားလေ၏။

“ ယမင်းကြိုင်နဲ့ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး၊ သူ့
အဖေက သူ့သမီးကိုသားမှတ်မှတ်မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းဖို့ ကျုပ်ကို
မှာသွားလို့ဆရာ့စကားကိုနာခံတာ၊ အဲဒီငွေက ခင်ဗျားတို့ ယမင်း
ကြိုင်ကိုစောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက် အခပေးတဲ့သဘောပဲ၊ ကျုပ်
ယမင်းကြိုင်ကိုခေါ်သွားပြီးရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့မဆိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ်
တို့ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာလဲမသိချင်နဲ့၊ အိမ်လာလည်စရာလဲမလို
ဘူး ”

သူကခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်ပြောခဲ့လေသည်။

ပြီးတော့ ယမင်းကြိုင်ကို
အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနှင့် လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့လေ၏။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

“ ဦးပေးလိုက်တဲ့ငွေကများတာပေါ့ ”
 ခေါ်လာသည့်လမ်းမှာတွင် ယမင်းကြိုင်ကသူ့ကိုပြော
 သည်။

“ တစ်သောင်းဆိုတာ သူတို့အတွက်သိပ်များလွန်းပါတယ်၊
 မတန်ပါဘူး ”

ကိုဘမင်းက ရယ်လိုက်သည်။

“ မိန်းကလေးရဲ့၊ အဲဒီငွေကိုများတယ်လို့ထင်ရင် မင်း
 ဂုဏ်ယူရမှာကွ၊ ဒီငွေနဲ့မင်းကိုတန်ဖိုးဖြတ်လိုက်တာ၊ တကယ်တော့
 ငါက မင်းကို သူတို့ဆီကနေငွေနဲ့ရွေးချွတ်လိုက်တာလေ၊ သူတို့
 နောက်လာပြီးပတ်သက်နေမှာစိုးလို့ကွ၊ အဲဒီငွေဟာ မင်းရဲ့တန်ဖိုး
 ပဲယမင်းကြိုင်၊ များတယ်ထင်ရင် မင်းဂုဏ်ယူသင့်ပါတယ် ”

“ အို ”

သူကအိမ်အထိခေါ်မသွားခင် ယမင်းကြိုင်အား ဗိုလ်ချုပ်
 ဈေးသို့ခေါ်သွားလိုက်သည်။

“ မင်းမှာဘာအဝတ်အစားမှပါမလာဘူး၊ အဲဒီတော့ လို
 သလောက် အဝတ်အစား တစ်ခါထဲဝယ်ပေတော့ ”

ယမင်းကြိုင်သည် အရှင်လတ်လတ်နတ်ပြည်ရောက်သွား
 သည့်သဖွယ်ခံစားသွားရသည်။ သူမသည် ကိုဘမင်းကိုကြိုမျှထိ
 မျှော်လင့်မထားပါ။ အဖေ့တပည့်သူ့ခိုးတစ်ယောက်ဆိုသောအသိက

ဆောင်းလုလင်

.....
သူမ၏အထင်အမြင်များကို နှိမ်ပါးစေခဲ့သည်။ ကိုဘမင်း၏ဆရာ
ဆိုသူ မိမိဖခင်ကပင် စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ တပါးသူကိုမှီခိုနေသူဖြစ်
ရာ တပည့်ဆိုသူကို အထင်အမြင်ကြီးစရာဟုမယူဆခဲ့ချေ။

ကိုဘမင်းနောက်သို့ အလွယ်တကူလိုက်လာခဲ့သည်မှာလဲ
လက်ရှိနေနေသည် ကြီးဒေါ်ကြီးအိမ်မှလွတ်ရာလွတ်ကြောင်းထွက်
ပေါက်ရှာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ကိုဘမင်းဒေါ်သွားသည် အိမ်မရောက်မီမှာပင် သူမသည်
ကံကောင်းလာပြီဖြစ်ကြောင်း ယမင်းကြိုင်ကမှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ကိုဘမင်းသည် တေလေဂျပိုးသူခိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ
ကလား။

အိမ်ရောက်တော့ ယမင်းကြိုင်အံ့အားသင့်သွားရသည်။
သူမနေရမည့်အိမ်သည် ခြံဝင်းကျယ်ထဲမှတိုက်တစ်လုံးပါတကား။
သူမက ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှကျဉ်းမြောင်းသောအိမ်ခန်းတစ်ခုကို
သာမျှော်လင့်ထားခဲ့လေသည်။ သို့မှမဟုတ် သူမကိုမန္တလေးသို့
ဒေါ်သွားလိမ့်မည်ဟုထင်ထားခဲ့သည်။

ယမင်းကြိုင်သည်
ဒေါ်ကြီးအိမ်မှလွတ်ရာလွတ်ကြောင်းဆို
သည်တစ်ခုထဲသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကိုဘမင်းနောက်သို့လိုက်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဘမင်းဘယ်ဒေါ်သွားသွား သူမကလိုက်မည်ပင်။

တစ္ဆေအော်သံ

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းလှလင်

.....
ကိုဘမင်းကိုတော့ သည်မျှလိမ္မာသောဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်
ဖြစ်မည်ဟုမထင်ခဲ့ပေ။

“ ဒါ ဒါ-သမီးနေရမယ်အိမ်၊ ဟုတ်လား ဦး ”

“ အေး-ဒါပေမယ်၊ ငါပိုင်မဟုတ်ဖူး၊ ငှားထားတာပါ ”

“ ငှားနိုင်လဲနည်းသလား ”

ယမင်းကြိုင်က သူတစ်သက်တာနေခဲ့သောဝန်းကျင်နှင့်
နှိုင်းစာကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရမှာပင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ ကဲ-ယမင်းကြိုင်၊ မင်းဟာ ခုအချိန်ကစပြီး ငါ့မယား
ဖြစ်ပြီ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ချစ်လို့ကြိုက်လို့ယူကြတာမဟုတ်
ဖူး၊ ငါလဲ စကားများများမပြောတတ်ဘူး၊ ငါပြောချင်တာက မင်း
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါ၊အေးအေးဆေးဆေးနေပါ၊ ငါ့ကိုသစ္စာ
ရှိပါ ”

“ ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့ပါဦးရယ် ”

ယမင်းကြိုင်ကတစ်အိမ်လုံးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အိမ်ကလေးကတစ်ထပ်တိုက်ကလေးဖြစ်သည်။ အိပ်ခန်း
နှစ်ခန်းပါသည်။ အိမ်သာတွေကရေလောင်းအိမ်သာတွေ၊ မီးဖိုခန်း
ကသပ်သပ်၊ ရေချိုးခန်းကသပ်သပ်၊ ရေကိုအိမ်ထဲကအခန်းထဲမှာ
ပင်ချိုးရမည်။ ရေတွေ မီးတွေအဆင်သင့်၊ သုံးမည့်ရေကို
ကိုယ်တိုင်သယ်ခဲ့ခပ်ခဲ့သည်နေရာတွင် နေလာခဲ့ရသည်။ ယမင်း
ကြိုင်၊ လျှပ်စစ်မီးမရှိသည်အိမ်တွင်နေလာရသည်။ ယမင်းကြိုင်၊ သူ
ခင်ပွန်းကြီးစီစဉ်ထားသောအိမ်က သူ့အတွက်နိဗ္ဗာန်ပါတကား။

ဆောင်းလှလင်

.....
ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းသံက နာပျော်ဖွယ်မြည်လိုက်လေ
သည်။

ကလင်--ကလင်---လင်--လင်---လင်----လင်---

အလို၊ တယ်လီဖုန်းလဲရှိတာပါကလား။

ကိုဘမင်းက တယ်လီဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ကာ... မိမိတို့
သည် အိမ်ဌာနအသစ်များဖြစ်ကြောင်း တစ်ဖက်သို့ဖြေလိုက်လေ
သည်။ ပြီး... ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။

ယမင်းကြိုင်က တယ်လီဖုန်းစင်နားသို့သွားကာ တယ်လီ
ဖုန်းအပြာနုရောင်ကလေးကို တယုတယကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။
နားထောင်ခွက်ကို သူမ၏နားတွင်ကပ်၍ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။
တယ်လီဖုန်းလိုင်းဝင်နေသည် အသံရှည်တတူတူကို ကြားလိုက်
ရလေ၏။

ဆောင်းလုလင်

ယင်းသို့ဖြင့်... ကိုဘမင်းအသက်၃၂နှစ်၊ ယမင်းကြိုင်အ
သက်၁၇နှစ်တွင် အကြင်လင်မယားဖြစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ကိုဘမင်းသည် မိန်းမတွေအကြောင်းကိုမသိပါ။ သူ့တစ်
သက်တာတွင် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှနီးနီးကပ်ကပ်မနေခဲ့ဖူးပါ။ အမေနဲ့
ပင်ကောင်းကောင်းမနေဖူးခဲ့။

မိန်းမတို့သဘောကိုသူနားမလည်။

ကိုဘမင်းက တသက်လုံးအိမ်ထောင်မပြုဘူးလို့ပင် ရည်
ရွယ်ထားသူဖြစ်ရာ မိန်းမများကိုလဲစိတ်မဝင်စားခဲ့ချေ။

လူငယ်ယောက်ျားသားတယောက်မို့ ရမ္မက်ဆန္ဒအရ မိန်း
မတို့နှင့်မကင်းခဲ့ပါ။ သို့သော် ရမ္မက်အရဆက်ဆံခဲ့သောမိန်းမများ
ကို တန်ရာတန်ဖိုးပေးပြီး ဆန္ဒပြေပျောက်ရုံဆက်ဆံခဲ့ခြင်းမျိုးဖြစ်
သည်။ သူက သံယောဇဉ်တွယ်မည်စိုး၍ ဘယ်သူ့ကိုမှအစွဲအလမ်း
မထားခဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါထက်လည်း
ပိုမတွေ့ဆုံခဲ့ပေ။

ယမင်းကြိုင်ကို သေချာပင်မဆုံဘူး၊ စကားမပြောဘူးပဲ
နှင့်လင်မယားအဖြစ်ပေါင်းသင်းခဲ့ရသည်။ တာဝန်တစ်ရပ်လို့ ဇနီး

ဆောင်းလှလင်

.....
မယားတော်ခဲရသည်။ တကယ်တော့ ယမင်းကြိုင်အကြောင်းကိုလဲ
သူကောင်းကောင်းမသိ။

ယမင်းကြိုင်သည် ဘာလဲ။ ယမင်းကြိုင် ဘယ်လိုမိန်းမ
စားလဲ။

ယမင်းကြိုင်ဖက်သို့ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကြပါစို့။

ကိုဘမင်းနှင့်ရခါစမှာတော့ ယမင်းကြိုင်တော်တော်ပျော်
နေသည်။ မိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်သက်လုံးမနေဖူးတဲ့
အနေအထိုင်၊ အိပ်မက်ပင်မမက်ဖူးတဲ့စည်းစိမ်းဥစ္စာမျိုးကို မမျှော်
လင့်ပဲခံစားလိုက်ရ၍ သူ့ဘဝသူလည်းကြေနပ်နေမိသည်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်လောက်ထိ ဘဝသစ်မှာမွေ့
လျော်ကာငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

ကိုဘမင်းကိုလည်း တလေးတစားပေါင်းသင်းခဲ့ပါသည်။
ကိုဘမင်းအပေါ် ကြောက်ရွံ့မှုရောနှောသော လေစားမျှဖြင့်ချစ်ခင်
ပေါင်းသင်းခဲ့ပါသည်။ ကြောက်ရွံ့သည်ဆိုရာဝယ်... အပိုစကားမ
ပြောတတ်ပဲ တည်တည်ခန့်ခန့်ဆက်ဆံတတ်သည်ကိုဘမင်း၏တည်
ကြည်မှု၊ ရိုးဖျောင့်မှုအပြင် လူဖျောင့်စိတ်တိုဟုဆိုရမည် ကိုဘ
မင်း၏ညဉ့်ကိုကြောက်ရွံ့မိခြင်းဖြစ်သည်။

ဆောင်းလှလင်

.....

ကိုဘမင်းက သူ့ဘာလုပ်မည်၊ ဘယ်သွားမည် ပြောလေ့မရှိ။ ဘယ်နေရာကိုသွားမည်၊ ဘယ်မြို့မှာဘယ်လောက်ကြာမည် စသည်တို့ကို ယမင်းကြိုင်အား ပြောပြမသွားတတ်ပါ။ အစပိုင်းမှာတော့ ကိုဘမင်းခရီးထွက်သွားလျှင် တစ်ယောက်ထဲ နေခဲ့ရသည်အတွက် ယမင်းကြိုင်ကြောက်သည်။ နောက်တော့လည်း ရိုးသွားပါသည်။ ကိုဘမင်းက အိမ်မှာအဖော်လူပိုဒေါ်ထားခြင်းကို ခွင့်မပြုခဲ့ချေ။ အမျိုးလည်းမခေါ်ရ။ သူစိမ်းအိမ်ဖော်လည်း မထားရ။

ကိုဘမင်းသည် ဆရာကိုခင်ကြိုင့်တုန်းက အိမ်မှာလူတရုန်းရုန်းနှင့် နေလာရင်းမှ လူမှုရေးရှုပ်ထွေးလာသည်ဖြစ်ရပ်ကို နမူနာထားကာ ထိုအဖြစ်မျိုးကိုရှောင်လိုသည်။

ယမင်းကြိုင်ကတော့ ဆင်းရဲပြီး လူအုပ်စုဆွေမျိုးများ သောဝန်းကျင်တွင် မွေးကတည်းကကျင်လည်ခဲ့ရသူမို့ လူများများနှင့် တရုန်းရုန်းနေရသည် သဘာဝကိုနှစ်သက်သည်။

ကြာတော့ ကိုဘမင်းအိမ်မှာမရှိသည်ရက်များတွင် ယမင်းကြိုင်ပျင်းရိငြီးငွေ့လာတော့သည်။ စကားပြောဖော်မရှိ၊ တစ်နေ့ကုန်တီဗွီထိုင်ကြည့်အချိန်ကုန်ရင်းက အလုပ်အကိုင်လည်းမယ်မယ်ရရမလုပ်ရတော့ ညတောင်အိပ်လို့မပျော်ချင်တော့ပေ။ မျက်လုံးတွေကြောင်နေသည်။

သည်လိုနဲ့ ကိုဘမင်းခရီးရက်ရှည်ထွက်အလုပ်လုပ်သည် အခါများတွင် နေ့လည်ပိုင်း၌ ယခင်နေခဲ့သော ကြီးဒေါ်ကြီးအိမ်

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းလှလင်

.....
ကို သွားလည်တတ်လာသည်။ ပေါင်းဟောင်းသင်းဟောင်းများဆီ
ရောက်သည်။

ဆွေမျိုးတွေက ကောင်းစားနေသည်။ ယမင်းကြိုင်ထံက
ချေးငှား၍တစ်မျိုး၊ မြောက်ပင်၍တစ်မျိုး ပိုက်ဆံတောင်းတတ်လေ
သည်။ ယမင်းကြိုင်သည် အမျိုးတွေကိုခင်တွယ်လွန်းလို့လာလည်
နေသည်မဟုတ်။ အထီးကျန်သွေ့ချောက်သည် ဘဝကိုဖြေရာရှာချင်
၍ အလည်အပတ်သွားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးတွေက ဝိုင်းပြီး
ညှဉ်းကြ၊ မှီခိုကပ်စားကြမည်ပုံမျိုးပေါ်လာတော့ မြောက်ဥက္ကလာ
ဖက်သို့ခြေဦးမလှည့်တော့ချေ။

ရုပ်ရှင်ရုံများ၊ ဈေးများဖက်သို့ခြေဦးလှည့်ပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် ကိုဘမင်းရှေ့မှာ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို
ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေပြပြီး... ကိုဘမင်းကွယ်သည်နှင့် ထင်ရာ
စိုင်းတတ်လာသောယမင်းကြိုင်သည်...

ကိုဘမင်းနှင့်ယမင်းကြိုင်သည် အသက်ချင်း၁၅နှစ်ကွာ
သည်။

ကိုဘမင်းသည် ယမင်းကြိုင်ထက်၁၅နှစ်ပိုကြီးသောယော
ကျားကြီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား နှလုံးသားရေးရာမှာတော့
အတွေ့အကြုံမရှိချေ။ ယမင်းကြိုင်သည် ကိုဘမင်းထက်၁၅နှစ်ပင်

ဆောင်းလှလင်

ပိုငယ်သော်လည်း သည်လိုကိစ္စမျိုးကျတော့ ကိုဘမင်းထက်အတွေ့ အကြုံပိုသည်။

ယမင်းကြိုင်က အသက်နှင့်မမျှအောင် ရည်းစားတွေအ များကြီးထားခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ယမင်းကြိုင်နေခဲ့ရ သောပတ်ဝန်းကျင်က ယမင်းကြိုင်ကို သင်ပေးခဲ့သည်ဟုဆိုနိုင် သည်။

ဆင်းရဲချို့တဲ့သောပတ်ဝန်းကျင်၌ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသော ယမင်းကြိုင်သည် အပျိုအရွယ်လေးဖြစ်လာတော့ သဘာဝအရ လှချင်ပချင်ခဲ့သည်။ ဝတ်ချင်စားချင်ခဲ့သည်။ မိဘကမပံ့ပိုးနိုင် တော့ ထွက်ပေါက်ရှာစရာတွေတပုံကြီးနှင့်တွေ့ခဲ့ရသည်။

ယမင်းကြိုင်ပျက်စီးခဲ့ခြင်းသည် မိခင်၏ဗီဇကြောင့်ဟုလဲ ဆိုနိုင်၏။ စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်လောက်အောင် ပညာမသင်ခဲ့ရလို့ ဟုလည်းပြောနိုင်၏။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သောယမင်းကြိုင်သည် မြို့ထဲသို့ သွားစ လာစရှိပြီး ဒီစီတန်းလောက်ကရုပ်ရှင်ပြနိုင်သည် ယောကျ်ားပျိုတစ် ယောက်နှင့်ရုပ်ရှင်လိုက်သွားဖို့ဝန်မလေးခဲ့ချေ။ ထိုယောကျ်ားလေး နှင့်သမီးရည်းစားဖြစ်ပစ်လိုက်ဖို့လဲဝန်မလေးချေ။

အကျီစတစ်လောက် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးနိုင်လို့ကတော့ ယမင်းကြိုင်က ချိန်းတဲ့နေရာလိုက်သွားပြီး သမီးရည်းစားလိုဖက် ပွေ့ကျီစယ်ခြင်းကိုခံနိုင်ပါသည်။

ဒါ့ထက်ပို၍ပံ့ပိုးနိုင်လျှင်ကော ...

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

ဆင်းရဲချို့တဲ့၍ သဘောလွယ်သောမိန်းကလေးများ၏ လိုအပ်ချက်ကိုထောက်ပံ့ပေးလိုသော ယောကျ်ားသားများသည်လဲ သူတို့ရှာဖွေသည့် သားကောင်ကို တွေ့တတ်ပါသည်။ ယမင်းကြိုင်လို မိန်းကလေးတွေကလဲ ပေါသည်မဟုတ်ပါလား။

သည်လိုနှင့် သူ့ဆီကထောက်ပံ့မှုကိုလက်ခံမိတော့ သူ့အလိုလိုက်လျော့ခဲ့ရသည်။ ယမင်းကြိုင်လက်ခံခဲ့သောထောက်ပံ့မှုတွေကမနည်းသလို လိုက်လျော့ခဲ့သောအကြိမ်ပေါင်းကလဲမနည်း။ ယမင်းကြိုင်ကိုချစ်ပါသည်ဆိုကာ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဆက်ကြသော ယောကျ်ားပေါင်းကလည်းမနည်းသလို သူမ ကျေးဇူးတုန့်ပြန်ခဲ့ရသောအရေအတွက်သည်လဲ များခဲ့လေသည်။

ယမင်းကြိုင်၏ရာဇဝင်က သည်လိုရှိခဲ့၏။

ဒါတွေကိုထောက်ပြီး ... ယမင်းကြိုင်ကို ရွက်ဝါတစနွယ်လေနှင့်ရာလွင်နေတဲ့မိန်းကလေးလို့ မထင်စေလို။ ယမင်းကြိုင်မှာလဲ အချစ်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဘဝလိုအပ်ချက်အရ အချစ်တုများနှင့် အပေါ်ယံဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်ခဲ့သော်ငြား... ယမင်းကြိုင်၌ သန့်စင်သောနှလုံးသားလဲ ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ တစ်ပိုင်းစီ၊ တကဏ္ဍစီဆိုပါစို့။

သဲထန်

သဲထန်က ယမင်းကြိုင်တို့နှင့်တစ်လမ်းထဲနေခဲ့သောလူငယ်လေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယမင်းကြိုင်တကယ်ချစ်ခဲ့ဖူးသော ချစ်သူဟုဆိုရမည်။ သက်တူရွယ်တူချစ်တဲ့သူတွေဆိုပါတော့။

ပြောပြစရာ ထူးထူးခြားခြားအကြောင်းအရာတော့မရှိ။

ဆောင်းလှလင်

.....

သူတို့ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြသည်။
 နှစ်မိသားစုလုံးဆင်းရဲကြတာချင်းတော့ တူနေကြသည်။
 သဲထန်အဖေကဆိုက်ကားသမား။ သူများဆိုက်ကားကိုငှား
 ရှိနင်းရသောဆိုက်ကားသမား။

အဖေနှစ်ယောက်စလုံး အရက်ရဲ့ကျေးကျွန်ဖြစ်နေတာ
 ချင်းလဲသွားတူနေပြန်သေးသည်။

အရက်ကြောင့်သေရတာချင်း အတူတူတွင်တော့ သဲထန်
 အဖေက ဦးခင်ကြိုင်ထက်စော၍သေခဲ့လေသည်။

သူ့အဖေဆုံးသွားတော့ သဲထန်တို့မိသားစု တောပြန်မည်
 ဆိုကာ မြောက်ဥက္ကလာမှ ပြောင်းသွားကြသည်။ ပြောင်းစက
 သဲထန်ဆီက စာသုံးစောင်လာခဲ့ဖူးပါသည်။ နောက်တော့ အဆက်
 ပြတ်သွားကြ၏။

သဲထန်နှင့် ပြန်လည်ဆုံဆည်းစရာလမ်းမရှိတော့ဟု ယ
 မင်းကြိုင်ထင်ခဲ့ပါသည်။

သို့သော်- ဆုံမယ်ဆိုတော့လည်း ...

ဆောင်းလုလင်

သဲထန်နှင့်ပြန်ဆုံတော့ ကိုဘမင်းရှေ့တည်တည်မှာဖြစ်
နေသည်။

ထိုစဉ်က ကိုဘမင်းခရီးမထွက်ပဲ ရက်တော်တော်ကြာကြာ
နားနေသည်အချိန်။

တစ်နေ့ လင်မယားနှစ်ယောက်လှည်းတန်းဈေးသို့သွားကြ
ရာ... အပြန်တွင် ဆိုက်ကားစီးဖို့ဖြစ်လာသည်။ သူတို့နေသည့်နေ
ရာသည် လှည်းတန်းဈေးမှဘတ်စ်ကားတစ်မှတ်တိုင်စာသာရှိသော်
လဲ လမ်းလျှောက်ပြန်လျှင်တော့ ချွေးစို့သည်ခရီးဖြစ်သည်။ နေ
ကလည်းပူနေသည်။ ကြပ်သောဘတ်စ်ကားကိုလည်း တစ်မှတ်တိုင်
ထဲနှင့်တိုးမစီးချင်တော့။

ဆိုက်ကားငှားပြန်ဖို့ ကိုဘမင်းကဆုံးဖြတ်သည်။

ဈေးနားမှဆိုက်ကားဂိတ်တွင် အလှည့်ကျသောဆိုက်ကား
ကိုငှားလိုက်သည်။

ဆိုက်ကားနင်းသူမှာ သဲထန်ပါကလား။

ယမင်းကြိုင်သည် သဲထန်ကို မမျှော်လင့်ပဲတွေ့လိုက်ရ၍
အံ့အားသင့်သွားသည်။ သဲထန်ကို နယ်မှာဟုပင်ထင်ထားခဲ့သည်။
သဲထန်ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေပါလိမ့်၊ လှည်းတန်းထိပ်
တွင် ဆိုက်ကားနင်းလို့ပါကလား။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ယမင်းကြိုင်က ဣန္ဒြေပျက်မှာစိုး၍တစ်ဖက်ကိုလှည့်ငေး
နေလိုက်သည်။

ကိုဘမင်းနှင့်ဈေးစကားပြောရင်း ယမင်းကြိုင်ကိုတစ်ချက်
လှမ်းကြည့်လိုက်သော သဲထန်၏မျက်လုံးတွင် အံ့သြသောအရိပ်
အယောင်များထင်ဟပ်သွားလေသည်။

လမ်းတလျှောက် သူတို့စကားမပြောကြပါ။ နှုတ်မဆက်
ကြပါ။ ကိုဘမင်းရှေ့တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိသလို
ဟန်ဆောင်နေခဲ့ကြသည်။

သဲထန်ဆိုက်ကားကိုငှားစီးခဲ့သည့်အတွက်...

သဲထန်ကလဲ ယမင်းကြိုင်နေသည်အိမ်ကိုသိသွားသည်။

ယမင်းကြိုင်ကလဲ သဲထန်ဂိတ်ထိုးသည့်ဆိုက်ကားဂိတ်ကို
သိထားခဲ့လေသည်။

ကိုဘမင်းအိမ်မှာရှိနေသောကာလဝယ် ယမင်းကြိုင်အပြင်
သို့မထွက်ရဲပါ။ သဲထန်နှင့်တွေ့ချင်စိတ်ကိုထိမ်းချုပ်ထားခဲ့ရသည်။
သဲထန်ဘယ်တုန်းကရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေသလဲ၊ သူမကိုဘာကြောင့်
မဆက်သွယ်သလဲ။ သူမအိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ပိုင်းမှ ရန်ကုန်ပြန်
ပြောင်းလာတာဖြစ်ဖို့များသည်။

မြောက်ဥက္ကလာမှလူများကလည်း သဲထန်ပြန်ရောက်နေ
ကြောင်းမပြောကြပေ။ ယမင်းကြိုင်လဲ မြောက်ဥက္ကလာဖက်ခြေဦး
မလှည့်တာကြာပါပြီ။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
နောက်တစ်ခေါက် ကိုဘမင်းခရီးအထွက်မှာ ယမင်းကြိုင်
သဲထန်ရှိသည်ဆိုက်ကားဂိတ်သို့လာခဲ့လေသည်။

“ ဘဲနဲ့လဲ သူဌေးကတော်ကြီး ”

သဲထန်က သူမကိုတွေ့တွေ့ချင်း စကားနာထိုးလိုက်သည်။

“ မဂိုပါနဲ့သဲထန် ”

“ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလူကြီးနဲ့ ရသွားတာလဲဟင်၊ ငါက
မြောက်ဥက္ကလာပြန်ပြီး နင်နဲ့ဆက်သွယ်မလို့ကြံရုံရှိသေးတယ် ”

“ ဒါဆို နင် ရန်ကုန်ဘယ်တုံးက ပြန်ရောက်နေတာလဲ
သဲထန် ”

“ သုံးလေးလပဲရှိသေးတယ် ”

“ ငါအိမ်ထောင်ကျတာတစ်နှစ်ကျော်ပြီ ”

“ ဪ... ”

“ တို့တစ်နေရာမှာ သွားစကားပြောရအောင် ”

လူရှင်းသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စကားသွား
ပြောကြသည်။

သဲထန်အမေဆုံးသွားပြီ။ နယ်ကအလုပ်များနှင့်အံဝင်ဝင်
ကျမရှိ၍ သဲထန် ရန်ကုန်ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အမျိုးဘုန်းကြီး
ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာနေရင်း ဆိုက်ကားနင်းနေခဲ့သည်။ သဲထန်
မှာ ယမင်းကြိုင်ကိုပြန်ဆက်သွယ်ဖို့စိတ်ကူးရှိနေသည်။ အေးအေး
ဆေးဆေးမှ မြောက်ဥက္ကာဖက်သွားကာ သူပြန်ရောက်နေကြောင်း
အသိပေးပြီးဆက်သွယ်ဖို့စိတ်ကူးထားခဲ့၏။

ဆောင်းလှလင်

.....
ယမင်းကြိုင် လင်ယောကျ်ားနှင့်အတူတွဲ၍ သူ့ဆိုက်ကား
ဌားစီးသည်တွင် သူ့အသည်းတွေကွဲခဲ့ရကြောင်း သဲထန်ကပြောပြ
လေသည်။

“ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါသဲထန်၊ နင်ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာ
မယ်လို့ငါဘယ်ထင်မလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟယ်၊ ငါလဲအိမ်ထောင်မပြု
လို့မဖြစ်တဲ့အခြေအနေရောက်နေရလို့ပါ၊ အဖေကလဲဆုံးသွားတယ်
ဒေါ်ကြီးတို့အိမ်မှာလဲမနေချင်တော့ဘူးလေ ”

“ နင်ယောကျ်ားကြီးကဘယ်ကလဲဟင် ”

“ အဖေ့တပည့်ပါ၊ အဖေမသေခင်ကတည်းက စီစဉ်ပေး
ခဲ့တာ ”

“ အမယ်၊ နင်အဖေတပည့်က အလာသားပါလား၊ နင်
အဖေကသာဘာမှမဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်တော့ကြီးပြီ
နော် ”

“ တို့ထက်တော့အများကြီးကြီးတာပေါ့ ”

“ နင် အဲဒီလူကြီးကိုချစ်လား ”

“ ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ၊ ဒါ မေးစရာမလိုဘူး
သဲထန် ”

“ အဲဒီလူကြီးကဘာလုပ်လဲ၊ ထောတော့ထောပုံရတယ်
နော် ”

ယမင်းကြိုင်တွေသွားသည်။ ကိုဘမင်း ဘာဆိုတာကို သဲ
ထန်ကိုပြောပြလို့မဖြစ်ပေ။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
“ သူကကုန်သည်ပွဲစားပါ။ ခရီးခဏခဏ ထွက်ရတယ်ဟဲ့။ အခု သူ့ခရီးထွက်သွားလို့ နင်ကိုလာတွေ့တာ ”

“ ဟင် ”

“ နင်အခုနင်းနေတဲ့ ဆိုက်ကားက ကိုယ်ပိုင်လား ”

“ ဘယ်ကိုယ်ပိုင်ရမှာလဲဟာ။ အံ့နာကြေးပေးပြီး ငှားနင်းရတာပေါ့ ”

“ နင်မိန်းမမရသေးဘူးလား။ အရေးကြီးဆုံးကို ခုမှမေးမိတယ် ”

“ မရသေးပါဘူးဟာ။ နင်ကိုတောင် ပြန်ဆက်သွယ်ဖို့ စိတ်ကူးနေတာပါဆို ”

“ ထားလိုက်ပါတော့ဟယ်။ နင် ဆိုက်ကားနင်းတာနဲ့ လောက်ရဲ့လား ”

“ ငါအခု အလုပ်တစ်ခုထပ်ရတယ်လေ။ သမဝါယမဆိုင်မှာ ညစောင့်၊ နေ့ပိုင်းဆိုက်ကားနင်းပြီး ညနေခြောက်နာရီဆို ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်ရတယ်။ ညပိုင်းစောင့်အိပ်ပေးရုံပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ ”

“ အို- ဟုတ်လား။ ကောင်းတာပေါ့။ ထမင်းစားတော့ရော ”

“ ကြုံသလိုဝယ်စားလိုက်တာပေါ့ဟာ။ ယမင်း- နင်စိတ်ထဲမှာ ငါရှိသေးရဲ့လားဟင် ၊ နင်ငါ့ကိုသတိရသေးရဲ့လား ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
“ အခု နှင့်ကိုလာတွေ့နေပြီပဲသဲထန်၊ သံယောဇဉ်ရှိ လို့ပေါ့ဟ၊ ဒါပေမယ့် ငါက ယောကျ်ားနဲ့နော်၊ အရင်လိုတော့ ဘယ်ဆက်ဆံလို့ဖြစ်မှာလဲ၊ တို့တွေ သူငယ်ချင်းတွေပဲပေါ့ဟယ်၊ ကဲ-အချိန်လဲကုန်သွားပြီ၊ ငါ ပြန်ဦးမယ်သဲထန် ”

“ နှင့်အိမ်ထိ ငါဆိုက်ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ ”

သဲထန်က ယမင်းကြိုင်ကို အိမ်အထိဆိုက်ကားနင်း၍ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။

လမ်းတွင် သူညှဉ်စောင့်လုပ်သောသမဝါယမဆိုင်ကိုပြသည် သမဝါယမဆိုင်မှာရပ်ကွက်သမအသင်းဆိုင်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ပစ္စည်းမျိုး စုံရောင်းသောဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖြစ်၏။ စာရေးကိရိယာများ၊ အမျိုး သမီးအလှပြင်ပစ္စည်းများ၊ နာရီအမျိုးမျိုး၊ ပလတ်စတစ်အသုံးအ ဆောင်ပစ္စည်းများ၊ အသင့်ချုပ်ပြီးအဝတ်အစားများနှင့် ဆိုင်တစ်ခု လုံးပြည့်ကျပ်နေလေသည်။

“ ငါက ဆိုင်ဘေးကအဖီဆွယ်ထားတဲ့ကလေးမှာနေရ တယ်၊ ညှဉ်စောင့်ဆိုတော့ နိုးနိုးကြားကြားအိပ်ရတာပေါ့ဟာ ”

သဲထန်က သူနေရသောကလေးကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောလေသည်။

ယမင်းကြိုင်နေသောတိုက်ရွှေ့သို့ရောက်လာသည်။

“ ညကျ ငါနှင့်ဆီလာလည်ပါရစေလားယမင်း ”

“ မဖြစ်ဖူးထင်တယ် ”

“ နှင့်ယောကျ်ားကြီးခရီးထွက်သွားတယ်ဆို ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
“ အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ သူမရှိတုံးနင်လာတော့ဘယ်ကောင်း ပါ့မလဲ ”

“ သူမရှိလို့လာချင်တာပေါ့ယမင်းရဲ့၊ သူရှိနေတော့ ငါ လာလည်လို့ရမှာမို့လို့လား ”

“ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဟယ်၊ ဘေးအိမ်တွေမြင်သွားရင် မ ကောင်းပါဘူး၊ ပြီးတော့ နင်က ဆိုင်မှာစောင့်နေရမှာမဟုတ်ဖူး လား ”

“ ဆိုင်တခါးက အပြင်ကနေအသေပိတ်သွားတာ၊ ငါက ပြင်ဖက်တဲလေးမှာနေပြီးစောင့်ရတာ၊ လူခြေတိတ်ရင်ငါထွက်လာ လို့ရပါတယ်၊ငါလာခဲမယ်ဟာ၊ ကိုးနာရီလောက်သာနင်စောင့်နေ ”

“ သဲထန်ကလဲဟယ် ”

သဲထန်ကပြောပြီး ဆိုက်ကားကိုကွေ့ကာပြန်လှည့်သွား လေသည်။ ယမင်းသိလိုက်သည်။ သဲထန် ညပိုင်းမှာ တကယ် လာလည်တော့မည်။ သဲထန်က ပြောရင်ပြောသလိုလုပ်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး။ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တတ်တာ ယမင်းကြိုက်သိနေသည်။

လာမယ်ပြောသွားတော့လဲ ယမင်းကြိုက်ကမျှော်နေမိပြန် သည်။ ယမင်းကြိုက်စိတ်ထဲတွင် သဲထန်အိမ်ထဲအထိလာမှာကိုစိုးလဲ စိုးရိမ်သည်။ လာလဲလာစေချင်မိသည်။ စိတ်နှစ်ခွကလွန်ဆွဲနေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သဲထန်ကတော့ ပြောလျှင်ပြောထားတဲ့အ တိုင်းရောက်လာပေတော့မည်။

တစ္ဆေအော်သံ

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းလှလင်

.....
သဲထန်နှင့်ပြန်တွေ့ရတော့ သူမသည် သဲထန်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်မကုန်နိုင်သေးတာကိုတွေ့လာရသည်။

တကယ်တော့ သဲထန်နှင့်သူမသည် ငယ်ချစ်ဦးများဖြစ်ကြသည်။ သဲထန်ဆီက ဘာမှရနိုင်စရာမျှော်လင့်ချက်မရှိပဲနဲ့ချစ်ခဲ့သောအချစ်သည် သန့်စင်သောအချစ်စစ်ဟုဆိုနိုင်သည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းပံ့ပိုးနိုင်သောသူများကို အလိုလိုက်ခဲ့ခြင်းနှင့်နှိုင်းစာလျှင် သဲထန်အပေါ်ထားသောမေတ္တာသည် သန့်စင်၏။ ရယူလိုမှုတစ်စုံတရာမရှိပဲ ချစ်ခဲ့ရသောအချစ်။ ကိုဘမင်းကို အားကိုးစွာ ချစ်ခင်ရခြင်းနှင့်လည်းမတူ။

အလို- သူမသည် သဲထန်ကိုယခုထိချစ်နေတုန်းပါလား။

ယမင်းကြိုင်က သဲထန်လာမည်ကိုစိုးရွံ့နေသည်ကြားမှပင် သဲထန်လာမည်လမ်းကိုမျှော်နေမိပေ၏။ အိမ်ရှေ့ကိုအခါခါမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

မိုးချိမ်းသံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်။ လျှပ်စီးရောင်ကပါဝင်းကနဲပျက်လိုက်လေသည်။ မိုးများရွာဦးမလား။

ညကိုးနာရီကျော်ကျော်တွင် သဲထန်အိမ်ရှေ့ရောက်လာခဲ့သည်။ ခြံဝမှလူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုသူမနှိပ်မီ ယမင်းကြိုင်ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် မိုးစက်မိုးပေါက်များက ခပ်ဖွဲဖွဲကျလာလေ၏။

“ သူများတွေမမြင်ခင်မြန်မြန်ဝင်သဲထန်၊ မလာပါနဲ့ဆိုတာကိုဟယ်၊ နင်ကလဲ ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

“ ခြံကြီးတွေကအကျယ်ကြီးတွေပါ။ဘယ်သူမှမမြင်ပါဘူး”
 သဲထန်က ယမင်းကြိုင်လက်ကိုဖမ်းဆုပ်ရင်းပြောလိုက်၏။
 “ အို-အိမ်ထဲကိုဝင်နှင့်ပါဆို ”
 အိမ်ထဲရောက်တော့ သဲထန်က တစ်အိမ်လုံးကိုလှည့်ပတ်
 ကြည့်နေပြန်သည်။

တီဗွီအပေါ်စက်အောက်စက်၊ တယ်လီဖုန်း၊ ဆိုဖာဆက်
 တီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ပန်ကာစသည်အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကိုကြည့်၍-
 “ နင်တော်တော်အဆင်ပြေနေတာပဲ၊ နင့်ယောက်ျားကြီး
 ကတော်တော်အရှာအဖွေကောင်းပုံရတယ်၊ သူ့နာမည်ကဘယ်လိုတဲ့
 လဲယမင်း ”

“ ဦးဘမင်းတဲ့ ”

“ တယ်လီဖုန်းလဲရှိသားပဲ၊ ဖုန်းနံပါတ်မှတ်ထားဦးမှ ”

သဲထန်က တယ်လီဖုန်းစင်ဘေးမှ စာရွက်နှင့်ဘောပင်ကို
 ယူကာ ဖုန်းနံပါတ်ကိုမှတ်၍ စာရွက်တစ်ပိုင်းကိုဆုပ်ဖြဲပြီး အင်္ကျီ
 အိပ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

အင်္ကျီအိပ်ကပ်ထဲမှစီးကရက်ကို တပါထဲထုတ်ယူလိုက်၏။
 သူ့မှာမီးခြစ်မပါပေ။

“ ငါ့ကိုမီးခြစ်ပေးပါဦး ယမင်း ”

“ ခဏစောင့် ”

ယမင်းကြိုင်က နောက်ဖေးဖက်သို့ဝင်သွားလေသည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
အပြင်ဖက်တွင် မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်းရွာချလိုက်
သည်။

မီးဖိုခန်းထဲမှမီးခြစ်ကိုယူ၍ ပြန်ထွက်လာသောယမင်း
ကြိုင်သည် နောက်ဖေးဖက်သို့လိုက်လာသောသဲထန်နှင့် အိပ်ခန်း
ရှေ့၌ဆုံမိလိုက်၏။

“ အို-ဘာလို့လိုက်လာတာတုံး၊ ရော့ မီးခြစ် ”

သဲထန်က ယမင်းကြိုင်လက်ထဲမှမီးခြစ်ကိုယူ၍အိပ်ကပ်
ထဲထည့်ထားလိုက်သည်။ စီးကရက်ကိုမီးမညှိသေးပေ။

သူက မပြောမဆို ယမင်းကြိုင်၏ပခုံးကိုဖက်လိုက်လေ
သည်။

“ အို-သဲထန်၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ ”

“ ငါနှင့်ကိုခုထိချစ်နေတုန်းပါပဲယမင်းရယ် ”

“ ဟင်အင်၊ ဟင်အင်၊ သဲထန်၊ မကောင်းပါဘူးဟယ်၊
ငါ့မှာယောကျ်ားနဲ့နော် ”

“ အဲဒီယောကျ်ားကိုနှင့်ချစ်လို့ယူထားတာမှမဟုတ်ပဲနဲ့၊ ငါ
သိပါတယ် ”

“ ဒါပေမယ့် ... ”

ယမင်းကြိုင်ဆက်ပြောခွင့်မသာတော့၊ သဲထန်က သူမ
နှုတ်ခမ်းကိုဖိနမ်းလိုက်သည်။ ယမင်းကြိုင်သည်သဲထန်ကိုတွန်းဖယ်
ပစ်ပါသေး၏။ သဲထန်အနမ်းကပိုကြမ်းလာသည်။ အပြင်ဖက်မှမိုး
သံများကလည်းပိုသည်းလာသည်။

ဆောင်းလုလင်

.....
သဲထန်သည် ရုပ်နေသောအခန်းဝမှခန်းဆီးစကိုလက်ဖြင့်
ဖယ်၍လှုပ်ကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ခန်းဖြစ်နေလေသည်။ ယမင်းကြိုင်
တို့လင်မယားအိပ်ခန်း။

သူက ယမင်းကြိုင်ကိုပွေ့ကာ အခန်းထဲသို့ဆွဲသွင်းလိုက်
သည်။

“ သဲထန်၊ မကောင်းပါဘူးသဲထန်ရယ်၊ လွတ်ပါ ”

ငြင်းဆန်နေသောအသံကပျော့ပျောင်းချို့သာလျှက်ရှိပေ၏။

သဲထန်က ယမင်းကြိုင်အကြောင်းသိပြီးသား။

ယမင်းကြိုင်ကလဲ သဲထန်အကြောင်းသိပြီးသားပင်။

ယမင်းကြိုင်က အမျိုးမျိုးချော့မော့တောင်းပန်သည်။

“ နင်နဲ့ငါနဲ့ကချစ်သူတွေပါယမင်းရယ်၊ တစ်ယောက်အ
ကြောင်းတစ်ယောက်သိပြီးသားတွေပါ ”

“ ဒါပေမယ် ”

သဲထန်ကဆက်၍အပြောမခံတော့ပေ။ ယမင်းကြိုင်ကိုအ
ရုပ်ကလေးတစ်ခုနှယ် ထင်သလိုဆော့ကစားပစ်လိုက်သည်။

“ ဂျိမ်း ! ”

မိုးကြိုးပစ်သံကြောင့် တစ်အိမ်လုံးတုန်ခါသွားလေသည်။

“ အို ”

ယမင်းကြိုင်၏ရုန်းကန်မှုများ အားပျော့သွားခဲ့ပြီ။ အပြင်
မှမိုးစက်တို့၏မှန်ပြတင်းပေါ်သို့ ရိုက်ခတ်ထိမှန်သံက ပြင်းထန်စွာ
မြည်ဟိန်းလျှက်ရှိလေသည်။

ဆောင်းလှလင်

.....

တကယ်တန်းက ယမင်းကြိုင်သည် သဲထန်၏ဇွတ်တရွတ် နိုင်မှုများကိုသိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။ သဲထန်က လိုချင်တာကိုမရအရ ယူတတ်သူ။ သဲထန်၏အလိုကိုလိုက်လျော့ခဲ့ဖူးပေါင်းများပြီ။ သဲထန်က သူတို့အချစ်ကိုပြန်လည်ဆန်းသစ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ အသစ်တည်ဆောက်ဖို့ကြိုးစားနေခြင်းမဟုတ်။

အစရှိထားပြီဆိုတော့လဲ ယမင်းကြိုင်၏ဆန့်ကျင်မှုများက ပျော့ပြောင်းသွားလေသည်။ တကယ်တော့လဲ သူမသည် သဲထန်အပေါ်မှာ အချစ်မကုန်သေးပါလား။

ယမင်းကြိုင်၏ကိုယ်လေးက အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရလွန်း၍ တောင့်တင်းသန်မာလှသော သဲထန်၏လက်မောင်းအိုးကြီးများကြား ဝယ်ရုန်းမရအောင်ပိတ်မိနေလေပြီ။

အပြင်လောကမှာ မိုးတွေသည်းနေသည်။

အိမ်ထဲမှာတော့ မုန်တိုင်းတစ်ခုထန်၍နေလေ၏။

မိုးသည်းထန်စွာရွာသောညမှာမွေးခဲ့၍ သူ့ကို သဲထန်လို နာမည်ပေးခဲ့ကြောင်းအမေကပြောဖူးသည်။ သဲထန်သည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် သည်းလဲသည်းပေ၏။ ထန်လည်းထန်ပေ၏။

ဆောင်းလှလင်

နောက်တစ်နေ့နေ့လည်မှာ တယ်လီဖုန်းသံမြည်လာသည်။
ယမင်းကြိုင်ကောက်၍နားထောင်ကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်း
ဆက်သူမှာ သဲထန်ဖြစ်နေ၏။

“ ဟင်-သဲထန်၊ ဘာလို့အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ရတာလဲ ”

“ နင့်လူကြီးပြန်ရောက်ပလားလို့သိချင်လို့ပါယမင်း ”

“ ဘုရား၊ ဘုရား၊ တကယ်ပြန်ရောက်နေလို့ ဒီဖုန်းကို
သူ့ကိုယ်တိုင်ကောက်ကိုင်ရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲသဲထန်ရယ် ”

သဲထန်သည် ကိုယ်လိုရာကိုပဲသိသည်။ စဉ်းစားဉာဏ်နည်း
လှချေလား။

“ ဟင်- ခုပြန်ရောက်နေလို့လား ”

“ မရောက်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချိန်မရွေးပြန်
ရောက်လာနိုင်တယ်သဲထန်၊ နောက်ဘယ်တော့မှမဆက်ပါနဲ့ ”

“ ဟာ- ဒါဆို၊ ဒီညကော ငါလာခဲ့လို့ရမလားဟင် ”

“ အို- ”

“ ဘယ်လိုလဲ ငါလာခဲ့ရမလား ”

“ ခက်တာပဲသဲထန်၊ သူပြန်ရောက်လာရင်ဘယ်လိုလုပ်မ
လဲ ”

“ သူပြန်ရောက်မရောက် ဘယ်လိုသိနိုင်လဲဟင် ”

ဆောင်းလှလင်

.....
“ မလာပါနဲ့သဲထန်၊ ငါလဲဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး၊
ခက်တာပဲ ”

ယမင်းကြိုင်ခေါင်းရှုပ်သွားရလေပြီ။ သဲထန်သည်တားလို့
ရမည် သူမဟုတ်။ ကိုဘမင်းနှင့်ဆုံမိလျှင်အားလုံးဘဝပျက်သွားနိုင်
သည်။

“ သဲထန်၊ နောက်ဒီဖုန်းကိုလုံးဝမဆက်ပါနဲ့၊ ဘာဆက်
လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါစဉ်းစားလိုက်ဦးမယ် ”

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ယမင်းကြိုင် အပြင်သို့
ထွက်ခဲ့သည်။ သဲထန်ရှိသည်ဆိုက်ကားဂိတ်သို့ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်
၏။ သည်အချိန်အထိ သဲထန်နှင့်သူမ ဘယ်လိုဆက်စခန်းသွားရ
မယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရသေး။

သဲထန်ကိုစိတ်ချလက်ချချိန်းလို့မဖြစ်ပေ။ ကိုဘမင်းသည်
အချိန်မရွေးပြန်ရောက်လာနိုင်ပေ၏။ တခါတရံ တစ်ပတ်လောက်
ကြာတတ်သော်လည်း၊ တခါတခါတော့ သုံးလေးရက်ပဲကြာတတ်
သည်။ ရံဖန်ရံခါလည်း တစ်ညအိပ်ထဲနှင့်ပြန်ရောက်လာတတ်၏။
ကိုဘမင်းအိမ်မှထွက်သွားသည်မှာ ၂နှစ်ညအိပ်ရှိပြီဖြစ်ရာ သည်က
နေ့ပြန်ရောက်မည်ဆိုကရောက်လာနိုင်ပေ၏။

ကိုဘမင်းသည် ဘယ်နေရာသွားမည်၊ ဘယ်လောက်ကြာ
မည်ကို ယမင်းကြိုင်အားပြောသွားတတ်သည်မဟုတ်။ ခရီးမှပြန်

တစ္ဆေအော်သံ

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းလှလင်

လာသည်တိုင် ဘယ်ကပြန်လာသည်ဟုမပြောပေ။ သူ့အလုပ်
ကပြောလို့လဲမရ။ အနီးအနားတဝိုက်ကမြို့လောက်ကိုသွားလျှင်
တစ်ညအိပ်နှင့်လည်းပြန်လာတတ်၏။

တဇွတ်ထိုးနိုင်၍ သူလိုချင်တာတစ်ခုထဲသိသော သဲထန်ကို
သဘောပေါက်အောင်ပြောပြထားမှတော်ကာကျပေမည်။

ဆိုက်ကားဂိတ်သို့မရောက်မီ သဲထန်ညစောင့်လုပ်သော
သမဝါယမဆိုင်ကိုဖြတ်လာရသည်။ ယမင်းကြိုင်သည် သမဆိုင်ထဲ
သို့ဝင်ကြည့်လိုက်၏။ ဈေးဝယ်ရန်ရည်ရွယ်ချက်မရှိပဲ သဲထန်အ
လုပ်လုပ်သည်ဆိုင်မို့ လေ့လာသည့်သဘောဖြင့်ဝင်ခဲ့လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

ယမင်းကြိုင်က ကောင်တာထဲမှပစ္စည်းများကိုလိုက်ကြည့်
ရင်း ကရင်ပတ်ဖ်တစ်ဗူးဝယ်လိုက်လေသည်။

အရောင်းစာရေးမကိုပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်သည်။ ကိုးဆယ်
တန်ဖြစ်နေ၍ ငွေပြန်အအမ်းကိုစောင့်နေရ၏။

စာရေးမက ပြန်အမ်းရမည့်ငွေကိုအံ့ဆွဲထဲမှထုတ်နေဆဲ...
ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စာရေးမက “ ခဏလေးနော် ”-ဟုယမင်းကြိုင်ကိုပြော
ကာ တယ်လီဖုန်းကိုသွားကိုင်၍ စကားပြောနေလေသည်။ ဒီဆိုင်
မှာတယ်လီဖုန်းရှိသားပဲ ။

ဆောင်းလှလင်

.....
ဆိုင်ထဲမှပြန်ထွက်အလာတွင် ယမင်းကြိုင်၌မရေရာသော
စိတ်ကူးတစ်ခုပါလာခဲ့လေ၏။

ဆိုက်ကားဂိတ်တွင် သဲထန်နှင့်တွေ့သည်။

သဲထန်နှင့် လဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ထိုင်စကားပြောကြရင်းမှ
ယမင်းကြိုင်၏အတွေးစိတ်ကူးသည်ပိုမိုခိုင်မာလာခဲ့လေ၏။ သဲထန်
နှင့်သူမကြားမှာ ချိန်းဆိုမှုလုပ်ရန်နည်းလမ်းတစ်ခုကို သူမ စဉ်း
စားမိပေပြီ။

“ ဒီလိုလုပ်သဲထန်၊ နင်တို့ဆိုင်မှာတယ်လီဖုန်းတွေ့ခဲ့
တယ်၊ အဲဒီတယ်လီဖုန်းရဲ့နံပါတ်ကိုငါ့ကိုပြောထား ”

“ ဘာလုပ်မလို့လဲ ”

“ ဦးဘမင်းပြန်ရောက်မလာရင် ညပိုင်းကျ နင်ကို
ဖုန်းဆက်ပြီးအသိပေးဖို့ပေါ့ ”

“ ဟ-တယ်လီဖုန်းက ဆိုင်ထဲမှာထားတာဟ၊ ဆိုင်တခါး
ကိုအပြင်ကသော့ခတ်ပြီး ချိတ်ပိတ်သွားတာ၊ နင်ဖုန်းဆက်တာကို
ငါဘယ်လိုနားထောင်လို့ရမှာလဲ ”

ယမင်းကြိုင်က အသိရခက်စွာပြုံးလိုက်သည်။

“ ငါသိပါတယ်၊ ငါက နင်ဆီကိုဖုန်းဆက်ပြီး စကားနဲ့
ပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အသိပေးရုံလေးရယ်ပါ ”

“ ဘယ်လို ”

“ ဒီလိုလုပ်မယ်ဟာ၊ ညအထိဦးဘမင်းပြန်ရောက်မလာ
ရင် နင်ဆိုင်ကဖုန်းကိုငါဆက်လိုက်မယ် ”

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
“ ငါဖုန်းကိုင်လို့မရပါဘူးဆို ”

“ နားထောင်ပါဦး၊ နင်ဖုန်းသွားကိုင်စရာလဲမလိုပါဘူး၊ ဒီမယ်၊ လူမရှိတဲ့ရုံးခန်းထဲကဖုန်းကို ညကြီးမင်းကြီးမှာဘယ်သူက ဆက်သွယ်မှာလဲ၊ အဲဒီတော့ ရုံးခန်းထဲကတယ်လီဖုန်းသံမြည်လာရင် ငါဆက်တာပဲလို့သာမှတ်လိုက်ပေတော့၊ ငါကလဲ ဦးဘမင်း ပြန်ရောက်မလာမှ ဖုန်းဆက်မယ်၊ ပြန်ရောက်လာရင်မဆက်တော့ဘူး၊ အဲဒီတော့ ရုံးခန်းထဲကတယ်လီဖုန်းသံကြားရရင် ဦးဘမင်း ပြန်မရောက်သေးလို့ပဲ၊ ငါ့ဖက်ကဖုန်းဆက်တဲ့အသံမကြားရင်တော့ ဦးဘမင်းပြန်ရောက်နေပြီလို့မှတ် ”

“ ဟာ-ပိုင်လှချည်လားယမင်းရယ်၊ နင်စိတ်ကူးကောင်းလှချည်လားဟာ ”

“ နင်နေတဲ့ကလေးကနေ ရုံးခန်းထဲကတယ်လီဖုန်းသံ ကိုကြားရလို့လား ”

“ ကြားရတယ်၊ ကောင်းကောင်းကြားရတယ်၊ ငါနင့်ဆီက ဖုန်းသံကိုမျှော်နေမယ်ယမင်း ”

“ နေဦးဟဲ့၊ တခါတခါ ဖုန်းလိုင်းတွေပူးပြီး ဖုန်းမခေါ်ပဲ အသံတွေမြည်လာတာမျိုးရှိသေးတယ်၊ အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်နေလို့ ငါက မဆက်ပဲငါဆက်တယ်ထင်နေရင်ခက်ဦးမယ်၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ တို့အချိန်တစ်ချိန်သတ်မှတ်လိုက်ရအောင် ”

“ ဟင် ”

ဆောင်းလှလင်

“ ငါ ည၁၂နာရီတိတိမှာ နင့်ဖက်ကဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်
လိုက်မယ်၊ ဦးဘမင်းပြန်ရောက်မလာရင်ပေါ့၊ ၁၂နာရီတိတိမှာဖုန်း
သံမြည်လာရင် ဦးဘမင်းပြန်မရောက်သေးဘူး၊ နင်လာလို့ရတယ်
ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ”

“ ၁၂နာရီထိစောင့်ရမှာပေါ့ ”

“ ဒါလောက်တော့စောင့်ရမှာပေါ့သဲထန်၊ ကဲ-နင့်ဆိုင်က
ဖုန်းနံပါတ် ငါ့ကိုပြော ”

သဲထန်က သမဝါယမဆိုင်၏ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ့အိတ်ထဲ
တွင်ပါလာသောစီးကရက်ဗူးထဲမှ ငွေရောင်စက္ကူစနောက်ကြောတွင်
ရေးပေးလိုက်သည်။

“ ငါတို့အချိန်းအချက်ဟာသိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်သဲထန် ”

“ နင့်ယောကျ်ားကြီးပြန်မရောက်မှဆက်မှာဆို၊ ဖုန်းသံ
ကြားရင်ငါလာမယ်၊ မကြားရင်မလာဘူးပေါ့၊ ပြသနာမဟုတ်ပါဘူး
ဟာ ”

“ ငါပြောသလို ဖုန်းလိုင်းပူးပြီး ည၁၂နာရီမှာဖုန်းခေါ်သံ
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မြည်လာရင်ကော ”

“ အဲ့လောက်စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး ”

“ လိုတယ်သဲထန်၊ ပိပိရိုရိုဖြစ်အောင် အခုကတည်းက
စီစဉ်ထားမှ၊ ဒီလိုလုပ်စို့ ”

အကြံအစည်တစ်ခုအတွက် ကြိုတင်အကွက်ချစီစဉ်တတ်
သောမိန်းမတို့၏ဉာဏ်ကား ကြောက်စရာကောင်းလှပေစွ။

ဆောင်းလှလင်

“ တယ်လီဖုန်းကိုသုံးကြိမ်ခေါ်မယ်၊ တစ်ကြိမ်နဲ့တစ်ကြိမ် ကြားမှာနှစ်မိနစ်စီခြားပြီးသုံးကြိမ်သုံးခါခေါ်မယ်၊ ဒါဆို အသံမှား ဝင်တဲ့ဖုန်းနဲ့ရောစရာမရှိတော့ဘူး၊ မှတ်မိတယ်နော် ”

“ အေးပါ ”

“ ဖုန်းတစ်ခါခေါ်ရင်လဲ ခေါ်သံသုံးကြိမ်မြည်ပြီးတာနဲ့ ဖြတ်လိုက်မယ် ”

“ ဘယ်လို ”

“ ဒီလိုဟာ၊ ဖုန်းသံမြည်ရင် ခေါ်သံတစ်ခုနဲ့တစ်ခုကြားမှ အချိန်ခဏလေးပြတ်ပြတ်သွားတယ်မဟုတ်လား ”

“ အင်း ”

“ အဲဒီလိုအသံမျိုးသုံးခါမြည်ပြီးတာနဲ့ ငါကဖုန်းကိုချ လိုက်မယ်၊ နှစ်မိနစ်နားမယ်၊ ပြီးရင် နောက်တစ်ခါထပ်ခေါ်မယ်၊ သုံးခါခေါ်သံမြည်တာနဲ့ပြန်ချလိုက်မယ်၊ နှစ်မိနစ်ခြားပြီးနောက်တစ် ခါထပ်ခေါ်မယ်၊ ခေါ်သံသုံးခါမြည်ရင်ဖြတ်လိုက်မယ်၊ အဲဒီတော့ ဖုန်းခေါ်တဲ့အကြိမ်က သုံးကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်မြည်ရင် ခေါ်သံသုံးခါ မြည်လိမ့်မယ်၊ နင်မှတ်မိတယ်နော် ”

“ မှတ်မိပါပြီဃမင်း ”

“ ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦး ”

“ ငါ့ကိုများကလေးကျနေတာပဲ၊ တယ်လီဖုန်းကိုသုံးခါ ခေါ်မယ်၊ တစ်ခါနဲ့တစ်ခါကြားမှ ၂မိနစ်ပြတ်မယ်၊ တစ်ခါခေါ်ရင် အသံသုံးခါမြည်မယ်၊ ကဲ-ဒါပဲမဟုတ်လား ”

ဆောင်းလှလင်

.....
 “ သေချာအောင်စီစဉ်ရတာပါသဲထန်ရယ်၊ ကဲ-ဒါဆိုရင်
 ညာ၂နာရီမှာ တယ်လီဖုန်းသံကိုနင်နားထောင်နေပေတော့၊
 ငါပြော တဲ့အတိုင်းအသံကြားရရင် သူပြန်မရောက်သေးလို့ပဲ၊
 နင်လာလို့ ရတယ်၊ ဖုန်းသံမကြားရင်တော့ သူပြန်ရောက်နေပြီ၊
 နင်မလာနဲ့ တော့၊ မှတ်မိတယ်နော်သဲထန် ”

ထိုညတွင် သဲထန်သည် ယမင်းကြိုင်ထံမှဆက်သွယ်လာ
 မည်တယ်လီဖုန်းသံကို ဝိရိယရှိစွာစောင့်မျှော်နေပေသည်။ ဖုန်းသံ
 ထွက်ပေါ်လာလျှင် မကြားရမည်စိုး၍ ခပ်ဝေးဝေးသို့ပင်မသွားပဲ
 ဆိုင်အနီးတွင်ကပ်၍စောင့်နေပေသည်။

ဆေးလိပ်တလှည့်သောက်ရင်း၊ ကွမ်းတစ်လှည့်ဝါးရင်း
 ဖြင့် ယမင်းကြိုင်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းသံကိုစောင့်မျှော်နေခဲ့ရာ...

ညာ၂နာရီတိတိအချိန်တွင် ...

ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...

ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...

ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...

သုံးကြိမ်သုံးခါ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံထွက်ပေါ်လာလေ၏။
 သူကလက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

၂မိနစ်တိတိပြည်ချိန်တွင် နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍-
 ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...
 ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...
 ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...

ဖုန်းခေါ်သံသုံးကြိမ်ပြန်ပြန်၏။ သေချာပြီ၊ ဒါ ယမင်း
 ကြိုင်ဖက်မှဆက်သွယ်သည်ဖုန်းသံ၊

နောက်ထပ်၂မိနစ်ခြားပြီးချိန်တွင် တစ်ခါထပ်၍
 ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...
 ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...
 ကလင် ... .. ကလင် ... လင် ... .. လင်...

ဖုန်းခေါ်သံသုံးကြိမ်ပြန်လိုက်ပြန်လေ၏။
 ထို့နောက် ရုံးခန်းထဲကတယ်လီဖုန်းဆီမှ ဘာသံမှမကြား
 ရတော့ချေ။

သဲထန်သည် ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီး
 နောက် ယမင်းကြိုင်တို့အိမ်ရှိရာသို့ ခြေလျင်ထွက်လာခဲ့လေ၏။
 ယမင်းကြိုင်က အဝင်တခါးဝမှစောင့်မျှော်နေပေသည်။
 အင်အားပြင်းသောမုန်တိုင်းတစ်ခုထန်ခဲ့ပြန်လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

ယင်းသို့ဖြင့်...
 လူမရှိသောအခန်းမှ ကောက်ကိုင်နားထောင်လို့မရသော
 တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးကို သူတို့က သူတို့၏အချစ်သင်္ကေတအဖြစ်
 အသုံးချခဲ့လေသည်။

သဲထန်က ညသန်းခေါင်တွင် ... ခေါ်သံသုံးကြိမ်မြည်၍
 တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ် ၂မိနစ်စီခြားကာ၊ တစ်ခါခေါ်လျှင် ခေါ်သံ
 သုံးကြိမ်ထွက်သော တယ်လီဖုန်းသံသင်္ကေတကို “အချစ်ခေါ်သံ”
 ဟုကင်ပွန်းတပ်လေသည်။

ကိုဘမင်း ခရီးရက်ရှည်ထွက်၍အလုပ်လုပ်သည့်အခါတိုင်း
 ညသန်းခေါင်၁၂နာရီတိတိအချိန်များ၌ သမဝါယမဆိုင်မှတယ်လီ
 ဖုန်းသည် သစ္စာဖောက်ဖျက်သူနှစ်ဦး၏ **ကြာဇာတ်လမ်း**အတွက်
 အောင်သွယ်တော်တာဝန်ကိုထမ်းဆောင်ခဲ့ရလေ၏။

အချစ်ခေါ်သံသင်္ကေတသည် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်
 အဆင်ပြေသော ဆက်သွယ်နည်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် ယမင်းကြိုင်က သူမ၏အိမ်သို့ဝင်ထွက်ရ
 မည့်နည်းလမ်းကိုပါသတ်မှတ်ပေးခဲ့လေ၏။

အိမ်ရှေ့မှပြောင်ဝင်လာ တာများလျှင်
 ပတ်ဝန်းကျင်ကသတိထားမိမည်စိုးသောကြောင့်ပင်။

ဆောင်းလုလင်

.....
အိမ်နောက်ဖေး၌လမ်းကြားလေးတစ်ခုရှိကာ သံတံတိုင်း
တွင် မလွယ်ပေါက်တစ်ခုဖောက်ထားလေသည်။ မလွယ်ပေါက်ကို
သံတခါးတပ်ထားကာ သော့ဖြင့်အသေအချာခတ်ထားလေ၏။

ယမင်းကြိုင်က သဲထန်လာသည်ညများတွင် နောက်ဖေး
လမ်းကြားမလွယ်ပေါက်မှဝင်စေခဲ့သည်။ သူမက မလွယ်ပေါက်တ
ခါးသော့ကိုကြို၍ဖွင့်ကာ ချိတ်ရုံလေးချိတ်ပေးထားခဲ့သည်။ ပြန်
တော့လဲ နောက်ဖေးမလွယ်ပေါက်ကပင်ပြန်စေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဖောက်ပြန်ရေးဇာတ်လမ်းသည် အ
ကွက်စေ့ပိုစွာဖြင့် သက်တမ်းရှည်ကြာလာခဲ့ရာ တစ်နှစ်ပင်ကျော်
လွန်လာခဲ့လေ၏။ ကိုဘမင်းခရီးရှည်ထွက်သောရက်များက သူတို့
အတွက် မုန်တိုင်းထန်သောညများဖြစ်ခဲ့သည်။ ရမ္မက်မုန်တိုင်း
တစ်ခုက အိမ်ကလေးထဲဝယ် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါထန်ခဲ့ဖူးလေပြီ။

ကြာတော့ ယမင်းကြိုင်သည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမှများ တ
စစကင်းကာ ရဲတင်းလာခဲ့ရလေ၏။ အစပိုင်းတွင် အပြစ်ကျူးလွန်
ရသည့်အတွက် ထိတ်လန့်ချောက်ချားရသောစိတ်များသည် ပိုရိ
သေသပ်စွာလှုပ်ရှားနိုင်မှုကြောင့် တဖြည်းဖြည်းရိုး၍သွားလေ၏။

ယမင်းကြိုင်သည် ကြာလေကြာလေ ကိုယ်ကိုကိုယုံကြည်
မှုရှိလာလေ... ၊ သူမလုပ်သမျှကို ကိုဘမင်းမသိနိုင်။

ကိုဘမင်းသည် တကယ်လည်း ထိုအကြောင်းများကိုမသိ
ခဲ့ချေ၊ လုံးဝမရိပ်မိခဲ့ချေ။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

သို့သော်...

မကောင်းမှုတစ်ခုအားထိန်ဂှက်ထားနိုင်မှသည် အချိန်ကာ
လကန့်သတ်မှုတစ်ခုအထိသာ လုံခြုံမှုရှိနိုင်လေမည်။ သဘာဝတ
ရားကိုယ်၌က မကောင်းမှုဖက်၌ရပ်တည်ပေးခဲ့ပါလျှင် လောကပါ
လတရားများပျက်ယွင်း၍ လူ့အဖွဲ့အစည်းတခုလုံး ရစရာမရှိအောင်
ဆုပ်ယုတ်သွားပေလိမ့်မည်။

မကောင်းမှုဒုစရိုက်တစ်ခုအား ထိန်ဂှက်ထားနိုင်မှသည်
အချိန်ကာလတစ်ခုအထိသာသက်တမ်းရှည်နိုင်ပေ၏။ ဆိတ်ကွယ်ရာ
ဟူ၍မရှိဟုဆိုထားသည်မဟုတ်ပါလော။

ကိုဘမင်းသည် တစစနှင့် ယမင်းကြိုင်၏ပြောင်းလဲမှုကို
သတိထားမိလာလေသည်။

ယမင်းကြိုင် ၊

အလိုဆန္ဒရမ္မက်ကြီးသည်မိန်းမ။

ထိုမိန်းမသည် လင်နှင့်မယားဆက်ဆံရေးတွင် တက်ကြွ
ခဲ့သည်၊ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်၊ အမြဲတစေ နိုးကြွလှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

.....
လင်ယေကျ်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုဘမင်းသည် ယမင်းကြိုင်အကြောင်းကိုသိသည်။

ခုတလောတွင် ယမင်းကြိုင်နှင့်ဆက်ဆံရေးများက အေးစက်နေခဲ့၏။ ယခင်က သူ့ခရီးထွက်လျှင်လက်ချိုးရေတွက်စောင့်မျှော်နေလေ့ရှိသည်မိန်းမ။

လင်မယားနှစ်ကိုယ်ကြားဆက်ဆံမှုများ၌ ပျော်မွေ့ ထုံမှု့လေ့ရှိသောယမင်းကြိုင်၊ တက်ကြွနိုးကြားမြဲဖြစ်သော ယမင်းကြိုင်သည်...

ကိုဘမင်းအပေါ်မှာဆက်ဆံမှု ထိုင်းမှိုင်းလာခဲ့၏။ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသလိုအေးစက်နေပေ၏။ သူမအသွင်က လှောင်ချိုင့်ထဲမှ ငှက်တစ်ကောင်အစာဝ၍ အဆီအစ်နေပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။ လှောင်ချိုင့်ထဲကငှက်ကို မည်သူအစာကျွေးထားလေသနည်း။ သခင်မကျွေးသောအစာကို လှောင်ချိုင့်ထဲကငှက်ငယ်သည် သူ့ဖာသာမည်သို့ရှာဖွေစားသောက်နေပါလိမ့်။

ဒါတွေက ကိုဘမင်း၏စိတ်တွင် ထင်၍ထင်ဟပ်လာသော မနောအာရုံရိုက်ခတ်မှုများဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ထဲမှသံသယမို့ ကိုဘမင်းကထုတ်ဖော်စွပ်စွဲခြင်းမပြုခဲ့ပါသေးချေ။ စိတ်ထဲမှာပဲတေးထားလိုက်သည်။

တစ်နေ့တော့ ကိုဘမင်းသည် ကုတင်ပေါ်တွင်ပက်လက်လှန်လဲလျောင်းရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်နေရာ... ညောင်းညာလာ၍ စာအုပ်ကိုဘေးချပြီးအညောင်းဆန့်လိုက်သည်။ သူက

ဆောင်းလုလင်

.....
မှောက်ရက်အနေအထားဖြင့် ကျောဆန့်ရင်း ကုတင်အောက်ကို မျက်လုံးရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ကုတင်နှင့်နံရံကြားမှကွက်လပ်နေရာကြမ်းပြင် ပေါ်တွင်ပြန်ကြံနေသော ဖြူဖြူအမှန်များကိုမြင်လိုက်ရလေသည်။

ကိုဘမင်းက ကုတင်ပေါ်မှမှောက်ရက်အနေအထားနှင့်ပင် ထိုအဖြူမှန်များကို လက်ညှိုးဖြင့်ကော်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဆေးလိပ်ပြာများပါတကား၊ စီးကရက်ပြာများဖြစ်လေသည်။

သူသည် ကုတင်ကြားသို့ဆင်းကာ သေချာကြည့်ရှုခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ အစီခံပါသောဒူးယားစီးကရက်၏ အစီခံအထိသောက်ထားသောစီးကရက်တို့တစ်စကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယမင်းကြိုင်များဆေးလိပ်သောက်နေသလား။ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ယမင်းကြိုင်ဆေးလိပ်သောက်သည်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူး။

သူသည် ယမင်းကြိုင်ကို စီးကရက်တို့အကြောင်းမမေးခဲ့ချေ။ စီးကရက်ပြာစများကိုကိုယ်တိုင်သိမ်းဆည်းကာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့သည်။

ယမင်းကြိုင်ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ယမင်းကြိုင် အမူအရာမပျက်၊ တစက်မှမပျက်။

သူက အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ယမင်းကြိုင်မသိအောင်လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ...

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

နောက်ဖေးဖက်အုတ်တံတိုင်းကိုဖောက်ထားသည် မလွယ်
တခါးပေါက်သံတခါးမှ သံသယဖြစ်ဖွယ်အနေအထားများကိုတွေ့
လိုက်ရလေသည်။

သံတခါး၏အိမ်အတွင်းဖက်ဘေးတွင် ကွမ်းတံတွေ့ကွက်
ကိုတွေ့ရသည်။ သံတခါးကိုခတ်သောသော့ကိုစစ်ဆေးကြည့်ရာ...
သော့အကြောင်းကျွမ်းကျင်ပြီးဖြစ်သော ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတယောက်
အနေဖြင့် သော့၏မူမမှန်မှုကိုမြင်တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

သော့အိမ်သည် တခါတရံမှသုံးသောသော့လိုသံချေးများ
တက်မနေ၊ သော့ပေါက်သည် ချော့၍ပြောင်နေသည်။ ပြီးတော့
သော့ခလောက်ချိတ်ထားသည် သံကွင်း၊ သံကွင်းသည်လဲ မကြာ
ခဏဖွင့်ထားသောကြောင့် ချိတ်သည်နေရာ၌ သံချေးများကွာ၍
ပြောင်ချောနေလေသည်။

သေချာကြည့်မည်ဆိုလျှင် နောက်ဖေးလမ်းကြားတဝိုက်
နှင့်သံမလွယ်တခါးပေါက်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖိနပ်ရာများကိုတွေ့နိုင်ပေ
သေးသည်။ ယောက်ျားစီးဖိနပ်တစ်ခု၏ အသွားအပြန်ခြေရာများ
နှင့် ယင်းနှင့်ယှဉ်လျှက် မိန်းမဖိနပ်ရာ။

မိန်းမဖိနပ်ရာကတော့ ခြံဝန်းအတွင်းဖက်အထိသာရှိပြီး
နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲထိကျော်လွန်မသွားခဲ့ချေ။

ဆောင်းလှလင်

.....
 ခြေရာနှင့် သဲလွန်စများကို အကဲခတ်ကြည့်လျှင် အိမ်ထဲသို့
 လူတယောက်ချင်း နင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည် လက္ခဏာပင်ဖြစ်လေ၏။
 ထို လူသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုလူသည်
 တစ်ကြိမ်ထဲ မက၊

အကြိမ်ကြိမ်အခါခါဝင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။
 အိမ်ထဲသို့ ကျူးလွန်လာသော ထိုလူကို အိမ်ထဲမှလူက
 ကြိုဆိုခဲ့သည်မှာ လဲထင်ရှားသည်။

ယမင်းကြိုင်သည် မည်သူ့ကို အိမ်ထဲထိဖိတ်ခေါ်ခဲ့လေသ
 နည်း။ ဆေးလိပ်သောက်တတ်၊ ကွမ်းစားတတ်သော ယောက်ျားတစ်
 ယောက်ကို အိမ်ခန်းထဲထိခေါ်ကာ ကုတင်ပေါ်တွင် ဧည့်ခံခဲ့သော
 အထောက်အထားများကို ကိုဘမင်းတိကျစွာ တွေ့ရှိလိုက်လေပြီ။

ကိုဘမင်းသည် ဖော်ကားခံရလေခြင်းဆိုသည် အသိဖြင့်
 ဒေါသထွက်ကာ အသားများတဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ယမင်းကြိုင်ကို စွပ်စွဲလျှင်တော့ ယမင်းကြိုင်က ငြင်းလိမ့်
 မည်။

ကိုဘမင်းဒေါသကို ထိမ်းလိုက်၏။ သွေးပူစွာ ဖြေရှင်းလိုက်
 လျှင် မိမိဖက်မှ အမှားဖြစ်သွားလိမ့်မည်။ သွေးအေးအေးထားစဉ်း
 စားမှ။ ယမင်းကြိုင်မငြင်းနိုင်အောင် ထိထိမိမိကိုင်တွယ်မှဖြစ်မည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
ကိုဘမင်းက စတိုခန်းအတွင်းဖက်မိုးယိုသည်ကိုအကြောင်း
ပြကာ ပြုပြင်ရန်အတွက် တစ်ထပ်တိုက်၏မျက်နှာကျက်ကြားသို့
တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။

တကယ်မိုးယိုနေသောအပေါက်ကိုလဲဖာထေးကာ... မျက်
နှာကျက်အဖြစ်အသုံးပြုထားသောသစ်သားစများကိုပါ လိုအပ်မည်
ထင်သည်အတိုင်းပြုပြင်ထားခဲ့လိုက်၏။

ကိုဘမင်းသည် အောက်ထပ်ရှိအခန်းတိုင်း၏တည်တည်၌
ချောင်းကြည့်ပေါက်များဖောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ညှော်ခန်းနှင့်တည်တည်မှာ တစ်ပေါက်၊ အိပ်ခန်းအပေါ်
တည်တည်တွင်တစ်ပေါက်၊ မီးဖိုခန်းအပေါ်တွင်တစ်ပေါက်၊ အိမ်
သာနှင့်ရေချိုးခန်းထဲတွင် တစ်ပေါက်။ အပေါ်ထပ်မျက်နှာကျက်
အတွင်းမှချောင်းကြည့်လျှင် နေရာအနှံ့မကျန်အောင် အပေါက်များ
ဖောက်ထားခဲ့လေသည်။ သည်လုပ်ငန်းများကတော့ ကိုဘမင်းအ
တွက်အသေးအဖွဲ့အလုပ်ကလေးတွေ။

ထို့နောက် သွားလာလှုပ်ရှားရာတွင်လွယ်ကူစေရန် သစ်
သားချောင်းများကို မျက်နှာကျက်ထုတ်တန်းများတွင် ထိုးထားခဲ့
လိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ...
ခရီးထွက်မည်ဟု အကြောင်းပြကာ ကိုဘမင်းအိမ်မှထွက်
လာခဲ့လေ၏။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

တကယ်တန်းကျတော့ ကိုဘမင်းသည် ထိုနေ့ညနေပိုင်း အချိန်မှာပင်... မိမိအိမ်၏မျက်နှာကျက်ကြားသို့ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ် လေသည်။ တစ်နယ်တကျေးမှ သူ့စိမ်းအိမ်များကိုပင် ဖောက်ထွင်း ဝင်နေကျကိုဘမင်းအဖို့ ကိုယ်အိမ်ကိုယ် လူမသိအောင်ပြန်ဝင်ဖို့က အလွယ်လေးသာ။

ကိုဘမင်းတွင် ရေဗူးနှင့်စားစရာကိတ်မုန့်ခြောက်များပါ လာခဲ့သည်။ အထပ်ခိုးတွင် မည်မျှအချိန်ကြာကြာပုန်းအောင်းအကဲ ခတ်ရမည်ကိုမသိနိုင်သည့်အတွက် လိုအပ်သမျှအစုံသယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညအမှောင်ထုစိုးမိုးလာလေပြီ။

အိမ်ထဲမှယမင်းကြိုင်၏အပြုအမူများမှာ မည်သို့မှထူးခြား ခြင်းမရှိသေးပေ။ ယမင်းကြိုင်သည် ညစာထမင်းစားသောက်ပြီး နောက် ဧည့်ခန်းသို့လာကာ တီဗွီထိုင်ကြည့်နေ၏။

ကိုဘမင်းသည် မျက်နှာကြက်အမိုးထဲတွင် ကြောင်တစ် ကောင်လိုပေါ့ပါးစွာလျှောက်ကာ ဧည့်ခန်းနှင့်တည်တည်သို့လာခဲ့ လိုက်၏။ အသင့်ဖောက်ထားသောအပေါက်မှတစ်ဆင့် အောက်မှ ယမင်းကြိုင်ကိုမျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ယမင်းကြိုင်အမူအရာကဘာမှထူးခြား။ အေးဆေးတည် ငြိမ်စွာပင်တီဗွီထိုင်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဆောင်းလှလင်

.....

ညဆယ်နာရီအထိ သည်အတိုင်း။

ဆယ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်တွင် ယမင်းကြိုင်က ပျင်းရိလာ သည့်အလား အညောင်းဆန့်လိုက်ကာ တီဗွီကိုပိတ်လိုက်လေသည်။ တီဗွီအစီအစဉ်မှာစိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းလှပေ။

ယမင်းကြိုင်က ဧည့်ခန်းထဲမှထလာခဲ့ကာ အိပ်ခန်းတွင်း သို့ဝင်သွားလေသည်။ ဧည့်ခန်းမီးကိုပိတ်မထားခဲ့သေး။

ကိုဘမင်းကလဲ မျက်နှာကျက်အပေါ်မှညင်သာစွာတွား သွားကာ အိပ်ခန်းအပေါ်တည့်တည့်နေရာသို့လိုက်ခဲ့လိုက်သည်။

ဖောက်ထားသောအပေါက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့... ယမင်းကြိုင်သည် အိပ်ခန်းထဲအရောက်တွင် ကုတင်ပေါ် သို့လှဲအိပ်လိုက်သည်။

ကိုဘမင်းစိတ်ထဲ၌ဇဝေဇဝါဖြစ်သွား၏။ ယမင်းကြိုင်၏အ ပြုအမူများသည် ယခုအချိန်ထိ သံသယဖြစ်ဖွယ်တစ်ခုမှမရှိပါလား။ သူပင် အတွက်လွဲလေပြီလား။

ကိုဘမင်းကသည်းခံကာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေခဲ့ပါ၏။

ယမင်းကြိုင်က မှေးကနဲအိပ်ပျော်သွားပုံပင်ရလေသည်။

သို့သော်- ဧည့်ခန်းမီးကိုပိတ်မထားခဲ့ခြင်းတစ်ချက်က စဉ်းစားစရာဖြစ်နေ၏။

သို့နှင့် အချိန်တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးလာရာ ညသန်း ကောင်သို့ပင်နီးလာခဲ့လေပြီ။

ဆောင်းလှလင်

.....
အိပ်ပျော်နေသော ယမင်းကြိုင်သည် ဆတ်ကန်လန်နိုး
လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ယမင်းကြိုင်က ကုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်လေသည်။

သူမသည် ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ ထွက်သွားပြန်လေသည်။

ကိုဘမင်းက ယမင်းကြိုင်ရှိသည် ဧည့်ခန်းသို့ အပေါ်မှ
လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ယမင်းကြိုင်က ဧည့်ခန်းဆက်တီတွင် ထိုင်လိုက်ကာ တိုင်
ကပ်နာရီကို မကြာမကြာ မော်ကြည့်နေလေသည်။ သူမထိုင်နေသည်
က တိုင်ကပ်နာရီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ကိုဘမင်းသည် ယမင်းကြိုင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်
နေခဲ့သည်။ တစ်ခုခု ထူးခြားလာတော့မည်ဆိုတာကို သူ့စိတ်က အ
လိုလို သိနေ၏။

ယမင်းကြိုင်က တိုင်ကပ်နာရီကို မကြာမကြာ မော်ကြည့်
နေဆဲ၊

၁၂နာရီထိုးလုတွင် ယမင်းကြိုင်က ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တ
ရက် ထလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းစင်ရှိရာသို့ သွားသည်။ တယ်လီ
ဖုန်းကို မလိုက်သည်။ တိုင်ကပ်နာရီမှ ၁၂နာရီတီးလုံး သံထွက်ပေါ်
လာလေ၏။

သူမက တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ခိုင်ခွက်ကို လှည့်၍ နံပါတ်တစ်
ခုဆီသို့ ဆက်သွယ်လိုက်လေ၏။

ဆောင်းလှလင်

.....
ကိုဘမင်းသည် ကိုယ်အနေအထားကိုပြင်ကာ ယမင်း
ကြိုင် လှည့်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များကို မြင်အောင်ကြည့်
၍ လိုက်မှတ်နေလိုက်သည်။

သုံး-

လေး-

ခြောက်-

ရှစ်-

နောက်ဆုံးလှည့်လိုက်သောနံပါတ်မှာ တစ်လား နှစ်လား၊
ကိုဘမင်းမသဲကွဲလိုက်ချေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရှေ့လေးလုံးကိုတော့ သေ
ချာမှတ်သားထားလိုက်နိုင်လေ၏။ သုံး-ဂဏန်းနှင့်စသောနံပါတ်ဆို
တော့ ကမာရွတ်မြို့နယ်တဝိုက်ကတယ်လီဖုန်းတစ်လုံးပင်ဖြစ်လေ
မည်။ ယမင်းကြိုင်သည် ညာ၂နာရီတိတိအချိန်ကိုစောင့်ဆိုင်းကာ
တစ်ဖက်မှ သူ့လူကို တယ်လီဖုန်းဖြင့်ဆက်၍ချိန်းဆိုခြင်းပေပဲ။ ကို
ဘမင်းကသဘောပေါက်လိုက်လေပြီ။

ယမင်းကြိုင်ပြောဆိုသည်စကားများကိုကြားရရန် ကိုဘ
မင်းကမျက်နှာကျက်ကိုကပ်ကာနားထောင်နေခဲ့သည်။

သို့သော် ယမင်းကြိုင်သည် ဘာစကားမှမပြောပဲ တယ်
လီဖုန်းကိုချလိုက်လေ၏။ တစ်ဖက်မှပြန်မထူး၍ ချထားလိုက်လေ
သလား။

မဟုတ်ပေ။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ယမင်းကြိုင်က ဖုန်းခွက်ကိုနောက်တစ်ကြိမ်ပြန်မကာ နံ
ပါတ်ဒိုင်ခွက်ကိုလှည့်လိုက်ပြန်၏။

သည်တစ်ခါတော့ သူမခေါ်ဆိုသောနံပါတ်ငါးလုံးစလုံးကို
ကိုဘမင်းမှတ်သားလိုက်နိုင်၏။ ရှေ့လေးလုံးမှာ ယခင်နံပါတ်များ
အတိုင်းဖြစ်၍... ပထမတစ်ကြိမ်က တစ်လား၊နှစ်လားမသဲကွဲလိုက်
သောနံပါတ်မှာ နှစ်-ဖြစ်နေသည်။

သည်တစ်ခါလဲ ယမင်းကြိုင်က စကားမပြောပဲဖုန်းကိုချ
ပစ်လိုက်ပြန်၏။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ယမင်းကြိုင်သည် တယ်လီဖုန်းစင်ရှေ့မှခွာမသွားသေးချေ။
တယ်လီဖုန်းဖြင့်တစ်ဖက်သို့ခေါ်ပြီးမှ ဘာစကားမှမပြောပဲ ချ-ချ
ထားသောယမင်းကြိုင်အပြုအမူကို ကိုဘမင်းနားမလည်နိုင်ပဲဖြစ်
နေသည်။

ယမင်းကြိုင်က ယခင်ဖုန်းနံပါတ်ကိုပင်နောက်တစ်ကြိမ်
လှည့်လိုက်ပြန်၏။ သည်တစ်ခါတော့ ကိုဘမင်းသည် ယမင်းကြိုင်
ဖုန်းကိုချထားချိန်နှင့်နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ခေါ်ချိန်ကြားကို ၁-၂-၃-
၄... ရေတွက်ကာ အချိန်ကိုမှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

နံပါတ်၁၀၀ကျော်အရောက်တွင် ယမင်းကြိုင်က နောက်
ဆုံးတစ်ခါဖုန်းနံပါတ်ကိုလှည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သည်တစ်ခါ
တွင်လည်း သူမကဘာစကားမှမပြောပါ။ တစ်ဖက်သို့ဖုန်းလှိုင်းဝင်
နေသည်အသံကို မျက်နှာကြက်ပေါ်မှကိုဘမင်းပင်ကြားနေရသည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
ခေါ်သံသုံးကြိမ်မြည်ပြီးသည်နှင့် ယမင်းကြိုင်ကဖုန်းကိုစင်ပေါ်ပြန်
တင်လိုက်ပြန်၏။

တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းလာကိုင်သည်ကိုမစောင့်ပဲ ဘာ
ကြောင့်ဖုန်းကိုဖြတ်ပစ်လိုက်ပါလိမ့်၊ ကိုဘမင်းနားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်နေရ၏။

သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ ယမင်းကြိုင်က ဖုန်းစင်ရှေ့မှခွာ
သွားခဲ့လေပြီ။ ဖုန်းကိုထပ်မဆက်တော့။

သူမကနောက်ဖေးဖက်ဆီသို့လျှောက်သွားလိုက်၏။

ကိုဘမင်းလိုက်ခဲ့ရပြန်သည်။

ယမင်းကြိုင်တစ်ယောက် မီးဖိုခန်းထဲ၌အလုပ်များနေပြန်
၏။

သူမက လျှပ်စစ်ရေခွေးအိုးထဲသို့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ နွား
နို့အစိမ်းများကိုယူကာ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပလပ်
တွင်ဂျိုင်းကာ နွားနို့ကိုကြိုထားလေ၏။

ထို့နောက် ရေခဲသေတ္တာထဲမှကြက်ဥတစ်လုံးကိုထုတ်ယူ
ကာ နွားနို့ထဲသို့အစိမ်းလိုက်ဖောက်ထည့်လိုက်၏။ ဘာလုပ်တာလဲ၊
ဘာလုပ်နေတာလဲ။

ကိုဘမင်းသည် ယမင်းကြိုင်လုပ်ရပ်များကိုနားမလည်နိုင်
တော့ချေ။ သို့သော် သူမကတော့ အသံမထွက်အောင်မျက်နှာကြက်
ပေါ်မှကြည့်နေဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်ကမိနစ် ၂၀သာသာနာရီဝက်ခန့်ကုန်လွန်သွားသည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ယမင်းကြိုင်သည် မီးဖိုခန်းထဲမှာပင်ထိုင်ရင်း နွားနို့ဆူ
သည်ထိထိုင်စောင့်နေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ...

ဒေါက်- ဒေါက်- ဒေါက်- -

မီးဖိုခန်းတခါးကို အပြင်မှခေါက်လိုက်သောအသံကထွက်
ပေါ်လာလေ၏။

ယမင်းကြိုင်ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်နည်းတူ... ကိုဘမင်း
သည်လည်း နိုးကြားစွာဖြင့်နားစွင့်ရင်း အပေါက်ကိုကပ်ကာသတိ
ဖြင့်ချောင်းကြည့်နေလိုက်၏။

ယမင်းကြိုင်ကမီးဖိုဆောင်တခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ယောကျာ်းပျိုတစ်ယောက်၏ခန္ဓာကိုယ်က အိမ်ထဲသို့လှမ်း
ဝင်လိုက်သည်ကို ကိုဘမင်းမြင်လိုက်ရ၏။

ဝင်လာသောယောကျာ်းသည် အိမ်တွင်းဖက်သို့ရောက်
ရောက်ချင်း တခါးဖွင့်ပေးသော ယမင်းကြိုင်ကိုလှမ်း၍ဖက်လိုက်
သည်။ ယမင်းကြိုင်က အလိုက်သင့်ကိုယ်ကိုဖြေလျော့ပေးလိုက်ရာ
ယမင်းကြိုင်တစ်ကိုယ်လုံးသည် ထိုကောင်ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိ
သွားလေ၏။

ဪ-သူတို့က ဒီလိုကိုး။

ထိုကောင်နှင့်ယမင်းကြိုင်သည် တခါးဝမှာပင်ကြာရှည်စွာ
အပြန်အလှန် နှမ်းရှိက်နေကြလေသည်။ ကိုဘမင်းသည် တောက်
မခေါက်မိအောင် သတိပြု၍နေရလေ၏။

ဆောင်းလှလင်

“ ဒီတစ်ခါ ဘိုးတော်ပြန်ထွက်တာမြန်လှချည်လား ”
ထိုကောင်ကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ငါ့ကို ဘိုးတော်
ဆိုပါလား။

“ ဟုတ်တယ်သဲထန်၊ ငါလဲအံ့ဩနေတာ ”
ထိုကောင်နာမည်သည် သဲထန်ဆိုပါလား။

“ ငါကထင်တောင်မထင်ဘူး၊ ဖုန်းမြည်လာတော့အံ့ဩ
သွားသေးတာ၊ နောက်မှ တို့လုပ်ထားတဲ့သင်္ကေတဖုန်းသံအတိုင်း
ဖြစ်နေလို့ထွက်လာလိုက်တာယမင်းရဲ့ ”

“ အို-ဒီလိုဖုန်းသံမျိုးကြားရင် စိတ်ချလက်ချသာလာခဲ့ ”

“ ငါက မတော်တဆမှားဝင်လာတဲ့ဖုန်းသံမျိုးနဲ့ရောမှာစိုး
လို့လေ ”

“ အဲဒီလိုရောမသွားအောင် သုံးကြိမ်သုံးခါထပ်ခေါ်တာ
ပေါ့သဲထန်ရဲ့၊ တစ်ခါထဲဆိုရင် မှားဝင်တဲ့ဖုန်းနဲ့ရောမှာစိုးလို့၊ သုံး
ခါတိတိတော့မမှားနိုင်ဘူးလေ၊ တစ်ခါနဲ့တစ်ခါကြားမှာ နှစ်မိနစ်စီ
ခြားထားတယ်၊ ငါက ဒါတွေကြိုတွေးမိလို့ တမင်ထွင်ထားတာ
ပေါ့ဟဲ့ ”

“ တော်ပါတယ်ဗျာ၊ တော်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်ချစ်နေရ
တာပေါ့ ”

ထိုကောင်၏လက်များက ယမင်းကြိုင်၏တကိုယ်လုံးသို့
အနှံ့လျှောက်သွားရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
ထိုကောင်ကို ကိုဘမင်းမြင်ဖူးပါသည်။ ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်၊ မကြာခဏမြင်ဖူးနေသောမျက်နှာဖြစ်သည်။ ကိုဘမင်းသည် အောက်မှနှစ်ယောက်ကို စက်ဆုပ်စွာစိုက်ကြည့်ရင်းမှတွေးနေမိ၏။

ဒေါသကြောင့်

သူ့အသားများသည်တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ် နေလေသည်။ ထိမ်း-ထိမ်း-စိတ်ကိုထိမ်း၊ ဘယ်အရာဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီးမှဆုံးဖြတ်ဖို့ သူ့ဆရာသောဝိဇ္ဇာကြီးငွေ့သောထင်အောင်ကဆုံးမခဲ့ဖူးသည်။

သူသည် သဲထန်ဆိုသောထိုကောင်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဘယ်မှာတွေ့ဖူးပါလိမ့်ဟုစဉ်းစားနေခဲ့သည်။

ကြာကြာမစဉ်းစားလိုက်ရချေ။ တခါက အိမ်သို့ဆိုက်ကားနှင့်လိုက်ပို့ဖူးသောဆိုက်ကားသမားဖြစ်နေတာကို သတိရသွားသည်။ ထိုကောင်ကို ဆိုက်ကားဂိတ်၌ မကြာခဏမြင်တွေ့နေရသည်ပဲ။ ထို ကောင်နှင့်ယမင်းကြိုင် ဘယ်လိုလုပ်ငြိသွားကြသလဲ။

ယမင်းကြိုင်၊ယမင်းကြိုင်။ အမေအတိုင်းလာတာပါပဲလား၊

တကယ်တော့ ကိုဘမင်းသန်သန်မာမာကြီးရှိသေးသည်။ သူ့အသက် ၃၄-၃၅ဆိုသည်မှာ လူအိုကြီးမဟုတ်သေး။ အဖေသူခိုးနှင့်အမေမိန်းမပျက်ကမွေးလာတဲ့မိန်းကလေးဟာ သူ့ဇာတိကိုပြုလာတာပါပဲလား။

အောက်ထပ်မှပွဲက မီးဖိုခန်းထဲမှာပင် တစတစကြမ်းတမ်းလာခဲ့လေပြီ။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

“ ကဲပါ-လွတ်ပါဦး၊ အရင်လိုလိုက်တာ၊ ဒီကဖြင့် သူ့
အတွက်နွားနို့ကြိုထားတာကို၊ သောက်လိုက်ဦးနော် ”

“ နွားနို့ဟုတ်လား၊ သိတတ်လှချည်လားယမင်းရယ် ”

“ အင်း-နွားနို့ထဲမှာ ကြက်ဥပါသေးတယ်ရှင် ”

“ ဟား-ဟား-ဒါဖြင့်... --- ”

ထိုကောင်က ကြမ်းတမ်းသောစကားလုံးများဖြင့်ပြောကြား
လိုက်လေသည်။

ယမင်းကြိုင်က ထိုကောင်၏ကျစ်လစ်သန်မာသောလက်
မောင်းသားကြီးများကြားတွင်တွဲလဲခိုကာ ထိုကောင်၏ကျယ်ပြန့်
သောရင်ပတ်ကြီးမှအမွှေးများကို လက်နှင့်ပွတ်သတ်ပေးနေလေ၏။
ထို့- ကိုဘမင်းသည် စက်ဆုပ်လာသောစိတ်ကြောင့် ဆက်မကြည့်
ချင်တော့။ သို့သော်- အထပ်ခိုးပေါ်မှလှုပ်လို့မဖြစ်သေးသည်မို့
သည်အတိုင်းဆက်၍ငြိမ်နေရလေသည်။

နို့နှင့်ကြက်ဥသောက်အပြီးတွင် ထိုကောင်က ယမင်း
ကြိုင်ကိုပွေ့ချီကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ရွှေသွားကြလေသည်။

ကိုဘမင်း ဆက်လိုက်ပြီးမကြည့်တော့။ ထိုင်လက်စနေ
ရာမှမရွေ့ပဲစိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားနေလိုက်သည်။

နေနှင့်ဦးပေါ့။

မိမိကွယ်ရာမှာဖောက်ပြန်ခဲ့သော သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
ထိရောက်သောတန်ပြန်လက်စားချေမှုကိုခံစားစေရမည်။

ဆောင်းလုလင်

.....
အိပ်ခန်းဆီမှ ကြမ်းတမ်းသောအသံများက ထပ်ခိုးပေါ်မှ
ကြားရသည်ထိထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ခဏအကြာတွင် ကိုဘမင်းထပ်ခိုးပေါ်မှဆင်းလာခဲ့လိုက်
သည်။ သူတို့မသိအောင် အိမ်ထဲမှအသာလစ်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှာတော့ မုန်တိုင်းထန်၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

အိမ်ကို ၂-ရက်ဆက်တိုက်မပြန်ပဲနေလိုက်သည်။

နောက်တစ်ရက်ခြားတွင် သဲထန်ညစောင့်လုပ်သော သမဝါယမဆိုင်ထဲသို့ တောသားကြီးတစ်ယောက်ဝင်လာ၍ ပစ္စည်းများကြည့်ရှုနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံပွပွကြီးကို ဝတ်ထားကာ၊ ခေါင်း၌ ညစ်ထေးထေးတဘက်ကြီးကိုပေါင်းထားသောတောသားကြီးသည် ရုပ်ဖျက်ထားသောကိုဘမင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ကိုဘမင်းသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ရုပ်ဖျက်ရင်း သဲထန်အားစောင့်ကြည့်ခဲ့ရာ သဲထန်သည် နေ့ဖက်တွင်ဆိုက်ကားနင်းပြီး ညဖက်၌ သမဝါယမဆိုင်တွင်ညစောင့်အလုပ်လုပ်သည်ကိုတွေ့ခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ယနေ့တွင် သဲထန်ညစောင့်လုပ်သောသမဆိုင်ကို လေ့လာရန် ရုပ်ဖျက်၍လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကိုဘမင်းက တောသားအသွင်ဖြင့်တစ်ဆိုင်လုံးအနှံ့လိုက်ကြည့်ကာလေ့လာထားလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင်တယ်လီဖုန်းတလုံးရှိသည်။ ဆိုင်တစ်နေရာ၌ “ ကြေနပ်မှုမရှိပါက ဆိုင်တာဝန်ခံသို့ တိုင်ကြားနိုင်ပါသည် ”-ဆိုသောစာတမ်းကို လက်ဝဲစာလုံးဖြင့်ရေး၍ကပ်ထားလေသည်။ ထိုစာတမ်းအောက်ဆုံး၌ “တိုင်ကြားရန်ဖုန်းနံပါတ်”-ဟုဖော်ပြထားရာတွင်...ဖုန်းနံပါတ်မှာ ညက ယမင်းကြိုင်လှည့်ခဲ့သောဖုန်းနံပါတ်ဖြစ်နေလေ၏။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ညစောင့်သဲထန်နေသောတဲကလေးကိုလည်း ဆိုင်နံရံကို အဖီဆွယ်လျှက်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုဘမင်းသည် ဆိုင်၏အနေအထားကိုကြည့်ကာ... သဲ ထန်နှင့်ယမင်းကြိုင်တို့၏ ဆက်သွယ်ရေးသင်္ကေတဆိုသည်ကိုသဘောပေါက်သွားလေ၏။

ယမင်းကြိုင်သည် ဆိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကိုဆက်သော်လဲ ညအချိန်တွင် သဲထန်သည် ဆိုင်ထဲမှဖုန်းကိုကိုင်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ယမင်းကြိုင်ဆက်ခြင်းသည် သဲထန်နှင့်တယ်လီဖုန်းအပြန်အလှန်ပြောဖို့ဆက်ခြင်းမဟုတ်။ အိမ်မှာသူမရှိကြောင်းသိသာရန် ဖုန်းသံပေး၍ အကြောင်းကြားခြင်းသာဖြစ်လေမည်။

အကြောင်းကြားရာ၌လည်းသေချာစေရန် ဖုန်းကိုသုံးကြိမ် သုံးခါတိတိအချိန်ခြား၍ဆက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

“ အို-ဒီလိုဖုန်းသံမျိုးကြားရင် စိတ်ချလက်ချသာလာခဲ့ ”

“ ငါက မတော်တဆမှားဝင်လာတဲ့ဖုန်းသံမျိုးနဲ့ရောမှာစိုးလို့လေ ”

“ အဲဒီလိုရောမသွားအောင် သုံးကြိမ်သုံးခါထပ်ခေါ်တာပေါ့သဲထန်ရဲ့၊ တစ်ခါထဲဆိုရင် မှားဝင်တဲ့ဖုန်းနဲ့ရောမှာစိုးလို့၊ သုံးခါတိတိတော့မှမှားနိုင်ဘူးလေ၊ တစ်ခါနဲ့တစ်ခါကြားမှာ နှစ်မိနစ်စီ ခြားထားတယ်၊ ငါက ဒါတွေကြုံတွေ့မိလို့ တမင်ထွင်ထားတာပေါ့ဟဲ့ ”

ဆောင်းလှလင်

.....
“ တော်ပါတယ်ဗျာ၊ တော်ပါတယ်၊ ဒါ့ကြောင့်ချစ်နေရ
တာပေါ့ ”

သူတို့ပြောခဲ့သည်စကားများကို ကိုဘမင်းပြန်ကြားယောင်
လာသည်။

ညပိုင်းတွင် ကိုဘမင်းသည် တောသားကြီးအသွင်နှင့်ပင်
သူနေသည်အိမ်၏လမ်းထိပ်အမှောင်ရိပ်၌ မယောင်မလည်ရောက်ရှိ
နေပြန်သည်။

ည၁၂နာရီအချိန်တွင် သဲထန်သည် လှည်းတန်းဖက်မှခြေ
လျင်လျှောက်လာကာ... သူတို့လမ်း၏ နောက်ဖေးလမ်းကြားဆီသို့
ဝင်သွားလေ၏။

မရွှေယမင်းကြိုင်တို့သိပ်အကြိုက်တွေ့နေပုံရသည်။ သူ
တကယ်ခရီးထွက်တယ်ထင်ပြီး ထင်တိုင်းကြံနေကြပုံများ။

ကိုဘမင်းက အဖြစ်အပျက်၊ အခြေအနေ၊ အနေအထား
အားလုံးကို စွဲနေအောင်မှတ်ထားလိုက်သည်။

ကဲ-မင်းတို့မိုးကောင်းတုန်းတော့ ရွာထားကြပေဦးပေါ့။

မင်းတို့ထွင်ထားတဲ့သင်္ကေတတယ်လီဖုန်းသံဟာ မင်းတို့
နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်... သေမင်းခေါ်သံဖြစ်စေရမယ်။ မရဏ
ခေါ်သံဖြစ်စေရမယ်။ သေမင်းငင်သံဖြစ်စေရမယ်-ဟေ့။

ကိုဘမင်းက စိတ်ထဲမှကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

သူ၏လက်စားချေခြင်းအစီအစဉ်ကို နောက်တပတ်အကြာ
တွင် ကိုဘမင်းကအကောင်အထည်ဖော်ခဲ့လေ၏။

ယမင်းကြိုင်က သူမ၏လုပ်ရပ်များလုံခြုံလှပြီအထင်နှင့်
ဣန္ဒြေမပျက်ရှိနေသည်။

ကိုဘမင်းခရီးမှပြန်ရောက်လာချိန်တွင် အိမ်ထဲမှအိမ်ပြင်မ
ထွက်ပဲဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးနေပြနေသည်။ လင်ယောကျ်ား
ကိုလေးစားရိုကျိုးသောအိမ်ရှင်မလေးအသွင်ဖြင့်၊

ထိုညက စနေနေ့ညဖြစ်ကာ တီဗွီမှ ထုတ်လွှင့်သော
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာဇာတ်ကားကောင်းတစ်ကားဖြစ်နေသည်။ ကိုဘ
မင်းရော၊ ယမင်းကြိုင်ပါ ရုပ်ရှင်ကိုပြီးသည်အထိထိုင်ကြည့်ဖြစ်ကြ
၏။

ရုပ်ရှင်ပြီးချိန်မှာ ၁၁နာရီခွဲဖြစ်၍ ကိုဘမင်းရည်ရွယ်ထား
သောအချိန်နှင့်ကွက်တိဝင်နေသည်။

တီဗွီပိတ်အပြီးတွင် ယမင်းကြိုင်ကအိပ်ခန်းထဲဝင်သွားကာ
အိပ်တော့မည်ဟန်ပြင်သည်။

ကိုဘမင်းက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ရှေ့ခွဲကာ ယမင်းကြိုင်
ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ ယမင်းကြိုင်၊ အိပ်တော့မလားကွ၊ ခဏလာခဲ့ပါဦး ”

ယမင်းကြိုင်က အိပ်ခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

“ အိပ်တော့မယ်လေဦး၊ ၁၂နာရီတောင်ထိုးတော့မယ် ”

ယမင်းကြိုင်က ဝါးကနဲတစ်ချက်သန်းရင်းမှပြောလိုက်၏။

“ အိပ်ချင်နေပြီလား၊ ၁၂နာရီဆိုတာစောသေးတယ်မှတ်လားယမင်းကြိုင်ရဲ့ ”

“ ရှင် ”

“ မင်း-ငါခရီးထွက်တဲ့ရက်တွေမှာ တီဗွီပြီးတာနဲ့အိပ်နေကျပဲလား ”

“ ဟုတ်တယ်ဦး၊ တစ်ခါတလေတီဗွီတောင်ပြီးအောင်မကြည့်ဘူး၊ အိပ်ပစ်လိုက်တာပဲ ”

ယမင်းကြိုင်က မင်သေသေနှင့်ပင်ပြောသည်။

ကိုဘမင်းပြုံးလိုက်၏။

“ လာပါဦးကွ၊ နွားနို့လေးရှိရင် ငါ့ကိုတိုက်ပါဦး ”

“ ရှင် ”

“ နွားနို့လေ၊ နွားနို့၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာနို့ဗူးတွေရှိတယ်မှတ်လား၊ မအိပ်ခင်သောက်ရအောင်၊ ကြိုလိုက်ပါဦးကွ ”

ယမင်းကြိုင် တစ်ချက်တွေသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် ခဏသာဖြစ်၏။ သူမက သူမနှင့်သဲထန်အကြောင်းကို ကိုဘမင်းလုံးဝမသိနိုင်ဟုယုံကြည်ထားသည်။

ယမင်းကြိုင်က အမူအရာမပျက်ပဲ နွားနို့များကိုလျှပ်စစ်ရေနွေးအိုးထဲလောင်းထည့်ကာပလတ်တပ်၍ကြိုထားပေးလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

.....
ကိုဘမင်းက ကြောင်အိမ်ထဲမှပေါင်မုန့်ကိုယူကာ ဓားဖြင့် တိကျသောအချပ်ကလေးများဖြစ်အောင်လှီးနေသည်။ ပေါင်မုန့်ကို ညနေကမှ လှည်းတန်းထိပ်မှ ကိုဘမင်းကိုယ်တိုင်ဝယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဓားမှာလည်း ညနေကမှဝယ်လာသော အသစ်စက်စက် ဓားဖြစ်လေသည်။ ဓားသည်အသစ်ဖြစ်သည်အတိုင်း ချွန်မြေမြေမြေ ဖြစ်လေသည်။

“ ပေါင်မုန့်ကို နွားနို့နဲ့သောက်မလို့လားဦး ”

“ အေး-နွားနို့ထဲကြက်ဥထည့်သောက်ရရင်ကောင်းမှာပဲ၊ ကြက်ဥမရှိဘူးလားကွ ”

“ ကြက်ဥ၊ ကြက်ဥကုန်နေတယ်ဦး ”

ယမင်းကြိုင်သည် တိုက်ဆိုင်မှုများအတွက် ဇဝေဇဝါဖြစ် သွားလေ၏။ စိတ်မလုံမလဲလည်းဖြစ်၍သွားလေသည်။ ကိုဘမင်း သည် ခုလိုညကြီးမင်းကြီးမှာ အစားအသောက်စားလေ့စားထမရှိပါ ဒီနေ့မှဘာစိတ်ကူးပေါက်ပါလိမ့်။

“ ကျွန်မအိပ်တော့မယ်ဦး ”

သူမက ကိုဘမင်းရှေ့မှရှောင်ထွက်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ နေပါဦးကွ၊ လာပါဦး၊ ထိုင်ပါဦးယမင်းကြိုင် ”

ကိုဘမင်းက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို သူထိုင်နေသည် ခုံ ဘေးသို့ဆွဲလိုက်ကာ ယမင်းကြိုင်အားထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ယမင်းကြိုင်သည် မငြင်းဆန်နိုင်ပဲဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ဒီ နေ့ ကိုဘမင်းအမှုအရာတွေထူးခြားနေပါလား။

ဆောင်းလှလင်

.....
“ မင်းနဲ့ငါ စကားထာဝှက်တမ်းကစားရအောင် ”

“ ရှင်- ဦး ”

ယမင်းကြိုင်က ကိုဘမင်းကိုတအံ့တသြလှည်ကြည်လိုက်
လေသည်။

ကိုဘမင်းက လက်ထဲမှစားကလေးကို ဆ-ရင်း ဆ-ရင်း
ပြုံးလိုက်သည်။

“ စကားထာဝှက်တမ်းလေကွာ၊ မင်းတို့ငယ်ငယ်က
မကစားဖူးဘူးလား၊ စကားထာဝှက်တယ်ဆိုတာသိတယ်မှတ်လား ”

“ သိပါတယ်ဦး၊ ကျောင်းမှာသင်ရတယ်လေ၊ ကစား
တော့မကစားဖူးပါဘူး ”

“ တို့ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ရွာမှာလသာရင် စကားထာ
ဝှက်တမ်းကစားကြတာပဲ၊ လူကြီးတွေတောင် စကားထာဝှက်တယ်၊
ကဲ-မင်းကိုငါမေးမယ်၊ ဖြေကြည့်စမ်း၊ **ကိုယ်ဖွင့်ထားတဲ့ မီးကို
ကိုယ်တိုင်မမြင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါဘယ်လိုမီးမျိုးလဲ ”**

“ ရှင် ”

“ စဉ်းစားကြည့်လေကွာ၊ အဖြေမသိဘူးလား ”

“ မသိဘူးဦး၊ စဉ်းစားလဲအဖြေပေါ်မှာမဟုတ်ဖူး ”

“ ဒါဆို၊ ငါကပဲအဖြေပြောရတာပေါ့၊ မှတ်ထား၊ နောက်
မီးကွ၊ နောက်မီး ”

“ အို ”

ဆောင်းလုလင်

“ ဟုတ်တယ်မှတ်လား၊ နောက်မီးလင်းနေရင်ကိုယ်တိုင် မမြင်ရဘူးလေ၊ ဆိုင်ကယ်တို့ ကားတို့မှာ နောက်မီးကိုဖွင့်ထားရင် မောင်းတဲ့ဒရိုင်ဘာကတော့ ကိုယ်ဖွင့်ထားတဲ့မီးကို ကိုယ်မမြင်ရနိုင် ဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒါနောက်မီးပေါ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဦး ”

“ နောက်တစ်ခုဝှက်ဦးမယ်၊ ခေါ်ပေမယ်ပြန်မထူးတာ ဘာလဲ ”

ယမင်းကြိုင်က ခဏတော့စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ ယမင်းကြိုင် ဒါမျိုးတွေ တစ်ခါမှလဲစိတ်မကူးဖူးပါ၊ မစဉ်းစားဖူးပါ။ သူမဘာမှမသိချေ။

“ ကျွန်မမသိဘူးဦး ”

“ စဉ်းစားစမ်းပါဦး၊ ခေါ်တော့ခေါ်တယ်၊ ပြန်မထူးဘူးလေကွာ၊ ဥပမာ- တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးဆိုပါတော့၊ တယ်လီဖုန်းဟာအသံမြည်လာတယ်၊ ဒါပေမယ် ကိုင်မယ်လူမရှိဘူး၊ ဒါပေမယ် အဲဒီအသံဟာ သူ့ကိုခေါ်နေမှန်းသိနေတယ်၊ ကဲ-အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ယမင်းကြိုင်၏ကိုယ်မှာ ဆတ်ကနဲနောက်သို့တွန့်သွားလေသည်။ ကိုဘမင်းကိုတွေ့ကနဲကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဘမင်းကြည့်နေသည်စူးဝါးသောအကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိလိုက်သည်။ သူမရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲတော့၊ မျက်လွှာချလိုက်သည်။

ဆောင်းလုလင်

.....
သေချာပေပြီ။ ယနေ့ညထူးခြားနေသောကိုဘမင်း၏အပြု
အမူများကြောင့် သူမနှင့်သဲထန်အကြောင်းကို သိသွားပြီဆိုတာ
သေချာသွားလေ၏။

“ နွားနို့အိုးဆူနေပြီထင်တယ် ”

ယမင်းကြိုင်က နွားနို့အိုးကိုအကြောင်းပြကာ ထိုင်ရာမှ
ထထွက်ဖို့ကြံ၏။

ကိုဘမင်းက ကြွလှိုက်သောယမင်းကြိုင်၏ကိုယ်ကိုထိုင်ခုံ
ပေါ်သို့ပြန်ဆွဲချလိုက်သည်။

“ ပြောစမ်း၊ ငါ့ဝက်တဲစကားထာကိုမင်းသိတယ်မဟုတ်
လား ”

“ အို-မသိဘူး၊ မသိဘူး ”

“ ဘာလို့မသိရမှာလဲကွ၊ ဖုန်းနံပါတ် ၃-၄-၆-၈-၂ ကို
ဖုန်းကိုင်မယ်လူမရှိပဲ မင်းဆက်နေကျပဲဟာ၊ အဲဒါအဖြေပေါ့ ”

“ အို-မဟုတ်ဖူး၊ မသိဘူး ”

“ မှတ်ထား၊ နောက်မေးခွန်းရဲ့အဖြေဟာ ပထမမေးခွန်း
ရဲ့အဖြေနဲ့အတူတူပဲ၊ နောက်မီးလင်းတာပဲကွ၊ ဟား-ဟား- ”

“ အို-ဦး၊ ဦး၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ... ”

“ ပြောစမ်း၊ နောက်မီးလင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကိုဘယ်
လိုအပြစ်ပေးသင့်သလဲ ”

“ ဦးရယ်၊ ကျွန်မ ဘာမှ၊ ဘာမှမသိ ”

ဆောင်းလှလင်

“ မင်းမဖြေတတ်ဖူးပေါ့၊ အေး-မင်းမဖြေတတ်ပေမယ့် မင်းအဖေသာရှိသေးရင်တော့ ဖြေတတ်မှာပဲကွ၊ မင်းအမေနောက် လင်ငယ်နောက်လိုက်သွားတုံးက မင်းအဖေငါ့ဆရာဟာ ဓားမြှောင် ကြီးတကိုင့်ကိုင့်နဲ့၊ မင်းအမေနဲ့သူ့လင်ငယ်ကိုတွေ့ရင် သတ်မယ် တကဲကဲကြိမ်းဝါးနေခဲ့တယ်၊ အဲဒါဟာအဖြေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အပုန်းကောင်းတဲ့မင်းအမေကိုရှာမတွေ့လို့ မင်းအဖေဟာသတ်ခွင့် မကြုံခဲ့ဘူး၊ ကဲ-မင်းအဖေရဲ့ နည်းလမ်းအတိုင်း ငါလိုက်သင် သလား၊ ပြောစမ်း ”

“ မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ ကျွန်မကိုမထိနဲ့၊ ဖယ်ပါ ”

ယမင်းကြိုင်က သူမမျက်နှာနားသို့ ဓားကိုဝဲကာပြောနေ သောကိုဘမင်း၏ချုပ်ကိုင်ထားမှုမှရုန်းထွက်ရင်း သွေးရူးသွေးတန်း အော်လေသည်။

“ တကယ်တော့ ငါ့ဆရာရဲ့နည်းလမ်းကိုငါလိုက်နာသင် တယ်ကွ၊ သူဟာငါ့ဆရာပဲ၊ တပည့်ဆိုတာ ဆရာလုပ်ရပ်အတိုင်း လုပ်ရတယ်၊ ဒီတော့ ယမင်းကြိုင်၊ လင်ယောကျ်ားကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီလိုပြစ်ဒဏ်မျိုးခံသင့်တယ်ဆို တာကို မသေခင်မင်းမြဲမြဲမှတ်သွားပေတော့ ”

ကိုဘမင်းက သွေးအေးစွာတစ်လုံးချင်းပြောလိုက်ကာ... စကားဆုံးသည်နှင့်သွေးအေးစွာပင် ဓားကို ယမင်းကြိုင်၏ရင်ညွှန် ဆီသို့ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
ကိုဘမင်းက ယမင်းကြိုင်ကိုပခုံးမှချုပ်ကိုင်ထားရင်း ပိုင်
နိုင်စွာထိုးချလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဓားသွားတဆုံးထိ စိုက်ဝင်သွားလေ
သည်။ ယမင်းကြိုင်သည် အသက်မထွက်မီ အံ့ဩသော၊ နာ
ကြည်းသော၊ ကြေကွဲသောအကြည့်များဖြင့် ကိုဘမင်းအား စိုက်
ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကိုဘမင်းက ဓားသွားကိုပြန်မနှုတ်ပဲ ဓားအား အရင်းမှ
မွှေးယမ်းလိုက်လေသည်။ ယမင်းကြိုင်သည် မပီသသောအသံတစ်
ချက်ထွက်ရင်း ဇက်ကျိုးကျကာ အသက်ထွက်သွားလေ၏။

စိတ်မကောင်းပါဘူးယမင်းကြိုင်၊ ငါက ငါ့ကိုသစ္စာဖောက်
တဲ့သူတွေကို တခါထဲအသေမသတ်ချင်ပါဘူး၊ တဖြည်းဖြည်းမျှင်း
သတ်ချင်တာပါ။ တခါထဲသေသွားရင် ခံစားရတဲ့ဒုက္ခကတိုတောင်း
တာပေါ့၊ ကြာရှည်ညှင်းပြီးစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ထားမှ လက်စား
ချေရတာအားရပါးရရှိတာလေ။ မင်းကိုတော့ ငါ့ဆရာရဲ့သမီးမို့
ကြာရှည်မနှိပ်စက်ပဲ လူ့လောကက အမြန်ထွက်ခွာခွင့်ပေးလိုက်ပါ
တယ်။ သွားပေတော့ယမင်းကြိုင်ရေ။

ကိုဘမင်းက ယမင်းကြိုင်၏အလောင်းကို ပွေ့ထားရင်း
ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ဓားသွားတဆုံးထိ ဝင်သွားသည့်အတွက်
ဓားရိုးနှင့်စို့ထားသလိုဖြစ်ကာ သွေးများ ဒလဟောစီးကျမလာချေ။
သွေးစို့ရုံသာရှိသေး၏။

ကိုဘမင်းက သတိကြီးစွာဖြင့် ယမင်းကြိုင်အလောင်းကို
အိပ်ခန်းထဲသို့သယ်လာခဲ့လေသည်။

ဆောင်းလှလင်

.....

ကုတင်ပေါ်တွင်အသာအယာချလိုက်သည်။

လုပ်ရန်ရည်ရွယ်ထားသည်အစီအစဉ်များကို သူမမေ့ချေ။

သူသွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်မနေပါ။ စိတ်လှုပ်ရှားမနေပါ။ အားလုံးက

သူကြိုတင်အကွက်ချစီစဉ်ထားသည်အတိုင်းဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုဘမင်းသည် သွေးအေးစွာပင် လုပ်စရာရှိသည်များကို

အစီအစဉ်အတိုင်းဆက်လုပ်သွား၏။

သူက အလောင်းတွင်စိုက်နေသောစားရိုးပေါ်သို့ လက်

ကိုင်ပုဝါဖြင့်ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ဗွေရာများပျောက်ပျက်

သွားစေရန်ဖြစ်သည်။

ပြီးနောက် ယမင်းကြိုင်၏အလောင်းကို အဝင်ပေါက်ဖက်

ကိုကျောခိုင်းအိပ်နေသည့်အနေအထားဖြစ်အောင် စောင်း၍ထား

လိုက်သည်။

သူကမီးဖိုခန်းထဲသို့ပြန်လာကာ နွားနို့အိုးပလတ်ပေါက်ကို

ဖြုတ်၏။ အိုးပေါ်အနှံ့နှင့် မီးပလပ်ခေါင်းများကိုလက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်

သေချာစွာပွတ်သုတ်လေသည်။ သူ၏လက်ဗွေရာများ မကျန်ရစ်စေ

ရန်ဂရုစိုက်၍ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယနေ့တွင် ဤအိမ်၌သူမရှိခဲ့ကြောင်းပေါ်လွင်စေရမည်။

သူက ကုလားတိုင်များနှင့်ဇွန်းပန်းကန်များပါမကျန် သူထိ

တွေ့ခဲ့သည့်အရာအားလုံးကို လက်ဗွေရာမကျန်ရစ်စေရန် လက်

ကိုင်ပုဝါဖြင့်ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
အိမ်တွင်သုံးနေကျဓားကို ပန်းကန်စင်ပေါ်မှယူကာ လှီး
ပြီးသားပေါင်မုန့်များအနီးတွင်ချထားလိုက်၏။ ပေါင်မုန့်များကို
ယင်းဓားဖြင့်လှီးထားကြောင်း မျက်စိလှည့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးပြီးတော့ လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

၁၂နာရီတိတိပါကလား။

အချိန်ကား ကွက်တိ၊ အချိန်ကိုက်ပင်တည်း။

ကိုဘမင်းသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ပြန်သွားလိုက်ကာ တယ်လီ
ဖုန်းဆက်လေသည်။ ဖုန်းကိုကိုင်ရာတွင် လက်ကိုင်ပုဝါအုပ်၍ကိုင်
တွယ်ခဲ့သည်။

သူဆက်သွယ်လိုက်သည်ဖုန်းနံပါတ်က သမဝါယမဆိုင်၏
ဖုန်းနံပါတ်။

သူကယမင်းကြိုင်ဆက်သည်နည်းလမ်းအတိုင်း ဖုန်းခေါ်
သံသုံးကြိမ်မြည်သည်ထိစောင့်သည်။ ဖုန်းကိုပြန်ချသည်။ ၂မိနစ်
နားသည်။ ထပ်ခေါ်သည်။ ခေါ်သံသုံးကြိမ်မြည်အပြီးတွင် ပြန်ချ
ထားသည်။ တတိယအကြိမ်ကိုလဲ ၂မိနစ်ခြားပြီးမှခေါ်သည်။

တယ်လီဖုန်းကို သုံးကြိမ်သုံးခါဆက်အပြီးတွင် သူ၏လုပ်
ဆောင်ရန်တာဝန်များပြီးဆုံးလေ၏။

ဆောင်းလုလင်

.....
ကိုဘမင်းက နောက်ဖေးလမ်းကြားတခါးပေါက်ကိုဖွင့်ထား
ပေးဖို့လည်း မမေ့ချေ။ ယမင်းကြိုင်ဖွင့်ထားပေးနေကျပုံစံအတိုင်း
နောက်ဖေးသံတခါးကို သော့ဖွင့်၍ သော့ကိုချိတ်ရုံလေးပြန်ချိတ်
ထားလိုက်သည်။

ပြီးပါပြီ။ ဤအိမ်မှာဆောင်ရွက်စရာအားလုံးကုန်ပါပြီ။

ကိုဘမင်းသည် သူ၏အဝတ်အစားအချို့နှင့် ဖောက်ထွင်း
ရာတွင်အသုံးပြုသောလက်နက်ကိရိယာအိတ်ကိုယူကာ အိမ်မှထွက်
ခဲ့သည်။ သူကတော့ အိမ်ရှေ့တခါးမကြီးမှထွက်ခဲ့ကာ တခါး
ပေါက်ကို သော့ပြန်မပိတ်ပဲစေ့ရုံစေ့ထားခဲ့လိုက်၏။

ရဲများအိမ်ထဲသို့ဝင်ရာတွင် လွယ်ကူစေရန်အတွက်ဖြစ်ပါ
သည်။

ကိုဘမင်းက လမ်းထိပ်မှောင်ရိပ်မှအကဲခတ်နေခဲ့သည်။

ခဏအကြာတွင် လှည်းတန်းဖက်မှခြေလျင်လျှောက်လာ
သောသဲထန်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။

သဲထန်သည် နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲသို့ချိုးကွေ့ဝင်သွား
လေသည်။ သူက လုပ်ဆောင်နေကျအလုပ်ကိုလုပ်နေသည့်အလား
အေးဆေးစွာပင် လမ်းကြားထဲသို့ဝင်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ကိုဘမင်းသည်မလှမ်းမကမ်းမှ ညလုံးပေါက်ဖွင့်သော
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့လာခဲ့သည်။ ထိုဆိုင်မှ အခပေးဆက်ရသော
တယ်လီဖုန်းဖြင့် နံပါတ်တစ်ခုကိုခေါ်လိုက်သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
သူခေါ်လိုက်သောဖုန်းနံပါတ်မှာ ကမာရွတ်ရဲစခန်းဖုန်းနံ
ပါတ်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှတာဝန်ကျသူနှင့်ဆက်သွယ်မိသည်အခါ
သူက စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သောစကားများကို ကရားရေလွှတ်ပြောပြ
လိုက်လေသည်။

“ ဟယ်လို၊ ကျွန်တော် တာဝန်သိပြည်သူတစ်ယောက်ပါ
ခင်ဗျာ၊ ကမာရွတ် -----လမ်းထဲကို မသင်္ကာစရာလူတစ်ယောက်
ဝင်သွားတာတွေ့လိုက်လို့သတင်းပို့တာပါခင်ဗျာ၊ အဲဒီလူဟာနောက်
ဖေးလမ်းကြားထဲဝင်သွားခဲ့တာပါ။ သူ့လက်ထဲမှာဓားနဲ့ခင်ဗျာ၊ သူ
ကနောက်ဖေးမလွယ်ပေါက်ကနေ အိမ်နံပါတ်၁၈၀၀ ဝင်သွားတာ
တွေ့ လိုက်ရပါတယ်၊ ဒီလိုအချိန်မှာ မသင်္ကာစရာကောင်းလွန်းလို့
အသိပေးအကြောင်းကြားတာပါခင်ဗျာ၊ ဒါပါပဲ ”

ကိုဘမင်းက ရဲများရောက်လာမလာကို လမ်းထိပ်မှမ
ယောင်မလည်စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ တာဝန်ကျသောရဲများသည်
မကြာမီမှာပင် လမ်းထဲသို့ဝင်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုဘမင်းက သူ၏လုပ်ဆောင်စရာရှိသောနောက်ဆုံးအ
ဆင့်ကိုဆက်၍လုပ်ဆောင်ရန် နေရာမှထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
သဲထန်သည် တယ်လီဖုန်းသင်္ကေတကြောင့် ယမင်းကြိုင် အိမ်သို့လာခဲ့လေသည်။ နောက်ဖေးလမ်းကြားမှတစ်ဆင့်ဝင်လာ ခဲ့သည်။

နောက်ဖေးသံတခါးလေးက ယခင်အခေါက်များကအတိုင်း သော့ဟကာ ပြန်ချိတ်ရုံချိတ်ထားသည်။

သဲထန်သည် ဦးဘမင်းခရီးပြန်ထွက်သွားချိန် မြန်ဆန် သည့်အတွက်အံ့ဩနေသေးသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် တစ်လကြာ လောက်မှတစ်ကြိမ်ခရီးထွက်တတ်သည်။

သူနှင့်ယမင်းတို့ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ပဲရှိ သေးသည်။ ယမင်းဖုန်းဆက်ခေါ်မည်လို့တောင်သူကမထင်၊ ကိုဘ မင်းခရီးထွက်တာ သည်တစ်ခေါက်မြန်လှချေလား။

သဲထန်က နောက်ဖေးပေါက်အတိုင်းခြံထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပြီး မီးဖိုခန်းတခါးကိုခေါက်လိုက်သည်။ ယမင်းကြိုင်တခါးလာဖွင့်မပေး ပေ။ သူက တခါးကိုအသာဟကြည့်လိုက်ရာ အလိုက်သင့်ပွင့်သွား လေသည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့လေ၏။

ယမင်းသည် မီးဖိုခန်းထဲမှ သူ့ကိုစောင့်ကြိုမနေပါလား။

“ ယမင်း၊ ယမင်း ”

သူက အသံခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

ယမင်းပြန်မထူး။

သဲထန်က အိပ်ခန်းထဲထိဝင်လာခဲ့လေသည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
ဧည့်ခန်းမှမီးရောင်ဖြင့် ကုတင်ပေါ်တွင် တစ်ဖက်စောင်း
၍အိပ်နေသောယမင်းကြိုင်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သဲထန်ကတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ ကုတင်နားသို့ကပ်သွား
သည်။ ယမင်းကြိုင်သည် ဒီတစ်ခေါက်တော့ သူ့ကိုကုတင်ပေါ်မှ
အသင့်စောင့်ကြိုနေတာပါလား။

သဲထန်က ကုတင်ပေါ်တက်လိုက်သည်။

“ ယမင်း ”

ညင်သာစွာခေါ်ရင်း ယမင်း၏ပခုံးသားလေးကိုလှမ်း၍
ကိုင်လိုက်သည်။

“ ယမင်း၊ ငါ့ရောက်လာပြီလေ ”

သူက ပြောရင်း ယမင်း၏ကိုယ်လုံးကို သူ့ဖက်သို့ဆွဲလှဲ
လိုက်ရာ...

ယမင်းကြိုင်သည် တောင့်မတ်စွာပက်လက်လန်သွားရင်း
ပြုံးကျယ်သောမျက်လုံးသေကြီးများဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်
ကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ ဟင်-ယမင်း ”

ပက်လက်လန်၍ကျလာသည်နှင့်အတူ ယမင်း၏ရင်ညွန့်
ဆီမှာစိုက်ဝင်နေသောဓားကို သဲထန်တွေ့လိုက်ရသည်။

သူကအယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ဓားကိုဆွဲနှုတ်ယူ
လိုက်သည်။ တကယ်တန်းက သူသည် ယမင်းကိုဓားစိုက်ရက်တွေ့

ဆောင်းလှလင်

.....
လိုက်ရ၍ ယမင်းဒုက္ခကိုကယ်တင်လိုက်သည့်သဘောဖြင့် ဓားကို ဆွဲနှုတ်ပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

စူးရှသောမီးရောင်တစ်ခုက အိပ်ခန်းထဲသို့ထိုးကျလာကာ-

“ ဟေ့ကောင်၊ မပြေးနဲ့၊ လက်မြှောက်လိုက် ”

မာထန်စွာအမိန့်ပေးလိုက်သောအသံကိုကြားလိုက်ရလေ၏

ကိုဘမင်းသည် ရဲများသူ့အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်ထိစောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကိုဘမင်းက သူ၏လုပ်ဆောင်စရာရှိသော နောက်ဆုံးအဆင့်ကိုဆက်၍လုပ်ဆောင်ရန် နေရာမှထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူထွက်လာသောနေရာက သဲထန်ညှစ်စောင့်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသောသမဝါယမဆိုင်ဖြစ်သည်။

သူသည် သူတတ်ကျွမ်းထားသော သော့ပညာဖြင့် သမဝါယမဆိုင်ထဲသို့ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

သမဆိုင်၏အတွင်းပိုင်းမြင်ကွင်းကို တိုးဝင်လာသောလမ်းမီးရောင်ဖြင့် ရေးတေးတေးမြင်နေရလေသည်။ ကိုဘမင်းက သမဆိုင်ထဲမှာရှိသည်ပစ္စည်းများကို အလွတ်ရနေပြီးဖြစ်သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
သူသည် အများပိုင်ဆိုင်ထဲကပစ္စည်းများကိုမခိုးချင်ပါ။ မ
ယူချင်ပါ။ သို့သော် မဖြစ်သာ၍ယူရပေတော့မည်။

သူကဝန်နည်းနည်းဖြင့် တန်ဖိုးကြီးသော ပစ္စည်းများဖြစ်
သည် လက်ပတ်နာရီများကိုယူဆောင်လာခဲ့လေသည်။

တန်ဖိုးကြီးလေ သဲထန်အတွက်အပြစ်ကြီးလေဖြစ်မည်မ
ဟုတ်ပါလား။

ဆောင်းလုလင်

.....
နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် သူက ဘာမှမသိသေးသည့်
ဟန်ဖြင့် ခရီးထွက်ရာမှပြန်လာသည်ပုံစံမျိုး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့
လေသည်။

အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် သူ့အိမ်အားရဲများအစောင့်ချထား
သည်ကို ကိုဘမင်းတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ ဦးဘမင်းဟုတ်ပါသလားခင်ဗျာ ”

ရဲတစ်ဦးကသူ့ကိုမေးလိုက်သည်။

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဘမင်းပါ။ ကျွန်တော်အိမ်မှာဘာ
များဖြစ်လို့ပါလဲခင်ဗျာ၊ အိုး-ကျွန်တော်ရင်တုန်လိုက်တာဗျာ၊ ဘာ
များဖြစ်လို့ပါလိမ့် ”

ကိုဘမင်းက ပကတိရိုးသားသောဟန်ပန်ဖြင့်မေးလိုက်
လေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျသည်ဟန်များထင်
ဟပ်နေရာ ရဲအရာရှိသည် ကိုဘမင်းကိုပြောပြရန်နှုတ်ဆွံ့သွားခဲ့
သေးသည်။

“ စိတ်အေးအေးထားပါဦးဘမင်း၊ ဦးဘမင်းခရီးထွက်နေ
တဲ့အချိန်မှာ ... .. ”

ရဲအရာရှိက ကိုဘမင်းသိပြီးအကြောင်းများကို စိတ်မ
ကောင်းစွာပြောပြခဲ့လေ၏။

ဆောင်းလုလင်

သဲထန်အတွက် ဘယ်ဖက်ကကြည်ကြည် ပြစ်ဒဏ်များက
မလွတ်တန်းရှိနေလေသည်။

သူသည် ယမင်းကြိုင်ချိန်းဆို၍လာရပါကြောင်း တရားရုံး
၌ထုချေခဲ့သည်။ သို့သော် ထင်ရှားသောသက်သေကိုမပြနိုင်ခဲ့ချေ။

ယမင်းကြိုင်ကိုသတ်ခဲ့သောဓားကိုသူ့လက်ထဲတွင် ပက်
ပင်းတွေ့ခဲ့ရခြင်းက သဲထန်ကို လူသတ်မှုဖြင့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ဖို့ထင်
ရှားသောအချက်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေ၏။

တရားရုံးသည် သဲထန်တင်ပြသောအချက်များကို အယုံ
အကြည်မရှိခဲ့ချေ။

ထို့တက်ပို၍ဆိုးသောအချက်ကား... တာဝန်ချိန်အတွင်း
ပြင်ပတစ်နေရာသို့ရောက်ရှိနေခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

သဲထန်သည် တာဝန်ချိန်တွင် တာဝန်ရှိသောသမဝါယမ
ဆိုင်ပရဝုဏ်အတွင်း၌မရှိပဲ သီးခြားတစ်နေရာသို့ရောက်နေခဲ့သည်။
ထိုနေရာတွင် လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့သည်။

သူတာဝန်ရှိသည်သမဆိုင်သည်လည်း ထိုအချိန်မှာပင်
ဖောက်ထွင်းခိုးယူခြင်းကိုခံလိုက်ရလေသည်။

သဲထန်အတွက် တစ်မျှပေါ်တစ်မျှဆင်နေသည်။

တာဝန်ဝတ္တရားပေါ့လျော့မှု၊

ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု၊

ဆောင်းလုလင်

လူသတ်မျှ၊
သဲထန်အား နောက်ဆုံးစီရင်ချက်ချမည်နေ့၌ တရားရုံး
သို့ ကိုဘမင်းရောက်ရှိနေလေသည်။

သူသည်တရားခံဝက်ခြံအတွင်းမှ ညှိုးငယ်စွာရပ်နေသော
သဲထန်ကို အရသာခံ၍ကြည့်နေခဲ့သည်။

တရားသူကြီးက အမိန့်ချမှတ်လေသည်။

သဲထန်ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုနံပါတ်များကိုပြောကြားကာ
နိဂုံးချုပ်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာ၌...

“ တာဝန်ဝတ္တရား ပေါ့လျော့မျှ၊ သူတပါးပိုင်နက်သို့
ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်မျှ၊ လူသတ်မှုများအတွက် ထောင်ဒဏ်တစ်
သက်တစ်ကျွန်းကျခံစေ ”

-ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေတော့သည်။

ကိုဘမင်းက အသံမထွက်ပဲရယ်မောခဲ့လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

သဲထန်အားပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပြီးညနေခင်းတွင်... ကိုဘမင်း
အိမ်သို့ မမျှော်လင့်သောညော်သည်တစ်ဦးရောက်ရှိလာလေသည်။

မဂျင်နီ။

ယမင်းကြိုင်၏မိခင် ဒေါ်ဂျင်နီဖြစ်ပါ၏။

မဂျင်နီကများစွာအိုမင်းသွားပေပြီ။ ပိန်လှီညှိုးချောက်
သောအသွင်ဖြင့် ရောဂါဘယဒဏ်ကိုခံစားနေရဟန်ရှိသောအဘွား
ကြီးသည် မျောက်အိုမကြီးတစ်ကောင်နှယ် အိမ်ရှေ့တခါးဝ၌မတ်
တပ်ရပ်လျှက်ရှိလေ၏။ သေချာကြည့်မှပင် မဂျင်နီဖြစ်ကြောင်း ကို
ဘမင်းမှတ်မိသွားလေသည်။

“ ဟင်-မဂျင်နီ၊ ခင်ဗျားဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ခုမှ
ခင်ဗျားဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ ”

“ ငါအိမ်ထဲဝင်ပါရစေဦး၊ ငါ့ကိုတခါးဖွင့်ပေးပါဘမင်း ”

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မဂျင်နီက ကိုဘမင်းကို
စိမ်းစိမ်းကြည့်ရင်းမေးလိုက်လေသည်။

“ ငါ့သမီး ဘာလို့သေရတာလဲ ”

“ ခင်ဗျားမကြားဘူးလား၊ ခင်ဗျားသမီးဟာ ကျုပ်ကွယ်
ရာမှာ ဖောက်ပြန်ခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျုပ်ဘာမှမသိဘူး၊ ကျုပ်
ခရီးထွက်နေတုန်းမှာဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ကိစ္စပဲ ”

ကိုဘမင်းက မင်သေသေဖြင့်ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

ဆောင်းလှလင်

“ ငါ့သမီးသေရတာ နှင့်ပယောဂမကင်းဘူးလို့ငါထင်တယ် ”

“ တော်စမ်းပါဗျာ၊ တစ်သက်လုံးသမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီ၊ ခုမှလာသည်ပြုမနေစမ်းပါနဲ့၊ နှာနီကော ”

“ သေပြီ ”

“ ခင်ဗျားဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားပါသေလောက်ပြီထင်နေတာ ”

“ ငါရန်ကုန်မှာပဲရှိတယ်၊ နှင့်ဆရာသေချင်းဆိုးကြီးကိုကြောက်လို့ပုန်းနေတာ၊ နှာနီနဲ့ငါ ၂နှစ်ပဲပေါင်းလိုက်ရတယ်၊ သူ့ခိုးမှုနဲ့ထောင်ကျသွားတယ်၊ ထောင်ထဲကပြန်ထွက်လာတော့ ငါသူ့ကိုလက်မခံတော့ဘူး၊ ငါ့ဟာငါလုပ်ကိုင်စားနေတာ ”

မဂျင်နီက လက်မောင်းတလျှောက်မှယားနာများကိုကုတ်ဖဲ့ရင်းပြောလေသည်။

“ ခု ဘာလာလုပ်တာလဲ ”

“ လျော်ကြေးလာတောင်းတာ၊ ငါ့သမီးအတွက်လျော်ကြေးလာတောင်းတာ ”

“ ကျ ကျသေးတယ်၊ ခင်ဗျားသမီးကို ခင်ဗျားကရင်သွေးအမှတ်နဲ့ကြင်နာဘူးလို့လား၊ သေတာလဲ သူ့မိုက်ပစ်နဲ့သူသေသွားတာ၊ ခင်ဗျားသမီး၊ ခင်ဗျားလိုပဲလာတာပေါ့၊ လင်ငယ်သတ်လို့သေသွားတာ၊ ကျုပ်ဘာမှ လျော်ကြေးပေးစရာအကြောင်းမရှိဘူး ”

ဆောင်းလှလင်

.....
မဂျင်နီက သူ့ကိုနီရဲတောက်ပသောမျက်လုံးကြီးများဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ ခင်ဗျားပြန်ပါ ”

“ ငါ့ကိုပိုက်ဆံပေး၊ ငါပြန်မယ် ”

“ ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို ဘာမှပေးစရာ
အကြောင်းမရှိဘူး ”

“ ငါ့သမီးအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေးပါဘမင်း၊
ငါ့မှာစားစရာမရှိဘူး ”

မဂျင်နီက ပြောရင်းမှ လက်မောင်းတလျှောက်ရှိယားနာ
များကိုကုတ်လိုက်ရာ အနာမှ အနာဖေးအမှန်များသည်ဆိုဟပေါ်
သို့ကျသွားလေ၏။

“ ခင်ဗျားရောဂါဖြစ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားရောဂါတွေကျုပ်အိမ်
ထဲမှာကျန်နေမယ်၊ ပြန်ပါတော့မဂျင်နီ ”

“ ငါ့ကိုပိုက်ဆံပေးပါဆို ”

ကိုဘမင်းကသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံမရမချင်းပြန်
မည်ပုံမပေါ်။ ခဏစောင့်-ဆိုကာ ကိုဘမင်းအိမ်ခန်းထဲဝင်သွား
သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ငါးဆယ်တန်တစ်အုပ်ပါ
လာပြီး မဂျင်နီကိုပစ်ပေးလိုက်သည်။

“ ရော့- ပြန်တော့ ”

မဂျင်နီက ငါးထောင်တန်အုပ်ကိုကောက်ယူရင်း...

ဆောင်းလှလင်

“ တစ်သောင်းပြည့်အောင်တော့ပေးပါဘမင်းရယ်၊ ငါလဲ မနေရတော့ပါဘူး၊ သေတော့မှာပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါဟာ နင် ယောက္ခ မပါဘဲ ”

“ ခင်ဗျားကျုပ်ဆီနောက်တစ်ခါမလာနဲ့တော့ ”

“ အေးပါ၊ မလာပါဘူး ”

ကိုဘမင်းက နောက်တစ်ကြိမ်အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားကာ ငါး ထောင်ထပ်၍ယူပေးလိုက်လေသည်။

“ ကဲ-ခင်ဗျားပြန်ပါတော့ ”

မဂျင်နီက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ ပိုက်ဆံပေးတဲ့အတွက် ငါနင့်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘမင်း၊ ဒါပေမယ့် ငါ့သမီးသေရတာဟာနင့်ပယောဂမကင်းဘူးလို့ ငါသိနေတယ်၊ အေး- ငါ့သမီးလေးကိုနင်သတ်ခဲ့ရင်၊ စိတ်ဆင်းရဲ အောင်လုပ်ခဲ့ရင် နင်လဲအသေဆိုးနဲ့သေပါစေ၊ ဝဋ်လည်ပါစေလို့ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တယ်ဟေ့၊ ဒါပဲ ဘမင်း ”

“ သေချင်းဆိုးမကြီး၊ ခင်ဗျားထွက်သွား ”

“ သွားမှာပါ၊ သွားမှာပါ၊ နင်သာဝဋ်မလည်ပါစေနဲ့ ဘမင်း ရယ် ”

မဂျင်နီသည်နှုတ်မှအမျိုးမျိုးကျိန်စာကာ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ ဖြင့် အိမ်ထဲမှထွက်ခွာသွားလေသည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

ယခုအခါတွင် ထိုအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးပင်ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။

ကိုဘမင်းသည် သဲထန်ထောင်ကျခံရပြီး မကြာမီမှာပင် ကမာရွတ်မှတူးထားသောအိမ်ကိုပြန်အပ်လိုက်သည်။

သူသည် ရန်ကုန်ကိုစွန့်ခွာကာမြန်မာပြည်အနှံ့တွင်နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ မြန်မာပြည်ထက်အောက် နှံ့စပ်အောင်သွားရောက်ပြီး တစ်ကိုယ်တော်ဖောက်ထွင်းမှုများကိုကျူးလွန်ခဲ့လေ၏။

သူ၏အဆင်မြင့်သောပညာများကြောင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ပင်အမိမခံခဲ့ရချေ။ သူကတစ်ကိုယ်တော်ပင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

ရောက်လေရာတွင် သူသည်ကုန်သည်ပွဲစားယောင်ယောင်၊ ပင်စင်စားအစိုးရဝန်ထမ်းယောင်ယောင် ဟန်ဆောင်ကာနေထိုင်ခဲ့လေ၏။ သူ၏ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်မှုကြောင့် မည်သူကမှ ကိုဘမင်းကိုသံသယမဝင်ခဲ့ပေ။

သူသည်တစ်နေရာတွင်ကြာကြာမနေပဲ လှုပ်ရှားသွားလာ ပြောင်းရွှေ့ရင်းနေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သည်လိုနှင့် နောက်ငါးနှစ်ခန့်အကြာတွင်သူ့အသက်သည် လည်း ၄၀ပြည့်ခဲ့လေ၏။

ဆောင်းလှလင်

.....
သူ့အဓိဋ္ဌာန်ထားသည်အတိုင်း ကိုဘမင်းကဖောက်ထွင်းခိုး
ယူသည်အလုပ်ကို အစိမ်းဖြတ်ဖြတ်၍ရပ်နားလိုက်လေသည်။

သူ့မှာတစ်သက်စားမကုန်သော
ပစ္စည်းဥစ္စာများလည်းရှိနေ ခဲ့ပြီ။

ကိုဘမင်းသည် မိတ္တီလာတွင် မိတ္တူကူးဆိုင်လေးဖွင့်ကာ
သုံးနှစ်နေထိုင်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ့မှာအလုပ်လုပ်စရာမလို
အောင်ပြည်စုံပြီးဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်ကောင်းစေရန် အ
လုပ်တစ်ခုပြု၍နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် မန္တလေးသို့ပြောင်းကာလေးဘီးကားလေးတစ်
စီးဝယ်ပြီးမောင်းနေလိုက်သေးသည်။ မန္တလေး၌ ၂နှစ်ကြာခဲ့၏။

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများလုပ်ရာတွင်လည်း သူကတပည့်တ
ပန်းမထား၊ ကိုယ်တိုင်ပဲလုပ်သည်။ သူသည် မည်သူ့ကိုမှအယုံအ
ကြည်မရှိပေ။ တစ်သက်လုံး တစ်ကိုယ်တော်သာနေထိုင်ခဲ့သည်။

ခုဆို သူ့အသက်သည် လေးဆယ်ငါးနှစ်ထဲသို့ပင်ဝင်ခဲ့
လေပြီ။

နယ်မှာနေရတာ ကိုဘမင်းငြီးငွေ့လာသည်။

သူ့အသက်၄၅-နှစ်ပြည့်ချိန်တွင် ကိုဘမင်းရန်ကုန်မြေသို့
တစ်ခေါက်ထပ်၍နင်းခဲ့ပြန်၏။

ရန်ကုန်ပြန်လာကာ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းအပိုင်ဝယ်ပြီး
နေခဲ့သည်။ အလုပ်ကိုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသေး။ ယခုနေနေ
သည်ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ သူသည်ရှမ်းပြည်နယ်၌အနေကြာခဲ့သော

ဆောင်းလှလင်

.....
ကျောက်ပွဲစားတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်ကွက်လူကြီးများအားပြောထား
လေ၏။ ကိုဘမင်း၏ အပြောအဆိုရည်မွန်ခြင်မှု၊ ဥမမိရုပ်ကောင်း
မွန်မှုများကြောင့် လူကြီးလူကောင်းတယောက်အဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်
ကလက်ခံယုံကြည်နေခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကိုဘမင်းက သဲထန်၏
သတင်းကိုစုံစမ်းခဲ့လေသည်။ သဲထန်ထောင်ကျသွားသည်မှာဆယ်
နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ တစ်သက်တစ်ကျွန်းမို့ မလွတ်လောက်သေးချေ။

ကိုဘမင်းစုံစမ်းကြည့်ရာ သဲထန်သည် ထောင်ထဲမှာပင်
ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြောင်းသတင်းရခဲ့လေ၏။

မဂျယ်နီသတင်းကိုလည်းစုံစမ်းကြည့်ခဲ့သေးသည်။ စုံစမ်း
လို့မရခဲ့ပေ။ မဂျယ်နီလည်းသေလောက်ပေပြီ။ အသက်ကြီးပြီဖြစ်
သည်အပြင် သူမကိုနောက်ဆုံးတွေ့လိုက်စဉ်က ရောဂါအခြေအနေ
အရဆိုလျှင် သူမဤအချိန်ထိအသက်ဆက်ရှင်မနေလောက်ပါချေ။

ကိုဘမင်းသည် မြို့လည်ခေါင်နှင့်မဝေးလှသောတိုက်ခန်း
တစ်ခုကိုအပိုင်ဝယ်ယူနေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူဝယ်လိုက်သောအ
ခန်းမှာ သုံးထပ်တိုက်၏အလယ်ထပ်ဖြစ်သည်။ တိုက်အသစ်ဖြစ်ကာ
သူဝယ်ယူစဉ်က အောက်ထပ်နှင့်အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုဝယ်သူမရှိသေး
ပေ။ ကိုဘမင်းက ပထမဆုံးဝယ်ယူခဲ့သူဖြစ်၏။

ဆောင်းလှလင်

.....
ကိုဘမင်း နေထိုင်ပြီး တစ်လအကြာမှ အောက်ဆုံးထပ်
ကိုဌားလိုက်ရကာ... ခရီးသွားအေဂျင်စီရုံးခန်းတစ်ခုဖွင့်လှစ်လိုက်
လေသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုတော့ ယခုထိရောင်းလည်းမရောင်း
ရသေး။ ဌားလည်းမဌားရသေးပေ။

ကိုဘမင်းသည် ရပ်ကွက်၏သာရေးနာရေးလုပ်ငန်းများ၌
လည်းကူညီခဲ့သည်။ အလှူငွေထည့်ဝင်စရာရှိလျှင်လည်းအများဆုံး
အချိုးအစားဖြင့်ထည့်ဝင်ခဲ့သည်။ အသင်းအဖွဲ့များကိုလည်း လှူခဲ့
တန်းခဲ့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ကိုဘမင်းသည် လူမှုရေးစိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝ
သောလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်၏လေးစား
မှုကိုခံခဲ့ရလေသည်။ သူ့ကို တစ်ချိန်ကဒုစရိုက်သားကောင်ဖောက်
ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မည်သူကမှသံသယမဝင်ခဲ့ပေ။

ကိုဘမင်းနေထိုင်သောနေရာသည် ကုပွဏီရုံးခန်းများ၊
ကျူ ရှင်များ၊ သင်တန်းခန်းမများ... များပြားသောနေရာဖြစ်သည်။
နေ့လည်ပိုင်းတွင် လူစည်ကားသလောက် ညပိုင်း၌လူသူရှင်းလင်း
တိတ်ဆိတ်နေတတ်၏။

ကိုဘမင်းသည် ညပိုင်းများ၌အိမ်ရှေ့လသာဆောင်ဝရံတာ
တွင်ထွက်၍ အေးအေးလူလူထိုင်နေတတ်သည်။ တိုက်ကြီးတစ်ခု
လုံးမှာ ညဆိုလျှင် ကိုဘမင်းတစ်ယောက်ထဲသာရှိသည်။ အောက်

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ထပ်ကုပ္ပဏီရုံးခန်းကလည်း ညစောင့်မထားချေ။မလိုအပ်လို့မထား
ခြင်းပဲဖြစ်ပေမည်။ အပေါ်ထပ်ကလဲ ယခုထိမရောင်းရသေး။

သည်လိုနှင့် ဤတိုက်ခန်း၌ ကိုဘမင်းနေထိုင်လာခဲ့သည်
မှာ ခြောက်လပင်ကြာမြင့်သွားခဲ့လေပြီ။

နွေရာသီ၏ တစ်ခုသောညပိုင်း...

ပူလောင်အိုက်စပ်သောဒဏ်ကြောင့် ကိုဘမင်းသည် အိမ်
ရှေ့လသာဆောင်ဝင်တံတောင်ထွက်၍ထိုင်နေခဲ့သည်။

ညသည်တိတ်ဆိတ်ကာ ကောင်းကင်၌ကြယ်ပေါင်းစုံလင်
စွာဖြင့်ကြည်လင်စွာရှိနေ၏။ ကိုဘမင်းသည် ဒရင်းဘက်ဖြင့်ထိုင်
ရင်း ကောင်းကင်သို့မော့ကြည့်နေခဲ့သည်။

ညသန်းကောင်သို့ပင်ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

၁၂နာရီတိတိအချိန်။

အောက်ထပ်ကုပ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှတယ်လီဖုန်းသည် ရုတ်တ
ရက်မြည်လာခဲ့လေ၏။

ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...

တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် ကိုဘမင်းကိုယ်သည်ဆတ်က
နဲတွန့်ကာအံ့ဩသွားလေသည်။ တိတ်ဆိတ်သောညတွင် အောက်
ထပ်ရုံးခန်းထဲမှဖုန်းသံကိုတိတိကျကျကြီးကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...

တယ်လီဖုန်းသံကဆက်မြည်၏။

ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....

နောက်တစ်ခါထပ်မြည်ပြန်သည်။
 ကိုဘမင်းအသိစိတ်ထဲဝယ် လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ကသင်္ကေ
 တတယ်လီဖုန်းကိုသတိရလိုက်လေသည်။
 လူမရှိသောရုံးခန်းထဲသို့ ဘယ်သူကဖုန်းခေါ်နေပါလိမ့်။
 ညပိုင်း လူရှိသည်အမှတ်နှင့်ခေါ်ခြင်းလား။ တယ်လီဖုန်းလိုင်းပူး၍
 ခေါ်သံဝင်လာခြင်းလား။
 ဖုန်းခေါ်သံက သုံးကြိမ်ဆက်တိုက်မြည်သွားခဲ့သည်။
 ဖုန်းခေါ်သံရပ်သွားမှကိုဘမင်းသက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။
 တိုက် လဲတိုက်ဆိုင်လိုက်တဲ့ဖုန်းခေါ်သံ။
 သို့သော် ကိုဘမင်းသက်ပြင်းချလိုမှမဆုံးသေး။
 ဖုန်းခေါ်သံကနောက်တစ်ကြိမ်ဝင်လာပြန်သည်။
 ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...
 ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...
 ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...
 ပထမတစ်ခါခေါ်သံနှင့်နောက်တစ်ကြိမ်မြည်သံကကြားထဲ
 တွင် ၂မိနစ်လောက်သာခြားပါသည်။
 ကိုဘမင်း၏ကိုယ်သည်ဒရင်းဘက်ပေါ်မှဆတ်ကနဲမတ်သွား
 သည်။ ဘာလဲ၊ ဘာသဘောလဲ။ ဘယ်သူကဆက်နေတာလဲ၊ တိုက်
 ဆိုင်တာလား၊ တမင်လုပ်တာလား။
 ဒုတိယအကြိမ်ဖုန်းသုံးကြိမ်မြည်အပြီးတွင် နှစ်မိနစ်ခန့်ပင်
 ခြားကာ...

တစ္ဆေအော်သံ

အောင်းလှလင်

ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...
 ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...
 ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...

အမလေးဗျာ။ ကိုဘမင်းသည်ထိုင်ရာမှခုန်၍ထလိုက်လေသည်။

သူသည် တိုက်ခန်းတခါးကိုဖွင့်ကာ အောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းခဲ့လေသည်။ အောက်ထပ်ရုံးခန်းထဲမှာတယောက်ယောက်များရောက်နေသလားလို့သွားကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကုပ္ပဏီရုံးခန်းတခါးသည် အပြင်မှသောခတ်၍ပိတ်ထားရက်သားအတိုင်းရှိနေသည်။ ရုံးခန်းထဲသို့မည်သူမှရောက်မနေပါ။

ကိုဘမင်းသည် အောက်ထပ်တိုက်ခန်းရှေ့တွင်တွေ့၍ရပ်နေမိသည်။

သုံးကြိမ်သုံးခါခေါ်သံထွက်၍ တစ်ကြိမ်မြည်လျှင်သုံးကြိမ်မြည်ပြီး တစ်ခါနှင့်တစ်ခါ ၂မိနစ်စီခြား၍မြည်လိုက်သောတယ်လီဖုန်းသံ။ သူတကယ်ကြားလိုက်မိတာမှဟုတ်ရဲ့လား။

ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာမှထူးခြားမှုမရှိပဲ တိတ်ဆိတ်နေပြန်လေ၏။

ကိုဘမင်းသည် ဇဝေဇဝါယောင်ချာချာနှင့်အပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းသံကိုသူတကယ်ကြားလိုက်ရသလား။

ဖြစ်ခဲ့ဖူးသောအဖြစ်အပျက်များကို သူမေ့ပင်မေ့နေခဲ့ပါပြီ။ ထိုအဖြစ်များကိုသတိရနေစဉ်တုံးဆိုလျှင်လည်း တယ်လီဖုန်း

ဆောင်းလှလင်

သံကို စိတ်အထင်ဖြင့်ကြားလိုက်ရခြင်းဟု ထင်ရဦးမည်။ ခုတော့ ထိုအကြောင်းကို တွေးလဲမတွေး၊ စဉ်းလဲမစဉ်းစားပါပဲနှင့်။

ကိုဘမင်းသည် တယ်လီဖုန်းသံကြားလိုက်ရသည်မှာအမှန် တကယ်ဟုတ်-မဟုတ် ဇဝေဇဝါဖြစ်စွာနှင့် ထိုညတွင် မျက်လုံး ကြောင်စွာအိပ်မရဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

သည်လိုနှင့် နောက်တစ်နေ့ညသို့ကူးခဲ့လေသည်။
ကိုဘမင်းသည် ဝဂုံတာမှာပင်ထွက်၍ထိုင်နေခဲ့သည်။
သူသည် ပူအိုက်သောည၌ သန်းခေါင်တိုင်သည်ထိအိပ်မ ပျော်သေးချေ။

ည၁၂နာရီ။

ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...

ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...

ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...

ဘုရားရေ။ သူက သူကြားလိုက်ရသောအသံကိုတကယ် ဟုတ်-မဟုတ် အောက်ထပ်ဆီသို့ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ကာနားထောင် ကြည့်လိုက်သည်။

၂မိနစ်ခြားပြီးနောက် နောက်တစ်ကြိမ်မြည်ပြန်သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...
 ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...
 ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...

သေချာပြီ။ သူကြားရသောအသံသည်
 ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ခြင်းမဟုတ်။ တယ်လီဖုန်းသံသည်
 အောက်ထပ်ရုံးခန်းထဲမှအမှန်
 တကယ်ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၂မိနစ်ပဲခြားပါသည်။ ကိုဘမင်းသည်လက်မှန်ရီကိုကြည့်
 ၍မှတ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဖုန်းသံက နောက်တစ်ကြိမ်မြည်ပြန်၏။

ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...
 ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...
 ကလင်... .. ကလင်... .. လင်... လင်... လင်...

ကိုဘမင်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားသည်။
 ဖုန်းခေါ်သံကသုံးကြိမ်။
 တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ်ကြား၂မိနစ်စီ ခြား၍...။ တစ်ခါမြည်လျှင်
 ခေါ်သံသုံးခါဆက်တိုက်မြည်သည်။

မည်သူက သူ့ကိုသက်သက်နောက်ပြောင်နေသနည်း။
 နောက်ပြောင်ခြင်းသက်သက်ရောဟုတ်ရဲ့လား။
 မည်သူသည် သူ၏နောက်ကြောင်းကိုသိသနည်း။

ဆောင်းလှလင်

.....
ဤကိစ္စ၌ပါဝင်ခဲ့သောအဓိကလူ၃ဦးတွင်
၂ယောက်မှာသေ ဆုံးခဲ့ပြီ။ သည်အကြောင်းကိုသိသေးတဲ့လူ
ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲ။

ကိုဘမင်းသည် နှစ်ရက်ဆက်တိုက်မြည်လာသောဖုန်းသံကို
အဓိပ္ပါယ်မဖော်နိုင်အောင်ရှိနေသည်။ တိုက်ဆိုင်စွာ ဖုန်းလိုင်းချင်း
ပူး၍မြည်လာသည်ဆိုလျှင်လည်း နှစ်ရက်ဆက်တိုက် တိုက်ဆိုင်ရ
သလား၊ ပြီးတော့ အချိန်ကလဲ ၁၂နာရီအချိန်။ ဘာလဲ၊ ဘယ်
လိုလဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဘယ်သူကဆက်နေတာလဲ။

ကိုဘမင်းစဉ်းစားမရတော့။

တတိယနေ့တွင်လည်း ...

တယ်လီဖုန်းသံသည်မြည်လာပါ၏။

ယခင်နေ့များကအတိုင်း... ယခင်အချိန်အတိုင်း ...

ကိုဘမင်းစဉ်းစားရလေပြီ။

တယ်လီဖုန်းသံသည် တိုက်ဆိုင်စွာအော်မြည်လာခြင်း မ
ဟုတ်တာတော့သေချာလေပြီ။ မည်သူသည် ထိုတယ်လီဖုန်းကို
လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်က သေခဲ့ပြီးသူနှစ်ဦး၏သင်္ကေတအသံအတိုင်း
ဆက်နေပါသနည်း။

ပြီးတော့ ကိုဘမင်းရှိသည်၊ကိုဘမင်းကြားနိုင်သည်၊နေရာ
မှတယ်လီဖုန်းကိုမှရွေး၍ဆက်နေရပါလိမ့်။ ကိုဘမင်းကိုစိတ်ချောက်

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ချားအောင်သက်သက်ပြုလုပ်နေခြင်းပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ အဲဒါဘယ်သူလဲ။

ကိုဘမင်းသည် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ညတိုင်းညတိုင်း တယ်လီဖုန်းသံကိုကြားနေရသည်။ သူကလည်း ဖုန်းသံပေါ်လာမလာကို သိချင်လွန်း၍ ညသန်းခေါင်ထိစောင့်နားထောင်နေခဲ့သည်။ တယ်လီဖုန်းသံက နေ့စဉ်ရက်ဆက်ထွက်ပေါ်နေမြဲ။

ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်တော့။

တစ်နေ့တွင် ကိုဘမင်းက အောက်ထပ်ကုပ္ပဏီရုံးဖွင့်ချိန်၌ ရုံးခန်းထဲသို့သွားလည်ကာ မန်နေဂျာလူငယ်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။

ကိုဘမင်းက ညစဉ်၁၂နာရီတိတိတွင်မြည်လာသောဖုန်းသံအကြောင်းကို အရေးမကြီးသောအကြောင်းအရာတစ်ခုလိုသဘောထား၍တီးခေါက်ကြည့်ခဲ့လေ၏။

“ ညသန်းခေါင်ကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ဝန်ထမ်းတွေထဲက ရုံးကိုဖုန်းခေါ်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိပါဘူးအန်ကယ်၊ တယ်လီဖုန်းခေါ်သံကြားရတာတိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ”

ကိုဘမင်းက နေ့စဉ်ရက်ဆက်ကြားနေရသည့်အကြောင်းနှင့် ကြားရသည့်အခါတိုင်း သင်္ကေတဖုန်းသံအတိုင်း ကြားနေရကြောင်းများကို ရှင်းပြမနေတော့ပေ။ အသေအချာရှင်းပြခြင်းအားဖြင့်မိမိနောက်ကြောင်းများကိုလှစ်ပြလိုက်ရာကျနေလိမ့်မည်။

စကား စပ်မိ၍ ကြုံလို့ဝင်မေးသလိုမျိုးမေးကာ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ဆောင်းလှလင်

.....
သည်အတိုင်းဆို တယ်လီဖုန်းသံသည် အောက်ထပ်မှဝန်
ထမ်းများနှင့်မပတ်သက်တာသေချာသည်။ ဘယ်သူကမှလဲ လူမရှိ
သည်အခန်းကို ညကြီးမင်းကြီးမှာ ရူးပြီး ဖုန်းခေါ်နေမည်မဟုတ်။

တယ်လီဖုန်းသံသည် ကိုဘမင်းကိုသက်သက်ချိန်းချောက်
နေသောဖုန်းသံသာဖြစ်တော့သည်။

မည်သူကချိန်းချောက်နေပါသလဲ။

တယ်လီဖုန်းသင်္ကေတအကြောင်းကို ဘယ်သူသိပါသလဲ။

သဲထန်သည် တရားရုံး၌အစစ်ခံရာတွင်သူနှင့်ယမင်းကြိုင်
တို့တီထွင်ထားသည်သင်္ကေတဖုန်းခေါ်သံအကြောင်းကို ထည့်ပြော
မသွားခဲ့ချေ။ သဲထန်က ယမင်းကြိုင်ကိုသူမသတ်ကြောင်းငြင်းဆို
ခြင်းသာပြုခဲ့သည်။ သူနှင့်ယမင်းကြိုင်တို့ချစ်ကြိုက်နေကြကြောင်း၊
ကိုဘမင်းမရှိချိန်များတွင် ချိန်းတွေ့လေ့ရှိကြောင်းကိုတော့ဝန်ခံခဲ့
၏။ သို့သော် တရားရုံးက သဲထန်နှင့်ယမင်းကြိုင်ချစ်ကြိုက်နေ
သည်ဆိုသောအချက်ကိုမယုံကြည်ခဲ့ပါ။ သဲထန်ကို အိမ်ဖောက်
ထွင်းဝင်ရောက်မှု၊ လူသတ်မှုများဖြင့်အပြစ်ပေးခဲ့သည်။

သဲထန်သည် တယ်လီဖုန်းသံအချိန်းအချက်ကို အရေးကြီး
သောအချက်တစ်ရပ်အဖြစ်မတွေးမိခဲ့ပေ။ တရားရုံး၌ထုတ်ဖော်မ
ပြောခဲ့ပေ။

ဆိုလိုသည်မှာ... တယ်လီဖုန်းသင်္ကေတအကြောင်းကိုသိသူ
ဆို၍ သဲထန်၊ ယမင်းကြိုင်ဆိုသည် ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်နှင့်

ဆောင်းလှလင်

.....
ကိုဘမင်းတို့သာရှိသည်။ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်က ကွယ်လွန်
သွားခဲ့လေပြီ။

ဤကမ္ဘာပေါ်၌ တယ်လီဖုန်းသင်္ကေတကိုသိသူဟူ၍ ကိုဘ
မင်းတစ်ယောက်သာရှိပါတော့သည်။

သို့ဆိုပါလျှင် ...

သင်္ကေတဖုန်းသံအတိုင်း တသွေမတိမ်း ညစဉ်ညဆက်
ဆက်၍ ကိုဘမင်းကြားအောင်ချိန်းချောက်နေသူမှာ မည်သူဖြစ်ပါ
သလဲ။

သက်ရှိလူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မဟုတ်လျှင်...

သဲထန်နှင့် ယမင်းကြိုင်တို့ဝိညာဉ်များသည် မကျွတ်မ
လွတ်ပဲ တစ္ဆေအဖြစ်နှင့် သူ့ကိုချောက်လှန်နေခြင်းလော။

ကိုဘမင်းသည် ကြာလေ ကြာလေ တယ်လီဖုန်းသံ
ပဟေဠိကို တွေးတောမရလေဖြစ်လာ၏။ ညစဉ် ညစဉ် တယ်လီ
ဖုန်းသံကြားရတိုင်းလည်း ထိတ်လန့်၍လာလေသည်။

သူသည် တယ်လီဖုန်းသံကြားရမည်ကို သေမလောက်ရွံ
ကြောက်ထိတ်လန့်နေမိသည်။ သို့သော် ည၁၂နာရီရောက်တိုင်းလဲ
တယ်လီဖုန်းသံထွက်ပေါ်လာ-မလာကို ရင်ထိတ်စွာစောင့်နား
ထောင်နေမိသည်။ သူသည် အခြားနေရာများသို့လည်း ရှောင်
မနေမိပဲ တယ်လီဖုန်းသံကိုသာ နားထောင်နေမိ၏။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
 ကြားရမည်ကိုကြောက်ရွံ့စွာဖြင့်နားထောင်နေမိခြင်းဖြစ်၏။
 ကြားလိုက်ရမှာကိုလဲ သေမလောက်ကြောက်မိသည်။ နား
 မထောင်ပဲလည်း မနေနိုင်ချေ။
 သည်လိုနှင့် တယ်လီဖုန်းသံပုံမှန်ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ
 တလခန့်ပင်ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

တယ်လီဖုန်းသံသည် သဲထန်နှင့်ယမင်းကြိုင်တို့၏ အရိုး
 တွန်သံလေလား။

အရိုးတွန်သံ။

သဲထန်နှင့်ယမင်းကြိုင်သည် တမလွန်မှနေ၍ သူ့ကိုလက်
 စားချေနေလေပြီလော။ ချောက်လှန့်နေပြီလော။

ထားပါဦး။ တယ်လီဖုန်းသံသည် သဲထန်ဖြစ်စေ၊ ယမင်း
 ကြိုင်ဖြစ်စေ... တစ်ဦးဦး၏မကျွတ်လွတ်သောဝိညာဉ်က တစ္ဆေ၊
 သရဲ၊ နာနာဘာဝအဖြစ်ချောက်လှန့်နေခြင်းပဲထားပါတော့။

တစ္ဆေသရဲတို့သည် တယ်လီဖုန်းဆက်နိုင်သော အစွမ်း
 သတ္တိရှိလို့လား။ ကိုဘမင်းယခုနေနေသည်တိုက်ခန်းအောက်ထပ်မှ
 ဖုန်းနံပါတ်ကို တစ္ဆေကမည်သို့မည်ပုံသိပါမည်နည်း။ ယခုမြည်
 နေသောတယ်လီဖုန်းသည် သဲထန်နှင့်ယမင်းကြိုင်တို့ကိုကိုင်တွယ်
 အသုံးပြုခဲ့သောဖုန်းနံပါတ်လည်းမဟုတ်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက တယ်လီဖုန်းနံပါတ်များသည်လဲ
ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့တွင် ဖုန်းနံပါတ်ကိုဂဏန်း
ငါးလုံးသာအသုံးပြုခဲ့ပြီး ယခုပြောင်းလဲထားသောဖုန်းနံပါတ်များမှာ
ဂဏန်းခြောက်လုံးဖြစ်ပါသည်။ တစ္ဆေက ခြောက်လှန့်ဆက်သွယ်
ခြင်းလဲမဖြစ်နိုင်။

ကိုဘမင်းသည် သူ၏အဓိဋ္ဌာန်ပျက်ယွင်းခြင်းကြောင့် သစ္စာ
စူးခြင်းပေးလားဟုတွေးမိပြန်သည်။

သူသည် ဖောက်ထွင်းမှုကျူးလွန်စဉ်၌ ရန်ပြုလာသည်ရှိ
သော်ခုခံခြင်းမပြုပါ။ ဖောက်ထွင်းမှုကျူးလွန်စဉ် တစ်ဖက်သား
အား အနာတရဖြစ်အောင်မလုပ်ပါဟု သစ္စာဆိုထားခဲ့ဖူးသည်။
လူသတ်ဖို့တော့ ဝေလာဝေး။

သို့သော် သူသည် ယမင်းကြိုင်ကိုသတ်ခဲ့မိပေသည်။

အို-ဘာဆိုလို့လဲ။ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုထားသည်ကဖောက်
ထွင်းမှုပြုလုပ်စဉ် မကျူးလွန်မိရန် အဓိဋ္ဌာန်ထားခြင်းသာ။ ကံ
တစ်ပါးကိုလုံခြုံအောင်မထိမ်းနိုင်၍ ကျန်သောကံလေးပါးကို ထိမ်း
သိမ်းသည်သဘော အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ယမင်းကြိုင်ကို သတ်မိသည်က ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ။
ဖောက်လွဲဖောက်ပြန်ပြုသော သစ္စာမဲ့ဇနီးမယားတစ်ယောက်ကိုတန်
ပြန်လက်စားချေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ဘာမှမဆို။

သို့ရာတွင် သူသည် ယမင်းကြိုင်နှင့် သဲထန်ကိုလက်စား
ချေရာတွင် မလွဲမရှောင်ဘဲ သမဝါယမဆိုင်မှ ပစ္စည်းများကို

ဆောင်းလှလင်

.....
ဖောက်ထွင်းခိုးယူခဲ့ရပါသေး၏။ အများပိုင်ပစ္စည်းကို မထိပါးပါဆို
သည် အဓိဋ္ဌာန်ကိုဖောက်ဖျက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒါလဲ သဲထန်ကို
ပြစ်ဒဏ်ပိုရစေချင်၍ ကျူးလွန်ခဲ့ရသောအမှုဖြစ်သည်။

ဘုရား-ဘုရား- သဲထန်နှင့်ယမင်းကြိုင်အပေါ်တွင်လက်
စားချေလိုစေဖြင့်ပြုမူခဲ့သောအပြုအမူများသည် သူ၏သစ္စာအဓိ
ဋ္ဌာန်ကိုဖောက်ဖျက်ရာရောက်ခဲ့လေသလား။

ကိုဘမင်းက အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်တွေးတောကာ အဖြေကို
ရှာကြည့်မိလေသည်။

အဖြေကိုကားမတွေ့။

နောက်ဆုံးတော့ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချလိုက်
လေ၏။ ရုံးခန်းထဲမှတယ်လီဖုန်းကို သွား၍နားထောင်မည်။
ဘယ်သူကဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လုပ်နေတယ်ဆိုတာသိရအောင် တယ်
လီဖုန်းကိုကောက်ကိုင်နားထောင်ကြည့်မည်။

သူသည် ဘာမှန်းမသိရပဲ စိတ်တထင်ထင်ဖြစ်နေရသည်။
ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုကိုဆက်၍မခံစားနိုင်တော့ချေ။

ကိုဘမင်းက ကုပ္ပဏီရုံးခန်းထဲခိုးဝင်ကာ တယ်လီဖုန်းကို
နားထောင်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ရုံးခန်းထဲခိုးဝင်မည်ဆိုတော့ နှစ်ရှည်လများသိမ်းထားခဲ့
သည် ဖောက်ထွင်းရေးသုံးပစ္စည်းကိရိယာများကို ပြန်၍ပြင်ဆင်ရ
သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....

သိမ်းထားသောပစ္စည်းများကို ပြန်၍ထုတ်ယူ၏။
 ဖောက်ထွင်းရေးသုံးလက်နက်ကိရိယာများ၊ သော့တုများ
 ကို ပြန်လည်ဆေးကြောသန့်စင်ရသည်။
 ယနေ့ညပင် သူသည် ရုံးခန်းထဲသို့ဝင်ကာ တယ်လီဖုန်း
 ကိုနားထောင်ကြည့်ပါတော့မည်။ တစ်ဖက်မှဖုန်းဆက်သူကို ဘာအ
 တွက်ဆက်သည်ကို ကိုယ်တိုင်မေးမြန်းကြည့်ပါတော့မည်။

ည၁၁နာရီခွဲအချိန်တွင် ကိုဘမင်းသည် အောက်ထပ်မှ
 ကုပ္ပဏီရုံးခန်းထဲသို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

ရုံးခန်းမှာအောက်ဆုံးထပ်မို့ နောက်ဖေးတခါးပေါက်ရှိလေ
 သည်။ ကိုဘမင်းသည် နောက်ဖေးတခါးကိုဖျက်ကာ အတွင်းသို့ဝင်
 ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့လို ဝါရင့်ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်
 အတွက် လူမရှိသောအခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်ရသည်မှာ မခဲယဉ်းပါ။

အခန်းထဲရောက်တော့ တယ်လီဖုန်းရှိသည်နေရာကို ပါ
 လာသည်ဓာတ်မီးငယ်လေးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်း
 ကမန်နေဂျာရုံးခန်းထဲ၌ရှိလေသည်။ မန်နေဂျာခန်းကို သော့ဖြင့်
 ပိတ်ထားပါ၏။

အတွင်းထဲမှ တခါးသော့ကို တစ်ဖန်ထပ်၍ဖွင့်ရပြန်
 သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ကိုဘမင်းမှာပါလာသော မာစတာကီးများအကူဖြင့် မန်
နေဂျာခန်းသည်လည်း သော့ပွင့်သွားလေ၏။

ဘာအပျက်အစီးအပွန်းအရှ့မှမရှိ။ အေးဆေးစွာပင်ပွင့်နိုင်
ခဲ့သည်။

မန်နေဂျာအခန်းထဲရောက်တော့ ၁၁နာရီခွဲပြီး၍၁၅မိနစ်ရှိ
ပေပြီ။ ၁၂နာရီထိုးရန် ၁၅မိနစ်အလို။

သူက မန်နေဂျာထိုင်သည်ဆိုလည်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်
ကာ တယ်လီဖုန်းမြည်လာမည်အချိန်ကို ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။

နာရီကတစ်ချက်ချက်ပြင်ရွေ့လျားနေ၏။ ရုံးခန်းထဲမှ မီး
စုန်းထည်ထားသောတိုင်ကပ်နာရီကြီးမှာ အမှောင်ထုထဲ၌ ဂဏန်း
ဒိုင်ခွက်နှင့်လက်တံများလင်းလက်နေပေ၏။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်
ကောင်မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်နေသည်သဖွယ်။

ရုံးခန်းသည် အလုံပိတ်နေသောကြောင့် ပူအိုက်နေပေ၏။
ကိုဘမင်းချွေးများရွှဲစိုအောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

လေအေးစက်ကိုတွေ့ သော်လည်း အသံထွက်မည်စိုး၍မပွင့်ရဲချေ။
ပိန်းပိတ်နေသောအမှောင်ထုထဲ၌ ပူလောင်အိုက်စပ်မှု

ဒဏ်ကိုခံရင်း ကိုဘမင်းက တယ်လီဖုန်းမြည်လာမည်အချိန်ကို
စိတ်ရှည် စွာထိုင်စောင့်နေပေ၏။

နာရီသံတချက်ချက်
၁၂နာရီထိုးရန် ၁၀မိနစ်အလို-
၈မိနစ်အလို-

ဆောင်းလှလင်

၅မိနစ်အလို-
 ၃မိနစ်အလို-
 ကိုဘမင်း၏ ရင်ခုန်သံများက တစစမြန်လာခဲ့သည်။
 တယ်လီဖုန်းမြည်သံပေါ်ထွက်လာဖို့နီးလာလေ... ရင်ခုန်
 သံကပို၍မြန်လာလေ...
 တယ်လီဖုန်းသံ၊
 ဖုန်းသံမြည်သည်နှင့် သူ့ကကောက်ကိုင်လိုက်ပါမည်။တစ်
 ဖက်မှခေါ်သူကိုပြန်၍ထူးလိုက်မည်။ ဘာကြောင့်ဆက်သည်ကိုမေး
 လိုက်မည်။

၁၂နာရီထိုးရန် တစ်မိနစ်သာလိုတော့သည်။
 ၄၅စက္ကန့်သာလိုတော့သည်။
 စက္ကန့်၃၀သာလိုတော့သည်။
 တယ်လီဖုန်းသံမြည်တော့မည်။

စက္ကန့်၂၀-
 ၁၅စက္ကန့်-
 ၁၀စက္ကန့်-
 ၉- ၈- ၇- ၆- ၅- ၄-
 နာရီလက်တံကတချက်ချက်နှင့်ရွေ့နေ၏။
 ၃စက္ကန့်... ၂စက္ကန့်... ၁စက္ကန့်...
 ၁၂နာရီတိတိထိုးလေပြီ။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
တိုင်ကပ်နာရီကြီးသည် နာရီသံ၁၂ချက်ကို ဒင်ကနဲ-ဒင်ကနဲ
နဲတီးလိုက်၏။ အမှောင်ထုထဲမှာထွက်ပေါ်လာသောနာရီသံက စိတ်
ချောက်ချားစရာ၊

၁၂နာရီထိုးပေပြီ။

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံကထွက်ပေါ်မလာသေး။

ကိုဘမင်းက သူ၏လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။

အချိန်ကတိုင်ကပ်နာရီနှင့်တချိန်ထဲ၊ ကွက်တိ။

၁၂နာရီထိုးပြီပဲ။

ညစဉ်ညတိုင်း ၁၂နာရီတိတိတွင်မြည်နေကျဖုန်းသံသည်
ဘာကြောင့်ထွက်ပေါ်မလာသေးပါလိမ့်။

ကိုဘမင်းက အမှောင်ထုထဲတွင်မြင်နေရသောတယ်လီ
ဖုန်းအပြာလေးကိုမျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

နာရီလက်တံကသာ တရွေ့ရွေ့ရွေ့ဆက်သွားနေသည်။

တယ်လီဖုန်းသံက ပေါ်ထွက်မလာ။

ကိုဘမင်းဇောချွေးတွေပြန်လာသည်။

ညစဉ်ရက်ဆက် တစ်လကျော်ကျော် အချိန်မှန်အတိအကျ
မြည်လာသည်တယ်လီဖုန်းသံသည်
ယနေ့ညမှထွက်ပေါ်မလာတော့ ပါကလား။

နောက်ကျနေလို့များလား။

ကိုဘမင်းသည်ရင်ခုန်စွာဖြင့်ဆက်၍စောင့်စားနေခဲ့သည်။

ဇောချွေးများက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးနစ်လျက်...

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
အချိန်က သူ့သဘာဝအတိုင်းဆက်၍ကုန်လွန်သွားခဲ့လေ
သည်။

၁၂ နာရီမိနစ်

၁၂ နာရီ ၁၀ မိနစ်

၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်

၁၂ နာရီ ၂၀

၁၂ နာရီခွဲ

တဖြည်းဖြည်းနှင့်စောင့်စားလာခဲ့ရာ ၁၂ နာရီကိုနာရီဝက်
ပင်ကျော်လွန်သွားခဲ့လေပြီတည်း။

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံကထွက်ပေါ်မလာခဲ့ပါချေ။

ဘယ်လိုလဲ။ ညစဉ်ထွက်ပေါ်လာသောဖုန်းသံသည် ယ
နေ့ ညမှဘာလို့မမြည်ရတော့တာလဲ။

ကိုဘမင်းဆက်စောင့်ကြည့်သေးသည်။

ထူးခြားမလာ။ တယ်လီဖုန်းက တုတ်တုတ်မှမလှုပ်။

သည်လိုနှင့် ညတစ်နာရီထိုးဖို့ပင်နီးလာလေသည်။

ကိုဘမင်းလက်လျှော့လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှဆက်၍နားထောင်ရတော့မည်။

သည်နေရာမှာဆက်နေ၍မသင့်တော့၊

ကိုဘမင်းကထိုင်ရာမှပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

မန်နေဂျာခန်းထဲမှထွက်သည်။

နောက်ဖေးတခါးကိုဖွင့်သည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလုလင်

.....
အပြင်သို့ထွက်သည်။
သည်စဉ်မှာပဲ...
စူးရှသောမီးအလင်းတန်းတစ်ခုက ကိုဘမင်းမျက်နှာပေါ်
တည်တည်သို့ကျရောက်လာလေ၏။

“ ဟေ့-ဘယ်သူလဲ၊ လက်မြှောက်လိုက် ”

စူးရှသောမီးရောင်ကြောင့် ကိုဘမင်းက မျက်နှာကိုလက်
ဖြင့်ကာထားလိုက်ရသည်။ သူ့အနီးသို့လျှောက်လာသော ဖိနပ်ခွာ
သံများကိုကြားလိုက်ရသည်။

ပတ္တရောင်ရဲများပါတကား။

“ ဟင်-ဦးဘမင်း ”

သူ့ကိုသိနေသောရဲတစ်ဦးက အံ့သြစွာရေရွတ်လိုက်သည်။
သူ့လက်အစုံကိုဖမ်းချုပ်ခံလိုက်ရကာ အေးစက်သောလက်
ထိတ်တစ်စုံက သူ့ကိုခတ်ထားပြီးဖြစ်သွားလေသည်။

“ ဩ-လက်စသတ်တော့ ဦးဘမင်းကဖောက်ထွင်း
ရေးသမားတစ်ယောက်ကိုး ”

“ မဟုတ်ဖူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်-ကျွန်တော် ”

“ ငြင်းမနေပါနဲ့တော့ဦးဘမင်း၊ ခင်ဗျားလက်ထဲက
ဖောက်ထွင်းရေးကိရိယာတွေကအတော်အဆင့်မြင့်တဲ့ဟာတွေပဲ ”

“ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မဟုတ်ပါဘူး ”

ဆောင်းလှလင်

“ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိနေမှ ဘာငြင်းချင်သေးလို့လဲဦး
ဘမင်း၊ ခင်ဗျားဟာ လူကြီးလူကောင်းအယောင်ဆောင်ဖောက်
ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်ပဲ၊ စခန်းကိုသာလိုက်ခဲ့ပေတော့ကိုယ်လူ ”

“ ကျွန်တော် တယ်လီဖုန်းလာနားထောင်တာပါ ”

“ ဘာဗျ ”

“ တယ်လီဖုန်း၊ တယ်လီဖုန်းနားထောင်ဖို့ ကျွန်တော်
ဒီအခန်းထဲဝင်ခဲ့တာပါဗျာ ”

“ တယ်လီဖုန်းဆက်ဖို့လေးနဲ့ အဆောက်အဦးတစ်ခုထဲ
ကိုဖောက်ထွင်းဝင်တယ်၊ ဟုတ်စ၊ ပိုက်ဆံပေးဆက်လို့ရတဲ့ဖုန်းတွေ
အပုံဗျာ၊ ၂၄နာရီဆက်လို့ရတယ်၊ ခင်ဗျားဆင်ခြေကယုံလောက်
စရာပဲ၊ ကဲ-ကဲ- ခင်ဗျားဆင်ခြေပေးချင်ရင်လဲ စခန်းရောက်မှ
ပေးပေတော့၊ ခုတော့ ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပေတော့ဗျို့ ”

ဆောင်းလုလင်

တယ်လီဖုန်းနားထောင်ရုံသက်သက်ဖြင့် သူတပါးပိုင်နက် ထဲသို့ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ရပါသည်ဆိုသောအကြောင်းပြချက်ကို ရဲ များကမယုံ။

ဘယ်သူကမှလည်းမယုံ။

တရားရုံးကလည်း မယုံခဲ့ပါချေ။

မပြေးသော်ကန်ရာရှိ၊ ကိုဘမင်းလက်ထဲ၌ တွေ့ရသော ဖောက်ထွင်းရေးကိရိယာအိတ်က သူ့ကို ဝါရင့်ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းသက်သေခံပြီးဖြစ်နေသည်။

သူ့အမျှ တရားရုံးထိ ရောက်သွားချိန်တွင် ကိုဘမင်းက စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ ရာဇဝင်ဇာတ်ကြောင်းကို ခင်းကျင်းပြနေ လျှင်လဲ ယမင်းကြိုင်ကိုသတ်ခဲ့သည်လူသတ်မျှပါ ပေါ်သွားပေ တော့မည်။

သူသည် သက်သေအခိုင်အလုံနှင့် မိလိုက်သောဖောက် ထွင်းမျှအတွက် ဘာမှငြင်းဆိုမနေတော့ပဲ ပေးသည်ပြစ်ဒဏ်ကိုခံ လိုက်လေသည်။

သို့သော်-ပြစ်ဒဏ်က တစ်ခုထဲတော့မဟုတ်။

ကိုဘမင်းထံတွင်တွေ့ရသည် ဖောက်ထွင်းရေးကိရိယာ များ ကသိပ်အဆင်ပြေနေသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ကိုဘမင်းတစ် ယောက်ထဲအသုံးပြုသော ကိရိယာများဖြစ်နေသည်။ ယင်းသို့ဖြင့်

ဆောင်းလှလင်

ထိုကိရိယာများကိုအသုံးပြု၍ ဖောက်ထွင်းခဲ့သော ယခင်အမှုများ သည်လည်း ပေါ်ပေါက်လာရလေသည်။

ရဲမှတ်တမ်းများအရ တရားခံမိမိခဲ့သော ဖောက်ထွင်းမှု အချို့ကိုပြန်၍ရှာရာ... ကိုဘမင်း၏ကိရိယာများဖြင့် ဖောက်ထွင်းခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေခဲ့သည်။

ကိုဘမင်းဝန်ခံလိုက်ရတော့သည်။

ကိုဘမင်း အလုပ်ကြမ်းနှင့်ထောင်ဒဏ်များအကျခံလိုက်ရလေသည်။

ကိုဘမင်းဝမ်းမနည်းပါ။

ကိုယ်ပြုခဲ့သောပြစ်မှုအတွက်ဒဏ်ခံရခြင်းမို့ စိတ်ကိုဖြေသာပါသည်။ ယခုပေါ်ခဲ့သောအမှုများသည်လည်း အားလုံးမဟုတ်၊ အချို့အဝက်သာ။

ကိုဘမင်းစိတ်ထဲတွင် ခံပြင်းမိသည်က ကုပ္ပဏီရုံးခန်းထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသောတယ်လီဖုန်းသံဖြစ်သည်။

ကိုဘမင်းသိချင်လှပါသည်။

ယခင်နေ့များက အချိန်မှန်မှန်ပေါ်ထွက်လာသောဖုန်းသံသည်မည်သည့်နေရာက မည်သူကဆက်နေသည်လဲ။

ကိုဘမင်းသိချင်လှပါသည်။

သူ့အခန်းထဲဝင်ရောက်နားထောင်သည့်နေ့မှ ဘာကြောင့် မမြည်တော့တာလဲ။

ကိုဘမင်းသိချင်လှပါသည်။

တစ္ဆေအော်သံ

ဆောင်းလှလင်

.....
ထိုတယ်လီဖုန်းသံသည် တကယ်ထွက်ပေါ်လာခြင်းရော
ဟုတ်သလား၊ မိမိစိတ်ထဲကထင်မြင်နေခြင်းလား။

ကိုဘမင်းသိချင်လှပါသည်။

သူသည်သစ္စာခံဉာဏ်ကိုဖောက်ဖျက်ခဲ့မိသည်အတွက် သစ္စာ
စူးခြင်းပေလား။

ကိုဘမင်းသိချင်လှပါသည်။

သူ့ကို သဲထန်နှင့်ယမင်းကြိုင်တို့ဝိညာဉ်များက လက်စား
ချေလိုက်လေခြင်းလား။

ကိုဘမင်းသိချင်လှပါသည်။

တယ်လီဖုန်းသံသည် သဲထန်နှင့်ယမင်းကြိုင်တို့၏ အရိုး
တွန်သံပေလား။

ကိုဘမင်းသိချင်လှပါသည်။

ဘယ်တော့မှ သိရတော့မည်မဟုတ်သော အဖြေများအ
တွက် ကိုဘမင်းမချင်မရဲဖြစ်စွာ၊ ခံပြင်းစွာဖြင့်ထောင်နန်းစံခဲ့ရလေ
သည်။

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ၏ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ကိုဘမင်း
က အလွန်ပင်သိချင်လွန်းလှပါလေသည်။

ဆောင်းလှလင်

20-8-04 to 2-9-04

တစ္ဆေအော်သံ

www.burmeseclassic.com